MEGAN LALLY
ACESTA NU E NUMELE MEU
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

ACESTA NU E NUMELE MEU

MEGAN LALLY

ACESTA NU E NUMELE MEU

Traducere din engleză de
Ionela Chirilă

Titlul original: *That's Not My Name*
Autor: Megan Lally

Copyright © 2024 by Megan Lally
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.

© Storia Books, 2025, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea

editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României LALLY, MEGAN
Acesta nu e numele meu / Megan Lally ; trad. din engleză de Ionela Chirilă. - București : Storia Books, 2025

ISBN ٢-٠٨-٦٧٥١-٦٢٠-٩٧٨
ISBN EPUB 978-630-6751-22-8

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111

REDACTOR: Vlad Adăscăliței
CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru
DESIGN copertă: Erin Fitzsimmons/Sourcebooks
Fotografie COPERTĂ: © Magdalena Russocka/Trevillion Images
Adaptare COPERTĂ: Fésüs L. Barna
DTP: Dragoș Tudor

Pentru tata.
Nimeni n-ar fi fost mai fericit decât tine în privința acestei cărți.
O să-mi fie mereu dor de tine.

CAPITOLUL 1

FATA

PRIMA ZI

S-ar putea să fi murit.

Încerc să mă adun, dar nu văd nimic. Nu simt *nimic*. Nici măcar propriul trup. Lipsa senzațiilor corporale, felul în care tăcerea mă învăluie ca într-o îmbrățișare și mă strânge cu putere mă tulbură. Nu vreau decât să se oprească...

Asta până apare durerea.

Și mă lovește ca trenul. Mintea mi se împrăștie și nu mai reușește să înțeleagă ce anume mă doare, dar, de durut, mă doare *totul*.

Mâna mi se crispează când atinge ceva aspru de sub mine. Zac întinsă pe abdomen și simt o împunsătură ascuțită în coaste. Îmi mișc bărbia și obrazul mi se zgârie de pământul umed de dedesubt. Miroase a putregai și a frunze moarte.

Frica îmi accelerează pulsul.

Sunt afară? Cum dracu' am ajuns aici? Încerc să mă uit în jur, dar pleoapele mi se freacă una de alta ca și cum ar fi glaspapir. Mi se închid brusc înainte să mai văd ceva.

Un motor urlă în noapte, iar trupul mi se încordează și durerea îmi fulgeră prin brațe. O rafală îmi lipește părul peste față când un vehicul gonește pe lângă mine, lăsând în urmă doar liniște.

Sunt lângă un drum. M-o fi văzut șoferul? De ce nu s-a oprit? Mai fac o încercare disperată să deschid ochii. De data asta mi se umplu de lacrimi. Clipesc rapid, încercând să-mi limpezesc vederea și-mi scutur părul de pe față.

Rahat! E *foarte* întuneric.

Nicio lumină stradală, nicio casă. Nici măcar stelele nu se văd pe cer.

Încet, ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Acum înțeleg de ce mașina nu s-a oprit. Sunt prăbușită într-un șanț lung, îngropată în frunze și mărăcini. Crengi contorsionate se ridică spre cer ca niște gheare. Șanțul se întinde de-a lungul unui drum îngust de pământ, care se pierde în depărtare, absorbit de umbra copacilor.

Panica îmi sugrumă gâtul, iar mintea mi se umple de întrebări fără răspuns.

Unde dracu' sunt?

Cum am ajuns aici?

Sunt în pericol?

De ce mă doare totul în halul ăsta?

Trebuie să mă ridic. Nu știu exact unde m-aș duce, dar am sentimentul că aș fi mai în siguranță să mă mișc din loc decât să zac aici. Degetele mi se înfundă în noroi când încerc să-mi trag genunchii sub mine. Și, pentru prima dată, îmi dau seama

cât de frig îmi este de fapt. Abia dacă îmi mai simt vârfurile degetelor.

Brațele amenință să cedeze, dar mă împing în ele și mă ridic în picioare.

Cred că până și oasele îmi sunt acoperite cu vânătăi și scap un icnet de durere. Pentru o clipă uit să mai respir. Durerea e peste tot. Inima îmi bate în urechi și sunt pe puțin unsprezece *bum-bum*-uri înainte să reușesc să trag iar aer în piept.

Fața mi-e scăldată de lacrimi, iar obrajii mă ustură. Îmi ridic degetele sloi la nas. Îl simt fierbinte. Umflat. Mă uit la degete, care sunt negre și ude. Simt gust de sânge.

Fir-ar al dracului! Am nasul spart.

Trebuie să mă car de aici.

Drumul arată la fel și în cealaltă direcție – doar pământ și copaci cât vezi cu ochii. Mă ridic încet din șanț. Mărăcinii îmi zgârie brațele goale. Mă aplec să trec pe sub o creangă, dar ramurile se agață de mine ca niște mâini.

O imagine îmi răsare în minte, fără veste. Uși pătrate, mici, cu încuietori, într-o cutie de lângă drum. O cutie poștală colectivă, poate? Un felinar ars. Mâini mari întinzându-se spre mine.

Mă retrag îngrozită și mă împiedic, prăbușindu-mă în mijlocul drumului.

Inima îmi bubuie, izbindu-se de coaste până când simt cum mușchii pieptului încep să doară.

Ce mama dracului a fost asta?

M-a răpit cineva?

Sunt întrebări simple, dar mintea mea nu adaugă nici măcar o fărâmă de detaliu. Doar bubuie de durere. Ca și cum între mine și înțelegerea a ceea ce se întâmplă e un zid. Îmi încleștez dinții și mă forțez să mai fac un pas. Am nevoie de ajutor. Poate că o să mai treacă o mașină sau poate dau peste o casă. Dar trebuie să mă mențin în mișcare.

Nu știu cât timp merg pe drum, împleticindu-mă la tot pasul, dar am sentimentul că vorbim de ore. Îmi pierd orientarea, apoi revin iar la realitate și fac asta de atâtea ori că mă și mir că nu-mi pierd cunoștința.

Poate că mi-am pierdut-o deja. Poate că tot progresul ăsta e doar în mintea mea, iar eu sunt în continuare în șanț. Sau,

mai rău, poate că sunt moartă și am ajuns în iad. Un purgatoriu nesfârșit de durere și însingurare, în care sunt blestemată să rătăcesc până la sfârșitul timpului, căutând un ajutor care nu va veni niciodată.

În spatele meu strălucesc lumini roșii și albastre, scăldând în culori tot drumul. Sirena mașinii de poliție mă sperie în așa hal că aproape că mă pune la pământ, dar ușurarea pe care o simt mă ține pe picioare. Cineva o să mă ajute. Cauciucurile scrâșnesc mușcând asfaltul, apoi se opresc și luminile îmi proiectează umbra pe pământ. Încep să mă întorc...

— Nu te mișca! Mâinile la vedere! urlă o voce de bărbat.

Mâinile mi se ridică automat și, o clipă mai târziu, aud o portieră trântindu-se.

Ce e asta? Am făcut ceva greșit? Așa am sfârșit unde sunt acum? Fug de poliție?

Ar trebui *acum* să fug de poliție?

— Întoarce-te!

Fac cum mi se spune, privind cu ochii întredeschiși în bătaia farurilor mașinii de poliție. Lângă vehicul stă un ofițer de poliție, cu fața ascunsă în umbră, cu mâna pe pistolul de la șold. Simt cum sângele care mi-a mai rămas în obraji se scurge rapid, pentru că îmi cobor privirea și mă cercetez în lumina aceea – și văd că sunt acoperită de noroi și sânge.

Atât de *mult* sânge.

— Doamne, ești doar un copil! zice polițistul, luându-și mâna de pe pistol și făcând câțiva pași înainte. Ce-ai pățit? Cine te-a rănit în halul ăsta?

Deschid gura să răspund, dar îmi cedează genunchii și cad. Polițistul încearcă să mă prindă, dar ne prăvălim amândoi cu putere în noroi.

Își duce mâna la stația radio de pe umăr, dar nu reușesc să aud ce spune din cauza vuietului din urechi și a fiarei încolțite care mi se zbate în piept ca într-o colivie. Privesc în gol la mâinile mele, la colanții de blugi, la partea din față a tricoului gri-deschis – pătat cu noroi uscat și șuvoale întunecate de sânge.

Mâini puternice mă apucă de umeri. Ridic privirea spre ofițer. Cuvintele lui pătrund încet prin ceața din mintea mea.

— Mă auzi? Ambulanța e pe drum, dar trebuie să-mi spui

cine ești! mă roagă el. Cum te cheamă? Care e numele tău?

Care e numele meu?

Mă uit la el, clipesc des și mă chinui să-i răspund, dar, oricât de mult aș încerca, mă lovesc întruna de zidul din cap. Care e numele meu? De ce să fie asta o întrebare grea? Încerc să respir, dar e prea mult. Încep să respir sacadat. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Care e numele tău?

Mă prind cu mâinile de capul care dă să pocnească.

— Nu știu!

CAPITOLUL 2

FATA

PRIMA ZI

Pereții cenușii ai secției de poliție sunt la fel de lipsiți de viață precum mă simt și eu.

Polițistul care m-a găsit, ofițerul Bowman, stă în fața mea, de cealaltă parte a mesei. Suntem într-o sală de conferințe – sau poate într-o cameră de interogatoriu. Există un singur geam, dar dă spre interiorul secției și este acoperit complet. Ușa a rămas însă deschisă, așa că, cel puțin deocamdată, nu pare că sunt cineva pe care să vrea să-l încuie aici. Asta e bine.

Bowman n-a încetat să-și roadă buza de când am refuzat îngrijirile medicale.

Poate că nu știu cine sunt, dar știu al naibii de bine că nimeni nu mă poate obliga să merg la spital dacă nu vreau. Lumini orbitoare, sunete asurzitoare, fețe necunoscute peste tot, fără nicio cale de a distinge cine e o amenințare și cine nu... Nu, mulțumesc!

Cu câteva ore în urmă, paramedicii mi-au curățat sângele de pe piele – care, aparent, venea doar din nas. E învinețit, dar nu rupt, deși doare al dracului de tare. Mai am și o umflătură pe o

parte a capului. Mi s-a spus să fiu atentă la simptome de comoție cerebrală în zilele următoare. Restul rănilor au fost considerate superficiale și mi-au pansat ce au putut.

— Arăți destul de rău, a zis ofițerul Bowman după ce paramedicii au mai încercat o dată, fără succes, să mă ia la spital. Avem un regulament aici, o procedură care trebuie urmată. Ar trebui să te vadă un doctor. Să facem rost de un kit de viol...

N-am mai auzit restul. Sunt câteva lucruri de care nu mă pot apropia nici cu gândul. Nu azi. Poate niciodată. Ăsta e unul dintre ele.

Când și-au dat seama că n-am de gând să mă răzgândesc cu privire la vizita la urgențe, ambii paramedici și ofițerul Bowman au schimbat câteva priviri și m-au lăsat singură în ambulanță, pe o targă, și s-au dus înăuntru să vorbească. Dacă nu voiau să aud ce zic, ar fi trebuit să vorbească în șoaptă. Șoseaua șerpuitoare era tăcută ca un mormânt, iar vocile lor ajungeau nestingherite până la mine.

— Toate vânătăile par noi. Bănuiesc că le-a primit în ultimele câteva ore. Inflamațiile sunt recente, a zis paramedicul lungan și slăbănog. Iar rănile de pe față ar putea indica un impact. Poate accident de mașină. Nu are vânătăi de la centura de siguranță, dar lovitura de la nas poate fi de la un airbag sau de la volan. Dacă luăm în considerare și lovitura laterală de la cap, am putea să ne gândim că s-a izbit de geamul din partea pasagerului. Dar e doar o supoziție în acest moment. Oricum, pare sănătoasă. Nu se pune problema de vreun pericol medical iminent.

Mă agăț de versiunea asta a evenimentelor, cu pumnii strânși sub cuverturile de pe targă, subțiri ca foaia de hârtie. Un accident de mașină e mai bun decât celelalte posibilități, mult mai întunecate. Și nu necesită un kit de viol.

Bowman a scris ceva în carnețelul lui, în timp ce Lunganul Slăbănog a urcat înapoi în ambulanță și mi-a dat încă o pungă cu gheață.

— Baftă! a zis el, în timp ce m-a ajutat să cobor.

Punga cu gheață zace pe masă, între mine și ofițerul Bowman, deși acum s-a încălzit. Sunt aici de câteva ore. Mă privește cu ochii mijiți, de parcă așteaptă să încep să urlu sau

să mi se rotească din clipă în clipă capul. Și, cine știe, poate chiar o va face. Până la urmă, sunt practic un personaj dintr-un film horror pentru adolescenți.

Sunt murdară de sânge din cap până-n picioare? Sunt.

Sunt plină de vânătăi? Sunt.

Am rătăcit aiurea, îngrozită, în miez de noapte? Da, absolut!

O cană de ciocolată fierbinte stă lângă punga cu gheață, ajunsă la temperatura camerei, dar nu întind mâna spre ea. Nu mă mișc. Nu scot niciun cuvânt. Învelită în pătura aspră pe care mi-a pus-o ofițerul pe umeri, încerc să nu gândesc. Pentru că alternativa înseamnă să mă pierd printre golurile din memorie și nu pot îndura să fac nimic mai mult din ce fac deja.

Scaunul lui Bowman scârțâie când se apleacă spre mine. E tânăr... oarecum. Poate douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani. Cu un chip rotund, de copil, și niște ochi albaștri, curioși, gata de acțiune, arată ca un lemur cu insignă.

— Ar trebui să bei ciocolata aia, zice el, dând din cap spre cană. S-ar putea să fii în stare de șoc.

Ridic din umeri.

După ce au plecat paramedicii, Bowman și-a schimbat atitudinea, hotărât, se pare, să mă facă să mă simt mai bine în orice chip posibil. M-a adus la secție, deși nu-mi amintesc mare lucru din drumul până aici. Când și-a dat seama în ce hal arătau pantofii mei — nu știu ce culoare avuseseră înainte, dar acum deveniseră un amestec de sânge uscat și noroi din pădure — mi-a dat o pereche curată de șosete negre din geanta lui de serviciu și un hanorac. E bleumarin, cu inscripția „Secția de poliție Alton" pe piept, în partea dreaptă. Stă pe mine ca o draperie, dar materialul e moale și călduros.

Odată ce nu mai sunt în haine ude, îmi zâmbește.

— Te simți mai bine?

Chiar mă simțeam. Până în clipa în care am dat cu ochii peste imaginea mea reflectată în geamul întunecat și mi-am dat seama că nu recunosc persoana care se holba înapoi la mine. Iar acum nu mai vreau să scot niciun cuvânt. Vreodată. Oricum nu am nimic să-i spun. Sunt un nimeni, fără un nume și cu chipul unei străine.

— Domnișoară? zice el. Mă auzi?

Îi fac semn că da.

— Domnișoară, trebuie să bei ceva. Aș fi vrut să mă fi lăsat să te duc la spital. Ești foarte palidă.

Numai gândul la camera de urgență mă face să mă cutremur de anxietate. Faptul că sunt palidă e ultima mea grijă. Scutur din cap.

Ofițerul Bowman oftează.

— Domnișoară...

Mă uit fix la el.

— Nu-mi mai spune domnișoară!

El se lasă pe spate în scaunul care scârțâie iar sub el.

— OK. Și cum ar trebui să-ți spun?

Bună întrebare, fir-ar să fie!

— Nu știu. Dar nu-mi mai spune domnișoară.

Îmi aud vocea ca și cum ar fi la mii de kilometri distanță. Oare astea sunt semnele de contuzie despre care m-a avertizat paramedicul de pe ambulanță? Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Ofițerul Bowman împinge cana mai aproape de mine.

— Hai să facem o înțelegere. Tu bei un pic din ciocolata asta și încerci să mă ajuți să aflu de unde vii și eu nu-ți mai zic „domnișoară" *și* nu te mai bat la cap cu dusul la spital. Deocamdată.

Mă uit la el.

— Ai un cucui cât casa, dar ești lucidă și ai reacții bune. Poți să mergi fără ajutor, iar luminile de aici nu par să te deranjeze. Dacă începi să amesteci cuvintele, să-ți pierzi echilibrul, să vomiți, dacă leșini sau prezinți orice semn de comoție cerebrală, mergem la camera de gardă. Până atunci însă, îți pot aduce o pungă nouă de gheață și stăm de vorbă. De acord?

Mi-e egal. Dau din cap că da și iau o gură.

Nu țin neapărat să o recunosc, dar gâtul meu acceptă bucuros băutura caldă, care mi se rostogolește în stomac ca un bolovan într-o baltă, ceea ce mă face să cred că n-am mai mâncat de ceva vreme.

Bowman iese din cameră, iar eu îmi aranjez pătura peste umeri. Lâna mă furnică pe gât, dar nu pot aduna suficientă energie cât să-mi pese. Înfofolită în pătură și-n hanorac, am

creat un cocon de căldură în jurul meu, dar tot nu mă pot opri din tremurat.

După câteva clipe, polițistul se întoarce cu o pungă de gheață netopită. O lipesc cu grijă de frunte. Mă ustură, dar mai domolește durerea pulsatilă.

Bowman scoate carnetul de notițe din buzunar și se așază la loc.

— OK. Hai să stăm de vorbă. Vreau să fie cât se poate de clar și oficial când îți spun că nu ai niciun fel de probleme. Vreau doar să înțeleg ce ți s-a întâmplat.

Cum ar putea ști dacă am sau nu probleme, dacă niciunul dintre noi n-are nici cea mai vagă idee de unde vin?

— Amândoi vrem același lucru.

Se încruntă.

— Chiar nu-ți amintești nimic? Nimic dinainte să te trezești în șanț?

Scutur din cap.

— Am crezut că văd mâini care se întind spre mine, dar poate că doar m-am speriat singură în întuneric.

El scrie în carnețel.

— Știi câți ani ai?

— Nu.

— Dar ceva despre familia ta? Îmi poți spune cine sunt părinții tăi?

Mă uit spre ceasul de pe hol, privind secundarul rotindu-se de jur împrejur.

— Nu.

— OK. Pari destul de tânără încât să fii elevă la liceu. Îți aduci aminte cum îi zice? Poate ceva despre vreo mascotă? Un număr de telefon la care am putea suna? Orice?

Ridic iar din umeri.

— Nu știu nimic.

— Ai fugit de acasă?

— Nu știu nici asta.

— Crezi că e *posibil* să fi fost implicată într-un accident de mașină?

Oftez atât de tare încât e aproape caraghios. De câte ori trebuie să îi ofer același răspuns pentru ca ideea că „nu-mi amintesc" să-i intre și lui în cap?

Când vede că nu-i răspund, se încruntă și începe să bată cu pixul în bărbie.

— OK. Schimbăm planul. Mă întorc.

Dispare un minut și se întoarce cu un laptop.

— Ca să fiu sincer, s-ar putea să fie un pic dincolo de fișa postului. Eu scriu doar amenzi de circulație. Am sunat și i-am lăsat un mesaj șefului, dar cel mai probabil n-o să răspundă până mâine-dimineață, când se deschide secția, și nu prea aș vrea să aștept atât de mult până reușim să aflăm câte ceva despre tine.

Amândoi vrem același lucru.

— Așa că hai să vedem ce putem face până una alta! De vreme ce n-ai niciun document de identitate, o să te căutăm în listele cu persoane dispărute, întâi aici în oraș, apoi o să extindem căutarea. Îi lipsești sigur cuiva, iar chipul tău ar putea fi în baza de date, împreună cu un nume și datele de contact ale membrilor familiei tale. S-ar putea să ne ia ceva timp, dar, dacă aflăm cine ești, am făcut un pas înainte în încercarea de a descoperi ce ți s-a întâmplat. Hai să vedem ce aflăm, ce zici?

Dau din cap că da și el începe să scrie.

Petrecem următoarea oră răscolind prin dosare. Eliminăm rapid localnicii din ecuație. În tot orașul există o singură persoană dispărută – un bătrân cu barbă albă ca a lui Moș Crăciun, care „s-a evaporat" după o noapte de beție petrecută prin baruri. Bowman face o remarcă despre cum trebuie să-l caute pe omul ăsta o dată la fiecare două luni, apoi trece la lista persoanelor dispărute din toată regiunea. Așa aflu că Alton se află pe undeva pe la jumătatea coastei statului Oregon.

Aștept ca măcar ceva din toate astea să-mi pară cunoscut, dar nu se întâmplă. Nici măcar nu pot să-i spun dacă locuiesc în acest stat. Cât de dementă e chestia asta?

În mare parte, nu fac decât să stau și să-mi beau ciocolata caldă. Bowman mă convinge să mai beau o cană și, într-un final, să mănânc sendvișul pe care și-l adusese pentru tura de noapte.

— Bun, cu siguranță n-ai doar unsprezece ani, deci asta nu ești tu, bombăne Bowman pe la trei dimineața.

Mai deschide o listă și se uită chiorâș la ecran.

Mă întreb cât o s-o mai ținem așa. La un moment dat va trebui să plec de aici, nu? Gândul mă îngrozește de-a dreptul. Unde m-aș putea duce?

— Ce se întâmplă dacă nu-mi dau seama cine sunt? îl întreb.

Se uită la mine cu ochii lui de lemur.

— Ai haine scumpe pe tine – dacă te uiți dincolo de petele de sânge. Încălțări de firmă. Ești sănătoasă, în formă bună. Nu pari să fi trăit pe străzi. Deci faci parte dintr-o familie, nu se poate altfel. O să-i găsim sau o să te găsească ei pe tine. Însă dimineață s-ar putea să fim nevoiți să te trimitem către un departament de poliție ceva mai bine pregătit. Secția noastră e una mică, pentru un oraș mic. N-avem resursele de care dispun departamentele mari de poliție. Trebuie să iau toate sesizările la mână, una câte una, și abia dacă am văzut jumătate din disparițiile din regiune, darămite din tot statul și mai departe de atât.

Îi fac semn că înțeleg. Are sens. Întreaga secție e, practic, un spațiu deschis – două birouri, sala asta de conferințe, un hol scurt cu băi, o cameră de recreere cu un copiator și o celulă de detenție.

Dinspre intrare răsună un bubuit puternic. Tresar violent și sar de pe scaun, ghemuindu-mă în colțul camerei.

Bowman aruncă o privire prin ușa întredeschisă, apoi se întoarce spre mine cu palmele ridicate – un gest menit, fără îndoială, să liniștească animalul speriat din fața lui.

— Ești în siguranță. N-o să-ți facă nimeni niciun rău aici.

Dau din cap. Îmi bubuie de la cum m-am ridicat în viteză, iar inima îmi bate în ritm de tobe ca într-un refren de-ale lui Lizzo.

Ooo, hei! Se pare că-mi aduc aminte de Lizzo. Dacă nimic altceva nu mai iese la suprafață, măcar știu că am gusturi bune în materie de muzică.

— Stai aici, mă întorc imediat! zice ofițerul Bowman.

Iese și disting scrâșnetul de metal pe metal scos de ușa din față.

— Vă pot ajuta cu ceva? se aude.

Nu-l mai pot vedea din unghiul în care mă aflu. Trag și mai strâns pătura în jurul meu și mă îndrept încet spre ușă, curioasă să văd cine ar putea apărea dintr-odată la secție, la

ora asta târzie din noapte.

— Doamne, sper că da! zice un bărbat.

Are o voce mult mai profundă decât a lui Bowman, dar și mai înceată. Trebuie să mă aplec bine spre ușă ca să aud restul.

— Fiica mea adolescentă a dispărut. Nu răspunde la telefon; am condus ore în șir ca s-o găsesc. Cred că trebuie s-o declar dispărută.

Mamăăă! Fiică dispărută? Oare Bowman avusese dreptate? Familia mea a încercat să mă găsească?

Mă dau ceva mai aproape până reușesc să văd secția. Bowman stă în fața ușii întredeschise, cu corpul blocând complet deschizătura. Nu pot să-l văd pe bărbatul din fața lui.

— Cum vă numiți dumneavoastră?

— Wayne Boone.

— OK, domnule Boone. Câți ani are fiica dumneavoastră și cum arată?

— Are șaptesprezece, păr șaten, tuns scurt, pistrui, ochi verzi. Cam un metru șaizeci și șapte.

Bowman se uită peste umăr și-mi întâlnește privirea. Apoi ochii îi fug spre sala de conferință, iar eu mă strecor înapoi în conul meu de umbră, împotrivindu-mă tentației de a mă uita în geam la nasul meu umflat, ca să mă caut de pistrui.

— Haideți înăuntru! Trebuie să-mi prezentați un act de identitate.

Ușa scârțâie, apoi o aud închizându-se cu un clic.

— Sigur că da! zice vocea profundă, de data asta și mai aproape. Am și o poză cu ea, dacă aveți nevoie pentru raport.

— De fapt, e cineva aici care se potrivește cu semnalmentele descrise, iar eu...

— E aici? strigă bărbatul. Mary e aici?

Mary? Ritmul Lizzo al inimii mele a devenit și mai alert. Eu sunt ea?

Mă uit iar pe furiș după colț. Bărbații sunt în hol, lângă o bancă lungă din lemn. Domnul Boone are o constituție slabă, aproape uscățivă. Brațele îi sunt oarecum mai scurte decât ar trebui, raportat la înălțime. Părul pare că se gândește să încărunțească, dar încă nu s-a hotărât – fire argintii îi ies în evidență pe lângă urechi, dar restul e dat pe spate. Nu cu gel

sau ceva de genul, ci mai degrabă ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el de atâtea ori, încât l-a obligat să stea cum vrea el. Poartă un pulover negru și blugi închiși la culoare.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată.

Pe de altă parte, ce știu eu?

— Avem pe *cineva*, zice Bowman cu precauție.

Domnul Boone își încrucișează brațele la piept, părând că-și pierde răbdarea, iar ochii lui cercetează rapid secția de poliție, apoi mă surprinde uitându-mă la el. Brațele îi cad pe lângă trup, iar chipul îi strălucește de ușurare.

— Mary?

Înțepenesc.

Încearcă să facă un pas spre mine, dar Bowman îl oprește cu o mână pe piept.

— Oh, Doamne! Te caut de câteva ore. Ești bine? Ce-ai pățit la față? zice el dintr-o singură răsuflare, cu fiecare cuvânt mai încărcat de panică decât celălalt, iar eu mă crispez, pentru că știu exact ce zice.

Și eu am fost șocată să mă văd. Arăt de parcă aș fi pierdut lupta cu o rangă.

Mă uit intens la el și aștept... ce anume? Să mă lovească recunoașterea? Ca un bec imens care-mi străpunge ceața din minte și-mi spune dintr-odată cine sunt? Ca fața lui să deschidă ușa memoriei? Nu se întâmplă nimic. Omul e în continuare un străin.

— E teafără, s-a ales doar cu niște vânătăi. Poate chiar cu o comoție, zice ofițerul Bowman, blocându-i calea spre mine. Acum am nevoie să îi dați un pic de spațiu, timp în care eu verific actul de identitate și cine sunteți.

Bărbatul se uită la Bowman și, în cele din urmă, face un pas în spate.

— Ce vreți să spuneți? E aici. Vă poate spune ea cine sunt, zice el și se uită la mine ca și cum nu înțelege de ce nu alerg spre el.

— Nu-și amintește nimic, domnule Boone. Acum, vă rog frumos să luați loc în timp ce încercăm să facem un pic de lumină în treaba asta.

Domnul Boone se uită iar la mine, confuzia transformându-se încet într-o expresie de neliniște.

Nici nu știu ce aș putea să-i spun. Cum se poate ca presupusul meu tată să stea drept în fața mea și eu să nu mi-l amintesc deloc?

— O să o dovedesc, zice el. Pot să dovedesc cine sunt. Am poze în telefon.

Poze? Mă furișez încet din sala de conferințe. Promisiunea unor indicii mă tentează și mă face să înaintez. Domnul Boone își scoate telefonul din buzunar și umblă în telefon o vreme, căutând prin fotografii. Mă apropii de Bowman, suficient cât să văd ecranul când Boone îl întoarce spre noi.

Și, evident, eu sunt. Aceeași străină pe care am văzut-o reflectată în geam, aceeași fată pe care a descris-o la ușă. Păr șaten-închis, până la bărbie. Ochi verzi. Un nas presărat cu pistrui – deși fața mea arată diferit când nu e tumefiată și plină de vânătăi. În prima fotografie stau pe niște trepte de cărămidă, zâmbind spre cameră cu limba scoasă. Glisează în sus pe ecran și iată-mă cu un grup de tineri de vârsta mea, pe un ponton, lângă un lac sau un iaz. Încă o dată – și mai tânără, la o masă într-un restaurant, înconjurată de pungi de cadouri îndesate cu hârtie roz. În fața mea, un tort acoperit cu bomboane colorate și o lumânare uriașă în formă de 15, cu ceara roz curgând încet pe glazură. Zâmbesc larg la cameră, iar lângă mine se află bărbatul care acum stă în fața mea. În poză, Wayne râde cu gura până la urechi.

Nimic din imaginile astea nu mi se pare familiar... poate cu excepția lumânării? Dar nici nu-mi dau seama dacă e *într-adevăr* o amintire reală sau dacă nu cumva îmi doresc atât de mult o legătură încât creierul meu o inventează.

Dar sunt eu în poze. Asta e greu de contrazis.

— Chiar nu-ți aduci aminte nimic? mă întreabă bărbatul.

Pare atât de supărat, că aproape îmi vine să mint, dar asta n-ar ajuta pe nimeni. Din moment ce tac, clatină din cap. Tristețea lui dispare treptat, înlocuită de ceva ce seamănă a... hotărâre?

Întinde mâna spre mine.

— Numele meu e Wayne Boone, zice el. Iar tu ești fiica mea, Mary Boone. Ai șaptesprezece ani. Și ești atât de iubită și... nu pot să-ți spun cât de fericit sunt că te-am găsit în cele din urmă.

Mă uit la ofițerul Bowman. El îmi face un semn din cap, așa că întind ezitant mâna și dau noroc cu Wayne. Pielea lui e atât de moale, iar mâna, atât de caldă, că o resimt pe a mea ca pe un sloi de gheață.

— Ce-ați zice să ne așezăm și să rezolvăm situația, sugerează Bowman, mișcându-se încet și subtil între mine și bărbat. În sala de conferință, adaugă el.

Dau din cap și mă întorc cu greutate la scaunul meu. Wayne se așază în fața mea, iar Bowman rămâne în stânga mea. Îl privesc fără rețineri pe Wayne. Are un aer dur, de om trecut prin viață. Pielea de pe obraji e aspră, de parcă ar fi mereu expusă la frig, deși e proaspăt bărbierit. Trăsăturile îi sunt toate tăioase – pomeți proeminenți, nas drept, maxilar ascuțit. Pare sculptat în granit, ca și cum cineva a uitat să-i șlefuiască marginile.

Zâmbește și, pentru o clipă, toată asprimea lui pare să se îmblânzească.

— S-o luăm cu începutul, zice ofițerul Bowman, lovind cu pixul în carnet. Cum v-ați despărțit de fiica dumneavoastră?

Wayne se apleacă în față, sprijinindu-și antebrațele pe masă.

— Casa noastră e în renovare. Schimbăm toate podelele. Așa că, în loc să ne strecurăm printre scânduri, unelte, mobilă îngrămădită și praf timp de câteva săptămâni, eu și Mary am decis să ne mutăm în cabana mea pescărească până se termină lucrările. Am încărcat duba, ea și-a încărcat bagajele în mașină și urma să ne întâlnim acolo.

Se oprește o clipă, ca și cum ar încerca să își adune gândurile.

— N-a mai ajuns.

Mă uit fix la el. Nimic nu-mi sună cum trebuie, dar, pe de altă parte, nimic nu-mi pare greșit în ce spune.

— Când s-a întâmplat asta? îl întreabă ofițerul Bowman.

— Am plecat amândoi de acasă în jurul orei patru, în după-amiaza asta. E un drum de vreo oră cu mașina. Locuim în McMinnville. Eu am ajuns primul la cabană, evident, iar pe la cinci jumate deja se întunecase și am început să-mi fac griji. Am sunat-o, dar n-a răspuns. Așa că am început s-o caut.

— Unde e cabana? întreabă Bowman.

— Pe Ridge Road. În munți.

Bowman dă din cap că știe unde e.

— E aproape de locul în care am găsit-o, coborând de pe munte.

În minte mi-a revenit în forță imaginea clară a pădurii. Întunericul, crengile ascuțite care se întindeau spre mine... mă uit în jos, la mâinile mele zgâriate. Nu vreau decât ca toate astea să se termine.

— Ați găsit-o coborând de pe munte, *pe jos*, în halul ăsta? a întrebat Wayne, cu panica din voce aproape palpabilă.

Face semn spre fața mea distrusă.

— N-a văzut nimeni ce s-a întâmplat cu ea? Unde e mașina ei?

— N-a sunat nimeni în legătură cu vreun autovehicul. Când am găsit-o, mergea pe jos și era deja rănită.

Wayne pare pregătit să mai pună niște întrebări, dar Bowman ridică un deget.

— Ia stați puțin! Haideți să terminăm declarația asta, înainte s-o luăm pe arătură. Ce s-a întâmplat după ce-ați plecat de la cabană ca să vă căutați fiica?

Wayne se foiește pe scaun, vizibil nemulțumit că nu poate pune mai multe întrebări.

— Am refăcut traseul nostru, mai întâi în jurul muntelui, apoi tot drumul înapoi spre McMinnville. Am verificat drumurile laterale, magazinele, benzinăriile. Am sunat la spitale, dar n-a internat-o nimeni. Am sunat și la voi. De două ori. N-a răspuns nimeni. Singurul motiv pentru care sunt aici acum e că am văzut lumina aprinsă. Am trecut prin oraș de o mie de ori în seara asta.

Bowman se încruntă.

— Îmi pare rău pentru asta! Suntem o secție mică, într-o zonă prea rurală ca să fie cineva aici permanent. De obicei, clădirea se închide la șase seara, iar turele de noapte sunt doar de patrulare. Eu sunt acum aici doar din cauza ei, spune el, aruncându-mi un zâmbet. Ar fi trebuit să sunați la 911. Ar fi trimis pe cineva să vă ajute sau m-ar fi chemat la birou.

Wayne oftează, clătinând din cap.

— Ar fi trebuit. Dar nu gândeam limpede.

Pare... epuizat.

— Probabil că oricum n-ar fi schimbat nimic, spun încet, iar amândoi își întorc privirile spre mine. Indiferent pe cine ai fi sunat, eu tot aș fi fost inconștientă în pădure. Dacă ai urcat și ai coborât muntele fără să mă vezi, ce altceva ar fi putut face poliția? Tot aș fi rătăcit pe drumul ăla exact cum s-a întâmplat. Nimeni n-ar fi putut împiedica asta.

Îmi ating ușor pielea umflată de sub ochi.

Wayne se uită la mine.

— Da, da, poate că ai dreptate.

Bowman își drege vocea.

— Domnule Boone, puteți explica starea în care se află fiica dumneavoastră? E grav rănită.

Privirea îngrijorată a lui Wayne nu se dezlipește de pe mine.

— Era bine când am văzut-o ultima oară. Dacă ați găsit-o mergând pe jos, cel mai probabil a făcut accident cu mașina. Altfel, ar fi ajuns la cabană. Îi mai făcea probleme direcția în ultima vreme, dar nu credeam că e atât de grav încât să provoace un accident. Poate s-a defectat complet și a pierdut controlul. Drumurile de munte sunt pline de curbe periculoase.

În timp ce vorbește, în minte mi se desfășoară tot felul de imagini, cu șosele șerpuite, volanul blocat. Mașina izbită de un copac. Fața mea strivită de airbag. Trupul meu azvârlit dintr-o parte în alta a vehiculului. Capul lovit de geam.

Un fior de ușurare îmi face pielea de găină. Poate că *a fost* într-adevăr un accident.

— Ce mașină conducea? întreabă Bowman.

— Un Oldsmobile break, model '96. O bestie de un gri-albăstrui, cu huse roz pe scaune. Cineva trebuie să-l fi găsit până acum. S-a raportat vreun accident?

Bowman scutură din cap, notând totul.

— N-am auzit nimic, dar pot verifica.

— M-aș bucura s-o faceți.

Wayne mă surprinde privindu-l și-mi face cu ochiul.

Un val de familiaritate mă lovește ca o rafală de aer cald și mă las pe spate în scaun.

S-ar putea... să-mi amintesc de el.

Wayne se uită la ceas.

— Îmi pare rău, dar știți cât mai durează?

Bowman ridică dintr-o sprânceană.

— Trebuie să mai obțin câteva informații de la dumneavoastră. Vă grăbiți?

Wayne își trece o mână peste față.

— Nu, sigur că nu. Doar că e incredibil de târziu și...

Face un semn din mână spre mine, ca și cum chipul meu ar trebui să-i completeze fraza.

— Fata a trecut prin multe în seara asta și aș vrea s-o iau acasă, ca să se poată odihni.

— Înțeleg, domnule Boone. Chiar înțeleg. Dar nu pot să dau un minor în custodia unui străin, mai ales un minor care a trecut printr-o traumă.

Wayne închide ochii. Își încleștează maxilarul, iar umerii îi trădează încordarea.

— Nu sunt un străin. Sunt tatăl ei!

— Puteți să dovediți asta? întreabă ofițerul Bowman care se uită la mine, apoi se întoarce spre potențialul tată. Aveți cumva o copie după permisul de conducere sau orice alt document care să-i ateste identitatea? Trebuie să stabilim că dumneavoastră sunteți *cine* spuneți că sunteți, dar mai ales și că *ea* e cine susțineți. Pentru siguranța tuturor.

Wayne se dezumflă.

— Permisul ei ar fi trebuit să fie în mașină cu ea, probabil în portofel. Dacă voi nu-l aveți, nici eu nu-l am. Și, cum a fost școlită acasă după primul an de liceu, nu are un carnet de elev actual, spune Wayne, scotocind prin buzunar după portofel. Dar cred că am legitimația ei din clasa a noua? Pierdea mereu drăcia asta, așa că a rămas la mine.

Împinge spre noi o bucată banală de plastic laminat.

Un chip mă privește fix de pe o legitimație eliberată de liceul din McMinnville. Păr șaten, tuns până la bărbie. Ochi verzi. Un zâmbet luminos. Tricou roz – rozul pare să fie o temă recurentă. Aceeași străină din fotografiile de pe telefonul lui, doar că mai tânără. Trăsături mai rotunde, mai blânde. Fără vânătăi.

Iar lângă fața mea, tipărit cu litere mari, clar și de necontestat: Mary Boone.

Îmi mișc buzele încet, încercând să simt forma sunetelor.

Mary Boone.

Poate că nu-mi amintesc nimic din noaptea asta și poate că

mă doare ca dracu' toată carnea de pe mine, dar acum am un nume. Și un părinte care își amintește tot ce eu nu pot.

E mult mai mult decât aveam cu o oră în urmă.

— Am certificatul ei de naștere și cardul de securitate socială la cabană, continuă Wayne. Pot să le aduc aici sau puteți veni cu noi, să vedeți casa și toate documentele, ca să fiți siguri că totul e în regulă. Semnez orice e nevoie. Spuneți-mi ce trebuie să fac ca să demonstrez că e a mea!

Bowman pare nesigur.

— Hmm... cred că asta ar putea fi destul, spune el după o clipă de ezitare. Dacă puteți furniza documentele care confirmă identitatea ei, o pot elibera în custodia dumneavoastră. Dar voi profita de invitație și voi veni la cabană. Și aș vrea să-mi împărtășiți mai multe despre starea ei mâine-dimineață. În plus, va trebui să completați o declarație despre accident și despre mașina dispărută înainte să plecați. O să am nevoie și de datele de contact, adresa și informațiile despre vehiculul *dumneavoastră*.

Wayne dă viguros din cap.

— Desigur. Orice aveți nevoie.

Amândoi se uită la mine. Deodată, decizia îmi aparține?

— Pot să mai văd pozele? îl întreb pe Wayne, care îmi întinde telefonul.

— Sigur.

Așteaptă în tăcere în timp ce dau în stânga și în dreapta, oprindu-mă asupra fiecărei imagini. Sunt sute. Unele au fost făcute cu mai bine de opt ani în urmă. În câteva dintre ele, fata e atât de mică, încât pare o altă persoană. Dar, pe măsură ce pozele se desfășoară pe ecran, ea crește încet și se transformă iar în mine. E cel mai ciudat sentiment din lume să nu-ți recunoști propriul chip. Dar dovada e chiar aici. Fața ei e fața mea. În multe dintre poze, Wayne îmi zâmbește, își trece brațul pe după umerii mei sau râde în fundal.

Un sentiment de certitudine se așază adânc în mine. Asta sunt eu.

Acesta este tatăl meu. Locul meu este lângă el, iar viața asta este a mea.

Sunt Mary Boone.

CAPITOLUL 3

DREW

Viața chiar începe să fie de căcat în clipa în care toată lumea crede că ți-ai omorât iubita.

Ecranul se luminează iar, afișând încă o eroare, moment în care îi trag un picior xeroxului. Zgomotul metalic se propagă prin bibliotecă, iar unul dintre voluntarii bătrâni din zona ghidurilor de călătorie îmi aruncă o privire iritată. Dar, serios acum, câte erori poate să aibă chestia asta în zece minute?

Îi arăt cu degetul spre aparat, într-un fel care spune clar: *Hei, chestia asta e o rablă și tu o știi foarte bine!* Bătrânul dă din cap dezaprobator și se întoarce la rafturi, prefăcându-se că nu exist.

Exact ca toți cellalți.

Apăs cu degetul arătător pe ecranul care nu răspunde, până când, în sfârșit, butonul „copiere" se aprinde și mă întreabă câte copii vreau.

În sfârșit!

Scot din buzunarul de la spate o foaie împăturită și o netezesc pe marginea aparatului. Chipul ei se uită fix la mine și, brusc, mi se pare că e mult prea cald în biblioteca asta cretină.

Trec degetul peste cuta care îi taie ochii în două și mă încrunt. N-ar fi trebuit să îndoi fluturașul, dar nu voiam să-l pierd la școală. Iar dacă încercam să rezolv asta înainte de ore, aș fi întârziat. Din nou.

De când șeriful mă scoate din ore o zi da, una nu, ca să-mi pună aceleași întrebări nenorocite, nu-mi mai permit să lipsesc de la școală. Avocatul meu pare că a pus capăt problemei, dar răul e deja făcut. Abia dacă mă mai gândesc la absolvire și singurii cărora le pasă sunt ai mei.

Pentru că, atunci când iubita ta dispare fără urmă, devii instant suspectul principal. Cel puțin în ochii lumii. Și, poate, și

în fața legii, dacă totul ar fi lăsat la latitudinea șerifului Roane.

Furia îmi urcă în gât și îmi bubuie în urechi, dar nu-mi va folosi la nimic să-mi pierd cumpătul. Cu siguranță n-o să-i convingă pe părinții ei, pe cei din oraș sau pe polițiștii din Podunk că n-am nicio legătură cu faptul că Lola nu s-a mai întors acasă.

Întind fluturașul peste sticla copiatorului și încep să apăs pe butoane până când pe ecran apare mesajul „două sute de copii". Ezit. Verific câți bani mai am în portofel. Schimb numărul la șaptezeci și cinci și introduc bancnotele în fanta aparatului, înjurând în gând imprimanta de acasă, care a rămas fără tuș.

Îi înjur și pe localnicii care se opresc doar ca să mă arate cu degetul de fiecare dată când ies din casă.

Și pe polițiștii care n-au făcut nimic.

Și, mai ales, lumea întreagă care își continuă existența ca și cum n-ar conta nici cât negru sub unghie că ea nu mai e.

Copiatorul revine la viață cu un huruit și chipul frumos al Lolei se multiplică iar și iar în tava din partea laterală a imprimantei. Literele de-o șchioapă formează cuvântul DISPĂRUTĂ în partea de sus a foii. Literele grăsane care probabil că mi-au terminat cartușul de acasă.

Cineva mă bate pe umăr și sar direct într-o parte a copiatorului. Mă întorc brusc, așteptând să-l văd pe voluntarul de la bibliotecă, dar e vărul meu.

Max ridică mâinile și face un pas în spate.

— Hopa, Drew, relaxează-te!

Îmi acopăr fața cu mâinile și-mi las degetele să alunece lent de pe obraji spre bărbie.

— Să-mi trag una, nu te furișa așa!

— Păi, nu m-am furișat nicăieri. Te-am strigat de două ori, spune el, dându-și părul negru și creț de pe frunte.

Stă în toate direcțiile, în șuvițe inegale, și mă întreb dacă mătușa a încercat să i-l tundă din nou. N-a fost niciodată atât de pricepută cu foarfeca pe cât crede ea, dar pe Max nu pare că-l deranjează în vreun fel. Își pune o mână pe umărul meu.

— Ești OK?

Ridic din umeri, ca să-și ia mâna de pe mine.

— Da, cum să nu. Sunt OK.

Max își prinde degetele mari în buzunarele blugilor și-mi aruncă privirea aia a lui care zice clar *nu te cred nici cât negru sub unghie*. Îl ignor și apuc afișele. Fotografia Lolei – una făcută de tata, în care zâmbea pe veranda casei, chiar înainte de picnicul anual de 4 Iulie – ocupă aproape toată pagina. Informațiile despre ea le-am trecut jos, cât mai simplu cu putință.

Nume: Lola Elizabeth Scott
Vârsta: 17
Păr: Șaten-închis
Ochi: Verzi
Văzută ultima dată la 22:55, pe 29 septembrie, pe pontonul de pe râul Willamette, Washington City.

Și, cu litere îngroșate, jos de tot, mesajul „Dacă ai văzut această fată sau ai orice informație despre locul în care s-ar putea afla, te rugăm să suni la...", urmat de numărul meu de telefon. Pentru că poliția din Washington City pare să fi renunțat complet la anchetă. Nu mai caută piste. Nu mai investighează nimic. Îl au deja pe suspectul principal.

Pe mine.

Max se apleacă peste umărul meu.

— Alte flyere?

Bat ușor teancul de coli aflat deasupra aparatului, ca să le aliniez pe toate, și mă îndrept spre ușă. Voluntarul de la ghișeu nici măcar nu ridică privirea când trec. La fel cum nici eu nu-i răspund lui Max la întrebarea-care-nu-e-tocmai-o-întrebare.

Dar faptul că e ignorat nu-l va opri. Max poate fi în multe feluri, dar nu renunță ușor. E firav ca o plantă cățărătoare, dar are o încăpățânare de granit.

Împing ușa și ies. Două secunde mai târziu o aud deschizându-se din nou. Îmi strâng șnururile hanoracului, încercând să țin aerul rece de noiembrie departe de ceafă, și mă pregătesc pentru predică.

— Ia stai un pic! strigă Max, alergând ca să țină pasul cu mine. Nu fac decât să aflu ce mai e cu tine. Să văd cum mai ești.

Continui să merg. SUV-ul meu e parcat după colț. Partea asta a orașului e plină de copaci plantați în cercuri de ciment și de murale pictate de elevii de gimnaziu. Chiar și în miezul toamnei, locul ăsta e enervant de viu și plin de culoare. Așa că mă concentrez pe pașii mei și pe asfaltul vechi, crăpat.

— Părinții tăi sunt super îngrijorați din cauza ta, omule!

Ah, a început. Vinovăția. Mă opresc și ridic capul până când bărbia îmi e îndreptată spre cerul tot mai întunecat. Expir lung, eliberând o respirație pe care o resimt în plămâni ca pe o bucată de ciment.

— Știu că sunt.

— Așa că, amice, oprește-te o clipă ca să vorbim despre asta! Încercăm să te ajutăm.

Îmi cobor bărbia.

— Toată lumea vrea doar să vorbim. Iar mie mi s-a luat de vorbit, Max. Vorbitul nu mi-o aduce înapoi, îi zic și mă întorc, cu posterele făcute sul. Poliția nici n-o mai caută. Ăsta e singurul lucru la care mă pot gândi ca să ajut să fie adusă acasă. Nu mă lasă nimeni să fac altceva.

Max se dezumflă un pic și-și mușca buza inferioară.

Mă rog, poate că posterele nu s-au dovedit așa de folositoare. Le tot afișez de câteva săptămâni și am primit exact zece telefoane, dintre care nouă erau niște farse și doar unul de la o femeie care mi-a zis că ar trebui să-mi fie rușine. Dar nu știu ce altceva să fac.

Ochii căprui și blânzi ai lui Max se întristează și se schimbă complet la față.

— E dispărută de multă vreme...

— Scuze, nu știu ce vrei să zici cu asta. Adică ar trebui să renunț?

— Ce? Nu, evident că nu! Dar poate ar trebui să accepți că...

— Te rog, oprește-te! Te iubesc și știu că vrei să mă ajuți, dar nu pot. Nu pot să mă opresc din căutat. Pentru că asta ar însemna că ea s-ar putea să nu se mai întoarcă acasă și asta e...

... doar din vina mea.

— Ce e? întreabă Max, venind mai aproape.

Mă apasă un amestec nebun de vinovăție, tristețe acută și furie, amenințând să mă sufoce.

— E de nesuportat, îi zic, înăbușindu-mi un hohot de plâns.

Max mă îmbrățișează. Vreau să mă eliberez, să fiu singur, dar îmbrățișarea asta e mai mult pentru el decât pentru mine.

Face un pas în spate, mă bate prietenește pe umăr și-mi zâmbește.

— Hai să mergem la tine! Toată lumea vine la cină. Tații tăi gătesc *hilachas*. Ce zici?

Zic că sună ca o altă idee care mă făcea fericit cândva – una care acum pare un coșmar. Dar n-o să spun nimic de felul ăsta.

Familia mea e... complicată. Albă dinspre tata, guatemaleză dinspre Papá. Și rudelor mele le place la nebunie să se strângă la un loc. Tații mei m-au adoptat cu trei săptămâni înainte de a împlini trei ani – nu-mi amintesc prea multe înainte de ei – și toată viața mea s-a rezumat la aceste adunări mari în familie. Toți vorbesc în același timp, toți sunt fericiți, toți se bagă unii în viețile altora – exact ca Max. Și era în regulă când mă tachinau să o invit pe Lola la balul bobocilor sau când se adunau în jurul ei ca să-i arate pozele alea din grădiniță, cu mine știrb, în echipament de tee-ball, după ce începuse să vină frecvent la cină. Dar acum înseamnă zâmbete forțate și tăceri incomode în jurul singurului lucru care mă macină. Toți vor să ajute, dar nu pot face nimic, pentru că nu e nimic de făcut.

Când nu spun nimic, Max zâmbește și mai larg, de parcă e sigur că sunt pe cale să accept.

— Îmi pare rău, Max! Vin data viitoare, promit. Azi... nu pot. Am ceva de făcut.

Zâmbetul i se stinge puțin, dar dă din cap.

— Da. În regulă.

— Zi-le taților mei că o să vin acasă când termin, OK? adaug, întorcându-mă cu afișele în mână.

Max oftează în urma mea.

— Te duci la râu, nu-i așa?

Mă opresc și mă întorc.

— De ce-aș vrea să mă duc la *râu*?

Face ochii atât de mari, încât mai au puțin și îi sar cu totul din cap.

— Mă referam la Dairy Queen. Și râul lor de... de milkshake-

uri.

Știe foarte bine că n-am mai fost la râu din noaptea în care a dispărut Lola, așa că de ce m-aș duce acolo azi? Doar dacă am un motiv serios.

— Ce se întâmplă azi la râu, Max? îl întreb printre dinții încleștați. Sau ar trebui să conduc până acolo să văd cu ochii mei?

Chipul lui e brusc inundat de panică. Probabil că a primit instrucțiuni să nu mă lase să fac exact asta. Tații mei au pus-o la cale? Mama lui? Au complotat împreună?

— Dacă-ți zic, promiți să nu te duci?

Mă uit furios la el.

— Bine. Biiine! Deci ideea e că... O să mai aibă loc o căutare azi și părinții tăi m-au însărcinat să mă asigur că nu te implici. Dar probabil că deja au terminat, așa că nu e niciun motiv să te duci acolo să vezi. Și încă o chestie: n-ai auzit asta de la mine.

Mi se învârte capul încercând să înțeleg.

— Dar n-are niciun sens. De ce să caute de-a lungul râului, când au cercetat deja pădurea asta de vreo zece ori? Acum câteva *săptămâni*.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunde el, aruncând mâinile în aer. N-am mai multe informații. Așa că hai să ne prefacem că n-am vorbit niciodată despre asta și să mergem, în schimb, la tine, să mâncăm ceva. Mor de foame.

Zeci de gânduri îmi dau năvală în minte, toate deodată. Lola a dispărut de aproximativ cinci săptămâni, iar în tot timpul ăsta am privit cum ancheta s-a transformat dintr-o îngrijorare că ar fi fugit de acasă într-o investigație de tip Amber Alert. Polițiștii au folosit tot arsenalul administrativ din dotare. Au instalat baraje rutiere în tot districtul, au împărțit poza ei tuturor posturilor de știri locale și au umplut rețelele de socializare. Au căutat peste tot, începând de la rampa de lansare a bărcilor, unde fusese văzută ultima oară, și au tot lărgit raza de căutare în funcție de ponturi și posibile aparții, până când, în cele din urmă, au rămas fără piste de urmărit.

De ce să se întoarcă acum de unde au pornit? Cu o echipă de căutare? Nu are niciun sens. Adică își imaginează că Lola a trăit din frunze și ciuperci, așteptând să fie găsită pe malul

apei? *Hei, ce bine că ați venit! Chiar mă cam săturasem de scoarță de copac și apă cu alge.*

Singura modalitate prin care ea ar mai fi încă la râu ar fi dacă...

Fac un pas în spate.

N-o caută pe *Lola.*

Îi caută cadavrul.

Am sentimentul că posterele din mâna mea o să izbucnească în flăcări.

— ... și e o zi minunată pentru *hilachas*, nu zici?

Clipesc, năucit; Max a continuat să vorbească în tot timpul ăsta.

— Ce-ai zis?

— Surpriză, surpriză, nici măcar nu ești atent! mormăie nemulțumit. Uite... hai acasă cu mine, bine? Oricum nu ai voie să te duci acolo și alternativa e mâncarea. Hai să *mergem*!

— Nu mi-e foame.

— E o idee monumental de proastă, zice Max, gesticulând puternic.

Mă îndrept direct spre mașină, prefăcându-mă că nu-l aud. Mă urc în Isuzu Trooper-ul meu alb, zgâriat și lovit, și arunc posterele pe scaunul din dreapta. Nu mai contează la fel de mult ca acum zece minute. Am o nouă misiune.

Bag mașina în viteză tocmai când portiera din dreapta se deschide brusc. Max, înalt și osos, se urcă dintr-o săritură, făcând SUV-ul să se clatine când trântește ușa după el.

— Ai înnebunit de tot? Era cât pe ce să apăs pedala de accelerație! urlu la el.

— Bun. Înseamnă că am urcat la timp, zice Max, care își pune centura și-și dă cârlionții de pe frunte. Nu te las singur. Cineva trebuie să aibă grijă să nu te salte poliția.

Mă întreb cât de greu mi-ar fi să-l scot din mașină, dar expresia hotărâtă de pe fața lui și felul în care își încleștează mâna pe mânerul portierei îmi spun că e pregătit să fie atacat prin surprindere.

— N-ai cum să scapi de mine, zice el. Dacă vrei să te strecori, mă strecor și eu cu tine. Hai, că avem treabă!

— Mă scoți din sărite. Știi, nu? îi zic și pornesc la drum înainte să-i trag un pumn.

Mătușă-mea o să-mi pună pielea pe băț dacă i se zdruncină măcar un firișor de păr de pe capul lui prețios, iar el știe foarte bine asta.

Ajungem la marginea orașului în doar câteva minute, acolo unde e rampa de lansare, dar am sentimentul că mai mult mă târăsc decât conduc. N-am mai fost la un kilometru de râu de când a dispărut Lola și, pe măsură ce mă apropii, simt că mă afund tot mai mult într-o gaură neagră de amintiri îngrozitoare și durere.

Urmez un drum șerpuit, iar când se îndreaptă, în față apare rampa.

Râul trece pe lângă Washington City ca un braț aruncat peste umerii unui vechi prieten, dar singura porțiune de mal destul de joasă pentru a ajunge la apă se află aici. Rampa e o parcare îngustă, săpată între copaci, cu o placă de beton care coboară abrupt spre apele înghețate ale râului Willamette.

În perioada asta a anului, locul e de obicei pustiu, dar azi arată ca în plin sezon de navigație. Toate cele zece locuri de parcare sunt ocupate, mai puțin unul, iar mașinile se înșiră de-a lungul drumului, pe ambele părți.

Oamenii din oraș, adunați la un loc pentru biata Lola și familia ei ca să închidă acest capitol. Ar trebui să fie plecați în lume, căutând-o *pe ea*, nu aici, scurmând după oase. Numai la gândul ăsta, stomacul mi se strânge ca o gheară. Locul ăsta în sine mă îmbolnăvește. Parcarea, râul, apusul de noiembrie strecurat printre pini. Le urăsc pe toate. Urăsc tot ce s-a întâmplat aici și tot ce mi-a făcut. Tot ce i-a făcut Lolei.

Parchez pe marginea drumului, în spatele altei mașini, și opresc motorul. Îmi încrucișez brațele peste volan și mă aplec în față. Se pare că totul e pe sfârșite. Oamenii ies din desișul de pe partea cealaltă a parcării și se alătură micului grup adunat lângă liziera pădurii. Câteva ajutoare de șerif stau printre ei, vorbind degajat. Nici urmă de șeful lor.

Am parcat prea aproape. Zeci de priviri se întorc spre Trooper, căutături urâte, ca niște săgeți prin parbriz. Uneori am impresia că mașina asta e la fel de notorie ca mine. Dacă m-aș fi gândit măcar o secundă, l-aș fi pus pe Max să conducă. Mașina lui are culoarea copacilor, s-ar fi camuflat.

Am dat-o în bară. Iar.

O bătrânică înarmată cu un clipboard mijește ochii spre mine și mă întreb dacă ea e cea care mi-a lăsat mesajul vocal.

Ar trebui să-ți fie rușine.

Surpriză: deja îmi e.

— Drew, până la urmă, care e planul? întreabă Max, întinzându-și picioarele absurd de lungi pe podeaua mașinii, trăgând teancul de fluturași de sub fund și aruncându-l pe bancheta din spate. Are vreun scop apariția asta a ta aici?

Îi susțin privirea bătrânei încă un moment, iar ea îmi arată degetul mijlociu.

Când nu reacționez, Max continuă:

— Adică nu poți să te duci pur și simplu acolo. Te-ar aresta în zece minute pentru hărțuire sau, știu și eu, alte tâmpenii adolescentine.

Scot un icnet de dezgust din gât și mă las pe spate în scaun. Are dreptate. Roane sau oamenii lui m-ar încătușa fără să clipească, dacă m-aș apropia cât de cât de adunătura asta de binevoitori. Cu atât mai mult după ce șeriful a început să mă preseze în ultimele zile, disperat să nu rămână cu o anchetă eșuată pe numele lui. La naiba, singurul motiv pentru care Roane nu m-a băgat deja după gratii e că sunt un elev-model, *alb*, dintr-o familie destul de stabilă financiar încât să strângă bani pentru un avocat. Dacă semănam mai mult cu Papá și cu cei din partea familiei Diaz, nu cred că aș fi avut același noroc.

Și mai ajută și faptul că Roane n-are nicio probă concretă împotriva mea – toată ancheta lui pare să se bazeze pe faptul că, la un moment dat, o să cedez și o să mărturisesc. Dar, chiar și așa, știu că-mi forțez norocul venind aici.

— Nu vreau să mă alătur căutării lor. N-are niciun rost. Lola nu e acolo.

Îi simt privirea sfredelindu-mi obrazul.

— Și cum de știi tu treaba asta?

— Nu începe! Nu știu unde e, dar știu că nu e în pădure. Nu e moartă.

— De unde știi? Sigur?

— Pentru că nu poate fi moartă! E... imposibil, îi răspund, trecându-mi o mână prin păr. A fugit sau a fost răpită sau... nu știu. Dar nu poate fi moartă. Ei se înșală, iar eu am de gând să

dovedesc treaba asta.

Max se foiește pe locul lui, lăsându-se în față cu o grimasă.

— Oooook, deci, dacă n-ai de gând să faci scandal, atunci ce căutăm aici?

— Bună întrebare, îi răspund.

Privesc peste parcare, iar ochii mi se opresc asupra singurului loc liber. Locul în care e altarul Lolei. Arată jalnic chiar și de aici.

Flori vechi și lumânări arse pe jumătate, poze cu Lola luate de pe contul ei de Insta, acum ude și uitate. O uniformă albastru cu auriu întinsă pe asfalt, pe jumătate acoperită de frunze. Una identică stătea și lângă dulapul ei de la școală, până când cineva din personal a decis să o ia săptămâna trecută.

Un fel de monumente, puse acolo de colegii care și-au pierdut mințile de griji când a dispărut – dar care s-au plictisit repede, imediat ce șocul s-a estompat și atenția primită din pretinsul nu-mai-pot-de-dorul-ei s-a risipit. Exact ca oamenii din echipa asta de căutare, care ar prefera să dea peste un cadavru în pădure și să se termine odată.

— Am zis să vin să văd cine e prezent, îi zic. Cred că m-aș fi simțit mai bine dacă n-ar fi fost atât de multe mașini aici. Ar fi însemnat că și alții cred că e la fel de lipsit de noimă ca mine.

— Nu-i văd pe domnul și pe doamna Scott. E un semn bun, nu?

Poate.

Mă uit iar la fiecare mașină și văd peste drum un Volkswagen vechi și cam lovit. E și Autumn aici pe undeva. Ce-ar fi o căutare de persoană dispărută fără prietena cea mai bună și mai înlăcrimată? Bănuiesc că asta explică absența ei de azi de la școală.

Dar Max are dreptate. Nu văd Wrangler-ul domnului Scott și nici sedanul doamnei Scott. Un fior de speranță îmi străbate pieptul. Poate că nici ei n-au renunțat?

Sau poate că au venit cu ajutoarele de șerif și încă nu s-au întors din pădure...

— Ar trebui să plecăm înainte să-l sune cineva pe Roane, zice Max.

Știu că are dreptate, dar nu-mi pot desprinde privirea de pe

liziera pădurii. Mulțimea tot crește. Aproape cincizeci de oameni acum, din ce în ce mai mulți ies dintre copaci.

Te rog să nu fii printre ei!

Degetele mele bat nervos darabana pe volan.

— Drew? Hai! Nu trebuie să mergem să luăm cina cu familia. Mergem unde vrei tu. Îți iau înghețată. Orice, doar să te scot de aici. Te rog!

Oftând, întind mâna spre contact chiar în clipa în care mulțimea se dă la o parte și o siluetă înaltă iese dintre copaci. Imaginea lui mă izbește ca o găleată de apă cu gheață vărsată pe șira spinării.

Iar acum mi-e greață.

— O, *la naiba*! șoptește Max. E și maică-sa aici.

Privesc cum li se alătură celorlalți. Domnul Scott pare să fi încărunțit din septembrie încoace, iar soția lui e atât de slabă de zici că briza dinspre râu ar putea să o ia pe sus. Își strânge haina neagră la baza gâtului și își dă părul lung și închis la culoare din ochi. Cineva îi spune ceva, iar domnul Scott se întoarce spre mine și mă fulgeră cu o privire urâtă. Ca un schelet ambulant, promițând că mă va bântui până-n ultima zi a vieții.

Îmi ia foc fața de rușine. Omul ăsta, care mă cunoștea aproape la fel de bine ca propriii părinți, s-a întors împotriva mea ca toți ceilalți.

Bag Trooper-ul în viteză, întorc brusc și o iau din loc.

Nu trebuia să fie aici. Niciunul dintre ei nu trebuia să fie aici.

Cine o mai caută cu adevărat pe Lola?

— Ești OK? mă întreabă Max atent, de parcă a ales cu grijă fiecare cuvânt.

Clatin din cap, virând colțul cu mult prea multă viteză.

— Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să vin aici.

CAPITOLUL 4

DREW

I l duc pe Max înapoi la bibliotecă. N-a zis nimic tot drumul – trebuie să-l fi chinuit grozav –, dar nici nu se mișcă atunci când parchez ilegal lângă Liberty-ul lui, așa că știu că urmează să izbucnească.

Îi fac semn cu mâna.

— Hai, zi ce-ai de zis înainte să-mi iau amendă!

Se luptă cu centura de siguranță, răsucind-o între degete ca pe o bucată de acadea. Când o lasă din mână, centura se retrage zăngănind sec în suportul ei.

— Știi că te iubesc și că sunt alături de tine, da? Nu vreau să sune altfel. Dar să apari așa, din senin, la rampa de lansare... nu te ajută deloc. Te face să pari vinovat. Înțelegi asta, nu?

Aș vrea să-l contrazic, dar nu pot. Așa că nu spun nimic.

— Criminalii se întorc mereu la locul crimei și exact asta au văzut toți când ai apărut acolo, din senin. L-au văzut pe Drew, bălatul vinovat. Și să nu mai zic că tații tăi o să înnebunească atunci când o să afle unde ai fost, iar zilele mele sunt numărate când o să afle mama că am deschis gura. În concluzie, n-a fost tocmai cea mai inteligentă decizie.

Îmi trec degetul mare peste sigla de pe volan. Nu pot să sufăr că are dreptate.

— Știu. Îmi țin gura dacă ți-o ții și tu?

Oftează puternic și clatină din cap.

— Din punctul meu de vedere, ne-am luat un Blizzard*. Și asta o să spun dacă mă întreabă cineva. Dar, frate... vino-ți în fire!

Dau din cap, cu stomacul pungă de acid și regret.

— Vreau s-o găsească cineva, asta e tot ce am nevoie.

— Cu toții vrem, dar nu așa trebuie să procedezi. Folosește-ți căpățâna aia mare și găsește altă cale. Căutarea de azi nu înseamnă nimic. A trecut prea mult timp. Toți se agață de ce pot, disperați să primească un răspuns.

— Dar oamenii ăștia pierd vremea, Max. Fiecare oră petrecută în pădure e o oră în care nu sunt mai aproape să o găsească.

— Atunci oferă-i lui Roane mai puține motive să te suspecteze și mai multe motive să caute în altă parte, zice Max, care arată cu degetul mare spre mormanul din spate. Fluturașii ăia chiar o ajută pe Lola? Nu ești singurul pentru

care e esențial ca Lola să se întoarcă acasă, vie și nevătămată. Și noi suferim. Și nu putem să te pierdem și pe tine.

Coboară din mașină și trântește ușa. În liniștea bruscă, aproape că-mi doresc să se întoarcă.

Aproape.

Max o ia înaintea mea, iar eu îl urmăresc din priviri cum dispare cu mașina pe Main Street. Ar trebui să fiu chiar în spatele lui. Ar trebui să mă duc acasă, la cina în familie – e ceea ce ar trebui să fac, ceea ce ar mulțumi pe toată lumea. Dar mai degrabă aș mânca posterele astea decât să dau acum ochii cu ai mei.

Ocolesc orașul, atent să stau cât mai departe de râu. Parchez într-un cartier aflat în direcția opusă casei și strâng afișele împrăștiate pe bancheta din spate.

E timpul să enervez niște asociații de locatari.

Pentru că Max are doar pe jumătate dreptate: poate că fluturașii nu mă vor duce la Lola. Dar înseamnă *ceva*. Sunt dovada că am continuat să o caut. Iar când se va întoarce, oriunde s-ar duce, va găsi o poză cu chipul ei și numărul meu de telefon. Și va ști că n-am renunțat niciodată la ea. Și ăsta e singurul lucru pe care pot să i-l ofer acum.

Îmi iau rucsacul și capsatorul de pe bancheta din spate și mă apuc de treabă, lipind chipul ei pe toți stâlpii și pe toate indicatoarele de oprire care îmi ies în cale, până când o lampă de stradă pâlpâie deasupra mea. Ridic privirea, surprins. S-a întunecat repede.

Mă uit de-a lungul drumului. Am mers ca un zombi direct în cartierul Lolei. De fapt, fundătura în care se află casa ei e la câțiva pași distanță.

Teancul tot mai mic de fluturași din mâini pare să cântărească o tonă.

N-ar trebui să mă apropii mai mult. Știu asta. Familia ei suferă destul. N-au nevoie să mă vadă pândind prin zonă de două ori în aceeași zi. Bag posterele în rucsac și închid fermoarul, dar picioarele mă duc singure până la colțul străzii Lolei. O să stau doar un minut.

Locuința cea mare și gri a familiei Scott, în stilul Craftsman, e la o casă distanță. Lumina caldă de la parter inundă veranda

latã şi gazonul perfect îngrijit. Înăuntru nu pare să se mişte nimic, iar pe alee nu e nicio maşină, aşa că fac câţiva paşi pe stradă.

Îmi amintesc prima dată când am văzut casa. Când Lola m-a prezentat părinţilor ei. Părea impunătoare, cu ferestrele mari, balansoarul alb lucios şi gardul viu tuns perfect. Acum nu mai pare impunătoare, ci tristă. Parcă şi pereţii simt lipsa fetei din dormitorul de pe colţul casei, la fel ca mine.

Lumina din camera ei mă înjunghie iar în inimă, în acel hău deja familiar. A lăsat-o aprinsă în noaptea în care a dispărut şi părinţii ei n-au stins-o niciodată. Ca şi cum nu pot suporta să lase întunericul să o înghită de tot. Înţeleg şi detest chestia asta în acelaşi timp. Nici eu n-aş fi în stare să o sting, dar, ori de câte ori o văd, fereastra luminată de la etaj se joacă nemilos cu mintea mea. Mă păcăleşte că poate s-a întors. Că e acolo, povestind cu Autumn despre cât de nesuferit sunt sau despre teza la istorie.

Dar Lola nu e acolo. Minutul meu s-a scurs. Şi eu n-am ce căuta aici. Oraşul ăsta e plin de locuri în care nu mai am ce căuta.

Mă întorc şi găsesc un Wrangler roşu oprit în mijlocul drumului, în spatele meu. Încremenesc ca o stană de piatră, simţind cum domnul Scott mă fixează prin parbriz.

Pentru o fracţiune dementă de secundă, mă întreb dacă nu cumva o să dea peste mine cu maşina, ca să ne scutească pe amândoi de atâta suferinţă. În schimb, Jeep-ul trece pe lângă mine şi se opreşte pe alee. Domnul Scott coboară şi traversează peluza cu paşi mari.

Mă pregătesc pentru furia lui, dar se opreşte pe trotuar şi aproape şopteşte:

— Vino încoace!

Faptul că nu ţipă e, cumva, de două ori mai înfricoşător decât dacă mi-ar fi urlat în faţă. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să mă apropii de tatăl Lolei. Nici măcar nu-i pot susţine privirea; cum aş putea să vorbesc cu el?

Fac câţiva paşi greoi, cu groaza atârnând de fiecare parte a trupului meu, până ajung în faţa lui.

— Ce cauţi aici? mă întreabă, mai puţin furios decât mă aşteptam.

Vocea îi pare mai degrabă... goală. Ochii îi sunt roșii, obrajii, supți. Poartă o cămașă încheiată până sus, dar, sub ea, bărbatul scheletic pare că încearcă să dispară. Exact ca fiica lui. Portiera din dreapta se trântește, iar soția lui se oprește lângă portbagaj. Se uită prin mine, ca și cum n-aș fi acolo.

Simt cum sentimentul de vinovăție se transformă într-o gheară care mă strânge de gât.

— Fluturași, reușesc să îndrug.

— De ce nu ne lași în pace? N-ai făcut destul?

Ba da.

Mă lovește dintr-odată cea mai ciudată pornire să mă apăr. Îl respect pe omul ăsta ceva de speriat. Întotdeauna l-am respectat. Nu vreau să se uite la mine așa cum o fac toți ceilalți.

— Încerc s-o găsesc. La fel ca dumneavoastră. Domnule Scott, am mâncat o mie de mese în casa dumneavoastră. Familiile noastre au fost împreună în camping vara trecută. Ați fost la toate concursurile mele de înot. Mă cunoașteți. Și știți că niciodată nu i-aș fi făcut vreun rău Lolei. Niciodată!

Privirea lui arde în mine și, pentru o clipă, am impresia că regretă că n-a dat peste mine cu mașina.

— Băiatul pe care-l știam n-ar fi lăsat-o singură noaptea. Nu s-ar fi mulțumit să aștepte până a doua zi ca să verifice dacă a ajuns acasă. N-ar fi încetat să coopereze cu poliția. Nu te cunosc deloc.

Adevărul vorbelor lui mă izbește cu furie, iar gheara vinovăției mă strânge și mai tare de gât. Nici să fi încercat să spun ceva, n-aș fi putut.

Inspiră adânc, încet, controlat, dar înainte să mai poată adăuga ceva, doamna Scott apare în spatele lui. Degetele i se încolăcesc strâns în jurul brațului soțului, de parcă are nevoie de sprijin ca să rămână în picioare.

Ochii ei verzi, mari, se înfig în mine.

— Spune-ne ce-ai făcut, OK? Doar spune-ne unde e, ca să se termine totul. Eu... noi nu mai putem... am nevoie să-mi zici ce s-a întâmplat, rostește cu vocea frântă. Șeriful susține că după atâta vreme nu mai e speranță. Că acum caută un cadavru. Și noi nu știm dacă e corect ce fac. Totul în noi urlă că trebuie s-o căutăm în continuare, că e *vie*. Și *tu* ești singurul

care are răspunsurile.

Doamne, mai bine mă loveau cu mașina! Ar fi durut mai puțin.

Nu pot rosti niciun cuvânt. Nu am răspunsuri. Nu știu ce să-i spun. Nu știu cum să mai respir.

Doamna Scott se sufocă de plâns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Drew! E copilul meu, fir-ar al naibii! Spune-mi unde e!

— Jur că nu i-am făcut niciun rău. Jur pe viața mea! îi strig, cu fierea în gât. Îmi pare rău c-am venit aici! N-am vrut să chinui pe nimeni, cu atât mai puțin pe dumneavoastră și pe familia dumneavoastră.

Din colțul ochiului i se desprinde o lacrimă și femeia și-l șterge cu dosul palmei. Domnul Scott îi trece o mână după umeri și scutură din cap în direcția mea.

— Pleacă de aici, Drew! Și nu te mai întoarce.

Își îndrumă soția spre veranda casei și dispare înăuntru, trântind ușa în urma lor.

Nu știu exact cât stau așa, țintuit locului, dar la un moment dat începe să plouă. Mă forțez să traversez intersecția. E îngrozitor să știu că mă urăște tot orașul, dar cuvintele lui sunt ca un pumnal de foc înfipt în stomac. Se pare că azi mă tot duc în locuri în care n-am ce căuta.

— Hei, cretinule!

Mă întorc pe călcâie în direcția vocii.

Autumn stă pe bordura de vizavi, chiar dincolo de lumina felinarului. Se uită la mine.

Simt cum începe să-mi fiarbă sângele de mânie, dar sunt prea obosit ca să o și arăt. În ultimele săptămâni a fost ca o umbră în plus. Oriunde merg, e acolo, undeva în fundal, uitându-se urât la mine, de parcă speră să iau foc și să poată sta să mă privească arzând.

— Ce cauți aici? Iar mă urmărești?

Voiam să sune tăios, dar e doar o șoaptă înăbușită de emoții.

Autumn se ridică și-și dă gluga jos. Hanoracul ei argintiu, cu sclipici, o face să arate ca o bilă disco furioasă, luminată de felinar. Valuri de păr roșcat îi cad pe umeri, eliberate de unde fusese strâns la spate.

— Cum îți permiți să vii la ea acasă? Ai tupeul să te apropii de cartierul ăsta după ce ai făcut?

— La naiba, n-am făcut nimic!

— Știm amândoi că nu-i adevărat, spune ea, băgându-și mâinile în buzunarele hanoracului. Lola era cea mai bună prietenă a mea. Și n-o să te las să scapi basma curată.

— Este.

— Ce?

— *Este* cea mai bună prietenă a ta. Timpul prezent, fir-ar al dracu'! strig, făcând un pas spre ea.

Se dă înapoi brusc, cu o expresie de spaimă. Aruncă o privire spre casa ei, mai sus pe stradă – căutând o cale de scăpare de zmeul cel rău.

Clatin din cap. Nu pot să mă obișnuiesc cu gândul că oamenii care mă cunosc de o viață mă tratează acum ca pe o amenințare. La naiba, o știam pe Autumn cu mult înainte să încep relația cu Lola, nu că asta a oprit-o să se întoarcă și ea împotriva mea.

Totuși nu vreau să-i fie frică de mine, indiferent cât de furios sunt pe ea. Păstrez distanța.

— Nu i-am făcut Lolei niciun rău. Niciodată n-aș fi putut să-i fac vreun rău și niciodată nu ți-aș face *ție* vreun rău. Așa că de ce nu încetezi să te mai ții după mine și nu te duci să-i zici lui taică-tău să-și facă treaba și s-o găsească?

Ea își încrucișează brațele, recăpătându-și o parte din atitudinea sfidătoare.

— E șeriful orașului. E normal să chestioneze suspecții. Își face *meseria*. Doar dacă te-ar băga *pe tine* la răcoare ar putea să facă mai mult decât face deja.

— Ia mai scutește-mă, Autumn! Dacă măcar jumătate din energia asta ți-ai consuma-o căutând-o pe Lola în loc să mă hărțuiești pe mine, ar fi deja acasă acum și am fi cu toții mult mai puțin nefericiți.

O iau spre mașină.

— Nu pun botul la teatrul ăsta ieftin cu iubitul credincios! urlă ea în urma mea. I-ai făcut ceva și toată lumea o să afle adevărul în cele din urmă.

Cuvintele ei m-au pocnit ca o palmă peste ochi. Abia dacă recunosc persoana ostilă care se holbează la mine.

— Știi ce e ciudat? Dacă lucrurile ar fi stat invers, n-ar fi existat nicio persoană pe lumea asta care să mă convingă că ai fi fost capabilă să faci vreun rău cuiva. Te-aș fi apărat până la Dumnezeu, Autumn. Când vine acasă, nu vreau să aud cât de rău îți pare că m-ai înjunghiat pe la spate. Am terminat-o cu tine, du-te dracului!

Pe chipul ei s-a strecurat o undă de regret, pe care a șters-o imediat.

— Tu crezi c-am *vrut* să aflu că prietenul meu e un monstru? Am vrut să te apăr, dar nu poți să falsifici istoria până într-acolo. Știu că tu ești vinovat. Am știut asta de săptămâni bune.

— Ce dracu' vrei să spui cu chestia asta?

— Vreau să spun că poate nu știu exact ce-ai făcut, dar știu că e numai vina ta, răspunde ea.

Pășește apăsat spre casă și dispare după colț, lăsându-mă singur cu un nod în stomac.

Pentru că are absolută dreptate. Chiar e doar vina *mea*.

Eu sunt vinovat.

Ploaia se întețește și, până să ajung la Trooper, se transformă într-o perdea densă. Apa mi-a pătruns prin toate hainele, până în oase. Tremur tot drumul spre casă, dar nu pornesc căldura. Să-i spunem... penitență.

Parchez în fața casei, surprins să văd doar două mașini pe alee. Cele două Volvo argintii ale părinților mei. Restul familiei trebuie să fi plecat deja.

Slavă cerului!

Ușa din față e descuiată. Nici nu mai strig când intru. N-am chef de conversații. Tot ce vreau e un duș fierbinte și un pat. Îmi agăț cheile în cârligul de lângă ușă – ca să știe că sunt acasă – și urc încet scările. În hol, îmi arunc hanoracul ud în uscător, apoi închid ușa camerei în urma mea. Pocnesc întrerupătorul de lângă ușă și se aprinde lampa de birou.

Oftez. Nici camera mea nu mai pare să-mi aparțină.

Pereții sunt acoperiți cu trofee de la înot și postere cu trupe de muzică grunge. Jocuri video și manuale acoperă fiecare centimetru de covor. Dar *ea* a lăsat urme peste tot pe aici. A fost la fiecare concurs de înot, la fiecare concert – chiar dacă ar fi preferat să o vadă pe Taylor Swift. A învățat aici, cu mine,

zi de zi. Se plângea de jocurile mele, dar tot mă privea jucând. Ea mi-a ales cuvertura. Zicea că albastrul din carouri se potrivește cu ochii mei.

Acum, toate acestea sunt relicve dintr-o viață anterioară. Mi s-a cerut să renunț la campionatul de înot din sezonul ăsta, să renunț la poziția de căpitan. Nimeni din echipă nu-mi mai vorbește. N-am ascultat muzică și n-am pus mâna pe un sintetizator de săptămâni bune. Totul stă în loc, așteptând-o pe ea. Am nevoie ca Lola să se întoarcă. Numai așa mai pot avea o viață care să fie mai mult decât afișe cu persoane dispărute și vinovăție.

Îmi dau jos pantofii, trag pe mine o pereche de pantaloni de trening și mă prăbușesc pe scaunul de birou. Poate că nici n-am energie pentru duș, până la urmă.

Dar, în ciuda oboselii, desprind tabla albă de pe perete și o întorc. Pe verso e singurul lucru care mai contează pentru mine în ultima vreme. Post-ituri, o hartă printată cu Washington City marcată cu toate locurile în care a fost Lola în ziua dispariției și fotografii cu ea. Atât de multe fotografii! Îmi trec degetul mare peste una cu noi doi, cu mașina parcată la rampa de lansare și râul întunecat în fundal, abia luminat de bliț. Amândoi zâmbim ca niște idioți, fără să bănuim ce urma să se întâmple.

E ultima poză pe care o am cu noi doi.

Făcută chiar în noaptea în care a dispărut.

Colecția asta simplă de un metru pe un metru jumate reprezintă tot ce știu despre acele ultime douăzeci și patru de ore – și nu e cine știe ce. Scanez cronologia, scrisă pe spatele unei teme vechi. Tot ce s-a întâmplat, de când am luat-o dimineață să o duc la școală: cursurile, antrenamentul cu echipa, cearta cu părinții ei, faptul că am luat-o de acasă puțin după ora zece noaptea, rampa de lansare, oprirea la magazin înainte de miezul nopții și, în cele din urmă, telefonul găsit de poliție pe marginea drumului, dimineața următoare.

Nu am nimic nou de adăugat. La fel ca ieri. Și ca alaltăieri.

Răsucesc tabla și o pun la loc pe perete, simțind cum frustrarea crește necontenit. Max avea dreptate. Fluturașii nu ajută, dar nu știu ce altceva aș putea face. Am nevoie de o informație nouă, un indiciu, un punct de plecare. Telefonul mut

de pe birou mă ironizează. Am *nevoie* ca cineva să-mi spună ceva ce nu știu deja.

Nu, mint. Am nevoie ca Lola să sune. După toate săptămânile astea, încă mai sper să-i văd numele pe ecran de fiecare dată când sună telefonul. La fiecare notificare de mesaj mă gândesc că e ea. Și, de fiecare dată când nu e, o iau de la capăt – o pendulare sufocantă între speranță și disperare.

Când mă las pe spate, cotul îmi atinge tastatura laptopului și ecranul se aprinde. Fundalul e încă o poză cu mine și Lola. Ultima dată când am fost la plajă cu Autumn și Max – deși niciunul dintre ei n-a fost suficient de prost ca să intre în apă. Stau cu brațul întins ca să fac poza, noi doi râzând, îmbrățișați. Cu apa rece până la glezne, blugii suflecați până la genunchi, ea ghemuită în jacheta ei de blugi cu flori, încercând să se ferească de vânt. Poza mă lovește ca un pumn în față.

Ea e peste tot și nicăieri în același timp.

Trântesc capacul laptopului și mă sprijin cu coatele pe genunchi, cu ochii la coșul de gunoi de lângă birou, în caz că tot ce am mâncat azi se decide să reapară.

Cum am putut să fac așa ceva? Cum am putut permite să se întâmple așa ceva?

Aud o bătaie în ușă. Ridic privirea când aceasta se deschide încet. Tații mei stau umăr lângă umăr în prag. S-a întâmplat ceva. Zâmbesc, dar sunt zâmbete firave, fragile. De tipul: *Să nu te panichezi, Drew!*

Tata se scarpină în părul blond, deja grizonant pe la tâmple, și renunță la mască. Se crispează.

— Hei, puștiule! Ai un minut?

Papá își dă jos ochelarii și se încruntă spre el.

— Ce vrea taică-tău să spună e: cum a fost ziua ta?

— A fost OK, răspund automat. Ce s-a întâmplat?

Papá intră și se așază pe marginea patului. Tata îl urmează. Salteaua scârțâie sub greutatea lor, iar amândoi arată ca și cum ar vrea să fie oriunde altundeva decât aici, acum.

S-a întâmplat ceva?

A sunat șeriful? A spus cineva că am fost la râu?

— Ne-a părut rău că ai lipsit de la cină, spune tata. Toți așteptau să te vadă.

Dau din cap.

— Știu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să dau un mesaj. Am avut ceva de rezolvat.

— Alte postere?

Dau iar din cap, surprins că n-au menționat că m-am dus nepoftit la râu și le-am stricat căutarea. Poate nu știu?

— Dar nu cred că despre fluturași ați venit să vorbiți. Ce se întâmplă?

Se uită unul la celălalt, ca și cum ar încerca să se încurajeze unul pe altul înainte să smulgă un bandaj. Revine senzația de greață.

Poate... nu e vorba despre o pedeapsă. Poate e mai rău decât credeam.

Albul ochilor lui Papá e rozaliu în spatele lentilelor – ca și cum ar fi plâns.

Poate că nu e vorba despre șerif.

Tata se apleacă în față și inspiră adânc.

— Puștiule... a sunat avocatul. A zis că... că ar trebui să știm... că ar trebui să-ți spunem...

Papá îi strânge genunchiul, iar tot corpul mi se încordează.

Lola a sunat din... California, Florida, Vegas, de undeva. A fugit și n-o să se mai întoarcă niciodată.

Lola e în spital.

Răpitorii Lolei au cerut răscumpărare.

Ochii roșii ai lui Papá se ridică spre ai mei.

— Fiule, au găsit un cadavru.

Mă întorc și vomit în coșul de gunoi.

CAPITOLUL 5

MARY

PRIMA ZI

O oră mai târziu, Wayne ține ușa secției deschisă, iar eu ies la aer proaspăt cu senzația că e pentru prima dată după

multe zile. A plouat de când m-a dus Bowman la secție. Parcarea lucește de la ploaie, iar aerul rece și greu de umezeală îmi înțeapă pielea de pe brațele goale. Îmi pare rău că l-am dat înapoi hanoracul lui Bowman.

Orașul pare complet adormit. Micul complex comercial de peste drum e cufundat în întuneric. Mai mulți stâlpi de iluminat nu mai funcționează. Privesc de-a lungul drumului, dar singurele lucruri luminate sunt o benzinărie cu o firmă intermitentă „Deschis nonstop" și un motel părăsit.

Wayne trece pe lângă mine și merge spre singura mașină din parcare care nu e de poliție: o dubă gri de lucru, plină de pete de rugină și cu vopsea scorojită. Deschide portiera din dreapta și îmi zâmbește.

— Ai nevoie de ceva înainte să plecăm spre cabană?

Clatin din cap și mă apropii de el, trăgând cu ochiul înăuntru. Având în vedere cât de lovită și jerpelită e pe dinafară, interiorul arată aproape nou. Dar tot simt un nod în stomac la gândul că urc într-o dubă cu un străin – chiar dacă îmi e tată.

Wayne rămâne cu o mână pe portieră și mă întreabă:

— Ești sigură? Ar trebui să cumpărăm niște ibuprofen sau niște pungi de gheață – nu știu exact ce mai e în cabană. Poate niște bandaje, în caz că tăieturile tale au nevoie de mai multă îngrijire...

— OK, OK! îi zic. Ce crezi tu că avem nevoie.

— Iartă-mă! zice el. Nu mă înțelege greșit. Știu că un plasture și un duș fierbinte n-o să fie un leac pentru tot ce s-a întâmplat, dar eu o să fiu aici cât timp ai nevoie ca să pui totul cap la cap. Putem trece peste orice. Chiar și peste asta.

Un amalgam de sentimente îmi fac stomacul pungă. Sunt recunoscătoare, dar îngrozită în același timp. Sunt ușurată, dar și neliniștită. Sunt fericită, dar pierdută... Nu reușesc să mă opresc asupra unei singure emoții. Știu că încearcă să mă consoleze, să-mi ofere alinare, dar nici nu știu cum să-i zic. Wayne? Tată?

Fac o struțocămilă? Îi zic Twayne?

— Te superi dacă-ți zic Wayne?

— N-o să te mint, e ciudat. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, atunci spune-mi cum vrei, zice el, zâmbind, deși e un

zâmbet minuscul și fragil.

OK, Dwayne atunci.

El îmi face semn spre portieră.

— Ești gata?

Ofițerul Bowman iese și el din secție în urma mea, încuie și bagă cheile în buzunar.

— Stați un pic! Până nu verific totul și nu-mi vin toate răspunsurile, ea merge cu mine, zice el și, surprinzându-mi privirea, zâmbește. O să mergem în urma domnului Boone până la casă.

Mă uit când la mașina de patrulă, când la dubă. O parte din mine își dorește ca neliniștea în ce-l privește pe Wayne să dispară și să terminăm odată, dar mă bucur că Bowman vine cu noi. Îmi dă ceva mai mult timp să mă obișnuiesc cu ideea.

— Sigur, nicio problemă, spune Wayne, aducându-mă iar brusc la realitate. Cum ziceam, orice aveți nevoie de la mine. Dar ar trebui să ai o geacă pe tine. O să înghețI, că e frig rău.

Se apleacă în spațiul dintre scaunele din față și-mi întinde ceva.

E o geacă de blugi, cu nasturi roz-aurii și mâneci înflorate, în culori pastel. Albastru-lavandă, roz-orhidee și mov-liliachiu pe materialul alb, cu frunze vintage. Mă străduiesc să nu mă încrunt. Se pare că prefer stilul înflorat.

O pun pe mine ca și cum nu mă deranjează deloc felul în care arată. Nici măcar o geacă nu pot îmbrăca fără să am sentimente contradictorii.

— Mulțumesc!

— Nicio problemă.

— O să fim în spatele dumneavoastră, domnule Boone, zice Bowman, conducându-mă cu o mână pe umăr spre mașina lui.

Îi fac scurt din mână lui Wayne.

— Ne vedem acuși, puștoaico!

Sună ca o promisiune.

Urcăm în mașina de patrulă, amândoi pe scaunele din față, și primul lucru pe care îl face Bowman e să dea drumul la căldură. E plăcut să simt valul cald pe față.

— Nu-ți face griji pentru toate astea, zice el, făcând semn spre secția de poliție și spre duba din față. Nu facem decât să ne asigurăm în toate privințele. A trebuit să completeze

raportul preliminar, noi i-am verificat numărul de înmatriculare și permisul de conducere. Nu are la activ vreo arestare sau condamnare. O să verific și actele când ajungem la cabană, dar nu e așa ușor de falsificat un certificat de naștere. Nu plec până nu mă asigur că totul e în regulă. Îți promit!

Dintre toți oamenii care m-ar fi putut găsi, mă bucur că a fost cineva atât de drăguț ca el.

— Mulțumesc că mă ajuți!

El îmi face un semn scurt din cap.

— Ești gata?

Îmi prind centura și apuc strâns cureaua de pe umăr. Mă tot întreabă amândoi dacă sunt pregătită. Cum să fii pregătit pentru o zi ca asta? Parcă testez o versiune de tată ca să văd dacă mi se potrivește.

Dau din cap, iar Bowman iese din parcare.

Ne înscriem pe strada principală, pustie, farurile mașinii de patrulă luminând spatele dubei lui Wayne, care merge înaintea noastră. Cotim la dreapta, aproape de micul motel de la marginea orașului, și începem să urcăm muntele, șerpuind pe vreo șase drumuri – toate arată precum cel pe care m-am trezit. Wayne conduce atent, semnalizând fiecare viraj, fără să depășească limita de viteză. Nu-mi dau seama dacă e așa de grijuliu pentru că e urmărit de o mașină de poliție sau dacă pur și simplu așa e el tot timpul: precaut.

După vreo cincisprezece minute de drumuri denivelate, Wayne virează pe o alee scurtă și parchează în fața unei cabane din lemn. Parcăm și noi în spatele lui, iar eu mă aplec în față.

Un set de trepte duce spre veranda din fața casei. Două ferestre mari, cu draperiile trase, stau de o parte și de alta a ușii, dar nu pot distinge prea multe detalii. Duba blochează o bună parte din lumina farurilor mașinii de poliție, iar când e întuneric pe muntele ăsta, e *întuneric*, nu glumă. Nu mai văd nici măcar marginea aleii.

E sinistru.

Bowman întinde mâna spre clanța ușii.

— Rămâi aici cât verific casa, bine? Închid ușile. Doar ca măsură de precauție.

Arunc o privire panicată către bezna care mă pândește

dincolo de geam și încep să răsucesc centura în palme.

— Precauție pentru ce?

Wayne avea legitimația mea de școală și toate acele poze pe telefon. Avea suficiente dovezi ca să ajungem până acasă. Ce crede Bowman că s-ar putea întâmpla înăuntru?

— Așa e procedura, spune, dar mă întreb dacă a văzut frica de pe chipul meu. Nu mă gândesc decât la siguranța ta.

În realitate stau într-o mașină de poliție, dar, în mintea mea, crengile copacilor se întind spre mine cu degete amenințătoare. Strâng și mai tare centura și îl privesc drept în ochi.

— Te rog, nu mă lăsa în întuneric! Nu vreau să fiu singură.

Îmi susține o clipă privirea, apoi se uită scurt spre cabană și oftează.

— Bine, dar stai lipită de mine.

Dau din cap și ieșim, dar sunt și mai tensionată decât acum un minut.

Wayne vine de după dubă exact când ajungem noi lângă ea. Un senzor de mișcare se aprinde deasupra ușii, scăldând totul în lumină, aleea și pe noi. Întunericul se retrage spre liziera pădurii și rămâne acolo, plutind, ca o ființă vie.

— Bine ai venit acasă! zice el, zâmbind.

Încerc să zâmbesc, dar „acasă" sună destul de amenințător la trei dimineața.

Wayne urcă treptele, descuie ușa și intră în cabană. Aștept ca ofițerul Bowman să intre primul, dar rămân chiar în spatele lui. Wayne se învârte prin sufragerie aprinzând luminile și, în câteva secunde, toată cabana e luminată. Mă destind puțin.

Ochii ni se întâlnesc.

— M-am gândit că n-ai chef de umbre în seara asta, îmi spune Wayne din bucătărie.

Îi răspund cu un zâmbet recunoscător și rămân lângă ușă cât timp ofițerul Bowman inspectează interiorul. Camera principală e mică și deschisă, cu sufrageria aproape de intrare și bucătăria în partea din spate. Totul e în nuanțe de galben, de la canapelele în carouri până la pledul trântit peste spătar. Dar miroase bine – a caramel sau a ceva dulce. Înăuntru e cu mult mai puțin înfricoșător decât afară.

În colțul din stânga e o sobă pe lemne, așezată pe o

platformă mică de cărămidă, alături de un suport cu lemne și un stativ cu ustensile pentru foc. Pe peretele din dreapta sunt patru uși. Trei sunt deschise. Prima cameră pare un dormitor, cu un pat mare pe cadru de lemn, dar fără lenjerie. A doua e o baie. Nu pot vedea prea bine în a treia, iar ultima e închisă cu un zăvor pe dinafară.

— Ce e acolo? întreabă Bowman, bătând în ușa încuiată.

— Beciul, răspunde Wayne. Cheia e jos, dar putem intra și prin ușa din spate, dacă vreți să vă uitați.

— O să-l verific înainte să plec, zice Bowman, continuând să inspecteze casa.

Wayne își lasă cheile pe insula de lemn din bucătărie și își deschide brațele larg.

— Nu-i mare lucru, dar ne putem descurca aici cât timp se lucrează la podele acasă, nu?

Din nou mă lovește un sentiment de familiaritate. Nu știu dacă vine de la el sau de la cabană, dar ceva în toată scena asta pare... normal. Iar neliniștea începe încet să se disipeze.

— Da, ne descurcăm, spun.

— Acolo e camera mea, zice el, făcând un semn din cap spre cea cu salteaua goală. Și aceea e a ta, continuă, mergând spre a treia ușă și aprinzând lumina.

Mă uit spre Bowman, iar el dă din cap, așa că traversez încăperea. Mă sprijin de tocul ușii și arunc o privire înăuntru. Camera e mică, dar nu chiar o debara. Un pat pentru o persoană ocupă un colț. Wayne stă lângă un birou de lemn acoperit cu cărți vechi. Majoritatea sunt cărți învechite de ficțiune creștină și colecții *Chicken Soup for the Soul*[**]. Nu cred că sunt ale mele.

Lângă pat e o noptieră pe care se află doar o veioză. Pe peretele de deasupra tăbliei atârnă un poster motivațional, cu o plajă și litere roz-aprins: *Nu-ți face griji, fii fericită...*[***]

Eh, ăla o să dispară în doi timpi și trei mișcări!

— Ce zici? întreabă Wayne, scuturând praful de pe cărți. N-o să stăm alci la nesfârșit.

Ridic din umeri. E o cameră cu un pat, iar acum câteva ore credeam că voi dormi într-o secție de poliție. Nu mă plâng de nimic.

— Pentru mine e OK.

Wayne ne face semn spre bucătărie. Revenim în camera principală, iar el se întoarce spre Bowman.

— Eu aș zice să vă dau certificatul de naștere și să încheiem? Fata pare că pică din picioare de oboseală.

Bowman mă măsoară cu privirea.

— Bine. Unde e documentul?

— Îl am chiar aici.

Intră în primul dormitor și iese cu un dosar tip acordeon. Îl pune pe insula din bucătărie și scoate o hârtie, pe care o așază pe tejghea.

Iată-l! Mary Ellen Boone. Născută la ora 10:56, pe 11 octombrie, în Newberg, Oregon. Ștampilat cu sigiliul statului Oregon. Îi întinde lui Bowman și cardul de asigurare socială.

Ofițerul de poliție examinează documentele și toți mușchii din umeri i se destind. Aproape că pot vedea tranziția clară: de la posibil suspect la tată cooperant. Se uită la mine.

— Totul în regulă?

Bowman dă aprobator din cap.

— De îndată ce verific în mașină toate informațiile astea, da. Vrei să aștepți aici sau vii cu mine în mașină?

Mă așez pe canapea și fiecare oscior din mine se lasă greu. Doamne, cât de obosită sunt!

— Aici, vă rog.

— OK. Nu durează mult. Domnule Boone?

Wayne îmi face cu ochiul și o ia înainte, conducându-l pe polițist. Ies pe ușă și se fac nevăzuți.

Nu stau pe canapea mai mult de un minut până îmi cade bărbia în piept. Aținesc, mă trezesc, aținesc din nou, de atâtea ori că nu mai știu de când sunt plecați, dar la un moment dat se deschide ușa și Wayne se întoarce cu un zâmbet imens pe față.

— Gata, puștoaico, am rezolvat!

Bowman vine în spatele lui.

— Am verificat totul, Mary, e în regulă. Documentele sunt autentice și sunt convins că ți-am aflat, în cele din urmă, identitatea. Nu am nicio problemă să te las în grija tatălui tău, dacă e OK și pentru tine.

Mă uit de jur împrejur în cabana primitoare. Pe Wayne îl simt ca pe un străin, dar partea logică a creierului meu îmi

spune că nu e. Dovezile sunt fără echivoc. Sunt convinsă că alternativa ar fi un spital sau serviciile sociale, așa că, sincer, alegerea e deja făcută pentru mine.

Zâmbesc.

— Da, sunt OK. Nu vreau să mai merg nicăieri în seara asta.

— Nici eu, zice Wayne. Ai nevoie de somn și poate de ceva de mâncare. Dacă vrei și tu.

Ușa de la baie îmi face cu ochiul.

— De fapt, nu vreau decât să fac un duș și să dorm.

— Sigur. Sunt prosoape pe raftul de deasupra toaletei. Îmi pare rău că nu avem aici hainele tale, zice el și arată spre cele murdare și rupte de pe mine. Erau toate în mașina ta, așa c-o să trebuiască să caut ceva cu care să te îmbraci.

— Da, sigur. Sună foarte bine.

Bowman pune o carte de vizită pe brațul canapelei.

— Astea fiind spuse, o să vă las pe amândoi să vă simțiți ca acasă. Domnule Boone, o să ținem legătura, vă anunțăm când găsim mașina și, Mary, sună-mă dacă ai nevoie de ceva, OK? O să vin în curând să văd cum te simți.

Zâmbesc iar și iau cartea de vizită.

— Sună grozav.

Bowman dă mâna cu Wayne și pleacă.

Câteva secunde mai târziu, aud mașina de patrulă plecând de pe alee, cu cauciucurile trosnind ușor peste pietrișul umed. Nu știu de ce, dar stomacul mi se strânge. Bowman n-ar fi plecat dacă ar fi avut vreo urmă de îndoială. Mi-a promis. Și totuși strâng cartea lui de vizită în pumn, de parcă s-ar putea evapora.

Wayne intră în bucătărie cu pași mari. Deschide frigiderul și clatină din cap.

— Ce-ar fi să faci un duș, să te încălzești? Eu mă duc până în oraș să iau ceva de mâncare și ce găsesc de prim ajutor la magazinul nonstop.

Sună fantastic. Deși, sincer, mă îndoiesc că o să mai fiu în stare să și mănânc. Numai ridicatul de pe scaun îmi consumă deja aproape toată energia.

— Bun plan.

Zâmbește și-și ia cheile de pe blat.

— Vrei să încui ușa?

— Da, te rog! spun cu un fior care îmi străbate șira spinării.

— Gata. Ah, și Mary?

Mă opresc în drum spre baie și mă întorc spre el.

— Mă bucur enorm că te-ai întors, fetițo!

Sinceritatea din vocea lui mă face să zâmbesc fără să vreau.

— Și eu.

Îmi las geaca peste spătarul canapelei și îmi dau jos pantofii jegoși înainte să intru în baie. E decorată în același stil ca restul cabanei: culori artificiale în nuanțe tari și tonuri de lemn peste tot. Chiuvetă cu picior, toaletă, cadă cu duș și un geam mic. Pun cartea de vizită a lui Bowman pe pervaz.

Îmi dau jos hainele murdare și intru în duș. E, probabil, cel mai bun duș din viața mea. Apa fierbinte îmi curge peste piele și, pentru prima dată azi, mă simt din nou vie. Ca și cum chiar trălesc, nu doar plutesc în derivă. Dau apa cât pot de fierbinte, lăsând sângele, noroiul și tot ce-a fost mai greu în ziua asta să se scurgă în canal.

Îmi imaginez haosul curgând în jos pe țeavă.

Ei bine... poate nu complet.

Încerc să nu privesc vânătăile care înfloresc pe genunchi și pe brațe, umbre albastre și mov care pulsează prin mușchi, dincolo de ce poate atenua apa caldă.

Accidentele de mașină sunt un coșmar.

Apa caldă se termină cu mult înaintea haosului, dar, după ce mă usuc aproape complet, îmi amintesc că n-am haine curate. Din fericire, când întredeschid ușa băii, găsesc o pereche de pantaloni de trening, mult prea mari, și un tricou negru, ambele agățate pe clanță. Și șosete curate. Geaca mea a fost mutată pe cuierul de la intrare, iar pantofii plini de sânge au dispărut.

Probabil că Wayne s-a ocupat de tot înainte să plece. Mi se pune un nod în gât de recunoștință. Mă îmbrac imediat, fără să-mi pese că nimic nu-mi vine bine. Sunt haine curate. Asta e tot ce-mi doresc în seara asta.

Îngândurată, șterg aburul de pe oglindă cu prosopul – din obișnuință, poate? – și, din nou, încremenesc la vederea reflexiei.

Asta e fața mea. E aceeași ca în secția de poliție, doar mai curată. Cu obraji mai rozalii. Cele două vânătăi negre din jurul

ochilor sunt greu de ignorat, dar nu ele mă deranjează cel mai mult. Fața în sine mă zguduie. Încă nu o recunosc.

Cum e posibil să nu-mi cunosc propriul chip?

Mi se face greață.

Întorc spatele oglinzii, iau hainele murdare și cartea de vizită și merg încet spre cameră. Wayne încă nu s-a întors. Când intru, văd că mi-a făcut patul. Mi-a pus cearșafuri moi, din bumbac gros, întinse perfect peste saltea, și mi-a lăsat o pilotă albă, imensă și pufoasă, care cântărește o tonă și miroase a somn liniștit. Bunătatea acestor gesturi mici aproape că frânge ce a mai rămas din mine. Îmi las hainele murdare lângă ușă, sprijin cartea de vizită de piciorul veiozei cu flori și, cu ultimele fărâme de energie, mă cufund în pat.

În patul meu.

În patul lui Mary.

Închid ochii și izbucnesc în plâns. Lacrimile se revarsă ca o ploaie torențială. Oricât de strâns m-aș înveli în pături, oricât de lung ar fi dușul, oricâte încuietori ar fi pe ușa din față, tot mă simt expusă fără amintirile mele. Nu pot să-mi revendic numele. Nici chipul.

Sunt Mary Ellen Boone, șoptesc în întuneric. *Mary. Numele meu e Mary.*

Și plâng până adorm.

CAPITOLUL ٦

MARY

ZIUA A DOUA

Mă trezesc cu o fracțiune de secundă înainte să-mi apară în fața ochilor frânturi de amintiri cu un șanț lung și întunecat. Panica îmi țâșnește prin tot corpul, iar ochii, uscați și iritați, se deschid brusc... dar nu e întuneric. Clipesc spre tavanul din lemn, făcut din bârne tăiate în semicerc. Razele soarelui pătrund printr-o fereastră și luminează acel nenorocit

de poster cu plaja.

Nu-ți face griji, fii fericită!

Mă ridic încet, cu grijă, iar evenimentele de aseară îmi rulează în minte ca un rezumat sinistru al unui serial de care chiar m-aș fi putut lipsi. Mă ustură ochii, iar lacrimile amenință să curgă din nou, dar trag adânc aer în piept ca să le opresc. Ultimul lucru de care am nevoie e episodul doi din drama asta în care s-a transformat viața mea.

Nu! Trebuie să mă opresc din plâns. Am o viață de pus cap la cap.

Îmi dau picioarele jos din pat și mă întind. Îmi simt încheieturile ca niște balamale ruginite, dar mișcarea ajută. Mă ridic și nu mă doare îngrozitor. E mai degrabă o agonie surdă, care acoperă aproape fiecare colț al corpului.

Nu că asta ar fi mult mai bine.

Prin crăpătura de sub ușă se strecoară un miros clar de mic-dejun, iar stomacul meu răspunde imediat cu un mârâit flămând. Deschid ușa și zâmbesc. Cabana miroase a tot ce mi-aș dori să mănânc cât mai repede cu putință – ouă jumări, cârnați cu sirop de arțar, unt, pâine prăjită.

Flăcările ies energic din soba aflată în colțul bucătăriei, alimentată recent după toate aparențele, și răspândesc o căldură care mă relaxează din prima.

Wayne ridică privirea de la insula din bucătărie și îmi zâmbește. Tocmai feliază niște căpșuni dintr-o cutie.

— Ah, fir-ar, voiam să fie totul gata înainte să te trezești!

Arunc ochii spre blatul de bucătărie. Un platou cu ouă jumări e așezat lângă un morman de castroane și coji de ouă. O tigaie de fontă sfârâie pe aragaz cu cârnați tăiați rondele, amestecați cu fenicul și untură.

Înghit în sec. Mă așez pe scaunul de bar din fața lui.

— Frumos foc.

Dă din cap și se întoarce la tocat.

— Știu cât de mult urăști frigul. Și, oricum, cabana asta nu e tocmai izolată.

Pune bolul cu căpșuni proaspete lângă ouă.

Normalitatea asta e liniștitoare. Ca și cum n-am deschis ochii într-un șanț acum vreo zece ore.

— Ți-e foame? întreabă Wayne.

— Mor de foame chiar, îi zic, iar stomacul meu scoate un sunet care seamănă cu schelălăitul unui cățel.

Wayne râde și se întoarce la aragaz, amestecând ceea ce pare să fie compoziția de clătite într-un bol mare și gradat.

— Ia ce vrei! Clătitele tale vor fi gata imediat.

N-aștept să-mi zică de două ori. Îmi pun ouă și cârnați în farfurie. Dau direct năvală în cârnați și... Doamne, Dumnezeule! Parcă am uitat ce gust are mâncarea. Îi devorez în mai puțin de un minut.

— Nu glumeai, zice Wayne, uitându-se peste umăr la mine în timp ce toarnă compoziția în tigaie. Îți revine pofta de mâncare. Ăsta e un semn bun.

— Mulțumesc c-ai pregătit toate astea.

El flutură spatula spre tot ce e întins pe masă.

— Micul-dejun e momentul nostru preferat. Nu puteam rata șansa de a-ți oferi clipa asta de normalitate, chiar dacă bucătăria nu e încă la stadiul celei de acasă.

Micul-dejun e momentul nostru preferat? Ar trebui să-l întreb despre asta, pentru că ar putea să mai elucideze niște aspecte ale vieții ăsteia ale mele, dar sunt prea ocupată să-mi îndes omleta în gură. Adaug și niște căpșuni pe farfurie. Sunt un pic cam apoase, dar n-am de ce să mă plâng.

Wayne pune o farfurie cu clătite pe masă și-și încarcă și el farfuria cu niște mâncare.

— Te simți mai bine?

Îi fac semn din cap că da, pentru că, în clipa de față, nimic nu mă poate convinge să mă opresc din mâncat. Apuc câteva clătite și mi le clădesc pe farfurie, scărpinându-mă în același timp pe gât.

— Bun. Mă gândesc să stăm aici azi. Poți să te uiți la TV și să te odihnești. N-avem unde să ne grăbim și e important să ai timp să-ți revii. Ce zici?

Mă pornesc să-i răspund, dar mi s-a pus ceva în gât.

Nu. Nu e nimic acolo.

Încerc să-mi dreg vocea, să scap de senzația aceea, dar nu reușesc. O mâncărime din ce în ce mai pregnantă începe să se târâie de pe limbă în jos pe gât. Mă zgârii pe gât cu unghiile.

Ce se întâmplă?

Încerc iar să-mi dreg vocea, dar mâncărimea deja se răspândește pe mâini. Mă uit în jos și împietresc. Brațele îmi sunt acoperite de urticarie.

Wayne se oprește brusc și se uită la brațul meu. Examinează băsicile roșii, cu fața albă ca cearșaful, apoi se uită pe tejghea.

— Ai mâncat ouăle?

Dau din cap.

Nu merge, *aleargă* spre o pungă maronie din hârtie, pe care a lăsat-o la intrare, și răstoarnă conținutul pe podea – bandaje, antiacide, Pepto, tampoane, ibuprofen, Midol, peroxid, betișoare de urechi, pungi de gheață, unguent cu antibiotic, spray antițânțari. Zici că a trântit un raft întreg din farmacie, din secțiunea prim ajutor, direct în căruciorul de cumpărături. Apucă o cutie de pe jos și fuge înapoi spre mine, ținând în mâini un flacon de Benadryl lichid, varianta forte, de parcă ar fi Sfântul Graal.

Iau fără să comentez doza pe care mi-o oferă. Mâncărimea e ca niște ace invizibile care îmi înțeapă interiorul gurii, iar urticaria mă face să vreau să-mi smulg pielea de pe mine.

Wayne îmi aduce apă și îmi masează ușor locul dintre omoplați. Clipesc des, respirând scurt și superficial, până când cuvintele lui încep să capete din nou sens.

— Îmi pare atât, atât de rău! Ar fi trebuit să fiu mai atent, zice el, devastat. Am făcut micul-dejun pe pilot automat. Ouăle erau pentru mine – nici măcar nu mi-a trecut prin cap că tu n-ai cum să-ți amintești că nu le poți mânca. Îmi pare rău!

Ouă. Sunt alergică la ouă.

OK deci... partea proastă: urticaria e groaznică. Partea bună: mai știu un lucru despre mine.

Wayne mă mută pe canapea și, în cele din urmă, medicamentul începe să-și facă efectul. Gâtul nu mă mai înțeapă atât de rău, dar procesul de calmare e destul de lent. Urticaria nu se mai extinde, deși persistă. Mâncărimea se diminuează încet, pe parcursul unei ore sau cam așa, până nu-mi mai invadează fiecare gând – în schimb, apare somnolența. Și o rușine tăcută, neașteptată.

La ce sunt bună, dacă nici măcar nu-mi amintesc la ce sunt alergică?

Wayne se învârte în jurul meu fără oprire, îmi aduce apă, comprese reci, mă tot întreabă la fiecare două minute dacă am nevoie de ceva, până când îl rog, ușor iritată, să se așeze și să respire. Îmi amplifică și mai tare vinovăția. Nu e vina lui. Nu m-a forțat nimeni să mănânc ouăle ca să am o reacție alergică.

Se așază pe măsuța de cafea din fața mea și umerii i se lasă.

— O să fiu mai atent, promit.

— Așa e mereu? Câte șocuri alergice am avut? întreb cu voce răgușită.

Își ferește privirea.

— Nu știu, zice el. Poate vreo cinci-șase, până am fost cu maică-ta să te testăm. Erai mică.

Mă holbez la urticaria de pe mâini.

— Am nevoie de EpiPen?****

Se uită surprins la mine.

— Ăă, nu! Nu-mi aduc aminte să fi avut vreodată. A fost mereu neplăcut, cu urticarie și înțepături, dar nimic care să-ți amenințe viața.

Vreau să-l întreb mai multe despre asta, dar pleoapele mi se închid singure, fluturând grele, și următorul lucru pe care-l știu e că lumina soarelui intră pe fereastră din alt unghi. Mă uit la ceas. Am pierdut o oră. Îl găsesc pe Wayne în bucătărie, pregătind o farfurie cu pâine prăjită.

— Nu-ți face griji, o poți mânca liniștită, zice. Ce-ar fi să iei asta și să te întorci în pat? Odihnește-te puțin.

Mă ajută să mă ridic și iau farfuria, deși mâncatul e ultimul lucru pe care vreau să-l fac în secunda asta.

— Mersi!

Mă prăbușesc pe pat, iar el închide ușa cu grijă în urma mea. Adorm înainte să am ocazia să analizez prea mult cât de repede a degenerat situația azi-dimineață.

La naiba cu memoria mea șubredă! Și cu ouăle alea nenorocite!

Mă trezesc câteva ore mai târziu și, spre surprinderea mea, gura aproape că mi-a revenit la normal. Cu siguranță nu mai e plină de viermi invizibili. Dar tot sunt epuizată.

E deja trei după-amiaza. Nu vreau să-mi dau ritmul complet

peste cap și să stau trează toată noaptea, așa că mă forțez să mă ridic. Aproape că mă aștept să-l găsesc pe Wayne stând de pază în fața ușii, dar cabana e goală. Toate jaluzelele sunt trase. Arunc pâinea prăjită, neatinsă, la gunoi și observ un bilet pe insula din bucătărie, ținut în loc de un pix cu bilă din alamă.

Hei, puștoaico,

Dacă te trezești înainte să mă întorc, a trebuit să dau o fugă cu niște treburi și să trec pe la secție să aflu ce s-a mai întâmplat cu mașina ta. Revin cât de curând. Uită-te la ceva pe Netflix și stai înăuntru, la cald – telecomanda e pe măsuța din față. Am încuiat eu ușa.

Tata

Pun biletul jos și trag adânc aer în piept. Poate Wayne o să se întoarcă și o să-mi spună că au găsit mașina, cu toate lucrurile mele în ea. Măcar aș avea haine care îmi vin. Dacă continui să privesc partea plină a paharului, o să fie bine.

Deschid frigiderul și găsesc un recipient din plastic, plin cu cârnați rămași de la micul-dejun. Nici măcar nu-i încălzesc. Nu mi-e neapărat foame, doar vreau să simt din nou plăcerea de a mânca ceva, iar ouăle au distrus orice urmă de bucurie. Cârnații ăștia sunt punctul culminant al zilei.

Și e în regulă.

Mâine o să fie altceva.

Important e că am o zi de mâine. Știu cine sunt. Restul o să vină de la sine.

Mă trântesc pe canapea în timp ce mănânc, dar nu reușesc să găsesc nimic de văzut. În principal pentru că toate opțiunile de streaming mă stresează rău. Nu-mi amintesc ce am văzut deja și ce nu.

După ce termin cârnații, arunc recipientul în chiuvetă. Cum îmi petreceam timpul de obicei? Veneam des la cabana asta, chiar și când nu aveam renovări acasă? Ce făceam aici, în mod normal?

Trag de storurile de la una dintre ferestrele mari care dau spre curte și privesc afară.

În lumina zilei, aleea e mult mai *puțin* înfricoșătoare. De fapt, e chiar frumoasă.

Pietrișul e mărginit de jardiniere goale, tăiate din butoaie. DIn moment ce-i noiembrie, totul e uscat. Soarele blând pătrunde printre nori, luminând în valuri curtea laterală, și simt brusc nevoia să ies din cabană și să explorez un pic împrejurimile.

Mă uit la jacheta mea, care atârnă lângă ușă în toată gloria ei înflorată, roz-aurie, și apuc pledul galben de pe canapea și îl înfășor în jurul umerilor. Miroase a praf, dar nu-mi pasă. Îmi va ține de cald și e mai puțin... înflorat. Încalț o pereche de cizme de cauciuc de lângă ușă, care clar nu-mi vin cum trebuie, și trag zăvoarele. Ușa se împotrivește la început, până îmi dau seama că am uitat să descui și broasca de pe clanță.

O rafală de aer rece mă izbește în față și-mi alungă o parte din moleșeală. Ies pe verandă cu ceva mai multă energie decât aveam cu un minut în urmă.

Scândurile îmi scârțâie sub picioare, lemn vechi contra șuruburi vechi. Ocolesc colțul cabanei și mă opresc brusc. Din spatele casei îmi face cu ochiul un râu absolut superb, care sclipește în lumina soarelui. Cum de nu mi-am dat seama că e un râu aici? A, da – Wayne a zis că e o cabană de pescuit...

Fără să-mi dau seama, mă las atrasă de apa gri-ardezie.

Curtea laterală e cam cât lățimea casei, dar nu e plată. Terenul coboară dinspre alee până ajunge la nivelul fundației, unde se află o ușă metalică gri. Probabil intrarea în subsol. În stânga văd o grămadă uriașă de lemne, acoperită cu o prelată verde. Curtea se termină la liziera pădurii, iar terenul se lasă din nou în pantă în spatele casei, până la malul apei. Iarba aproape moartă lasă locul unor tufe uscate și unui covor de frunze căzute, presărate de-a lungul malului.

Mă opresc la un pas de mal, cât să nu-mi ud cizmele împrumutate. Dacă mi se părea că râul era frumos văzut de lângă casă, aici jos îți taie de-a dreptul respirația. Apa sclipește în timp ce curge domol, copacii își apleacă în ape crengile, unduite de curenți. O adiere ușoară îmi mângâie fața, cu mirosul sfârșitului de toamnă și al pământului umed. În briza rece scârțâie lanțurile unui leagăn din lemn, atârnat între doi copaci, cu o bară simplă de lemn prinsă în șuruburi. Pare

vechi. Probabil m-ar ține, dar sigur aș pleca de-acolo cu câteva așchii în piele. Mă apropii.

Oare îmi plac leagănele? Cred că da.

Apăs cu palmele pe șezutul băncuței, testând lanțurile. Cum nimic nu cedează, mă așez și pur și simplu... exist. Îmi strâng pledul mai bine peste umeri și privesc păsările cum se avântă peste apă, pescuind pești minusculi din râu. Un zâmbet mi se răspândește pe chip și am impresia că respir pentru o vreme îndelungată.

Atât de îndelungată, încât se pare că-l sperii pe Wayne.

— Mary? îi aud vocea îngrijorată tocmai din curte.

Mă întorc în leagăn, dar nu-l văd. Grămada de lemne stă între mine și casă. Îmi fac mâinile pâlnie la gură și strig:

— Sunt aici jos! Lângă apă!

Apare după câteva momente. Umerii i se lasă într-un gest vizibil de ușurare.

— Ce cauți aici? Ar fi trebuit să fii înăuntru.

— De ce? Aici e superb.

Wayne pășește cu grijă printre frunze și rădăcini și se oprește lângă unul dintre copaci. Zâmbește ușor și privește peste râu.

— Asta așa e. Mă așez cu tine, dar doar pentru un minut. E frig, iar ultimul lucru de care ai nevoie e să te îmbolnăvești, pe lângă toate celelalte.

Accept. Mă trag puțin într-o parte, ca să-i fac loc, și se așază lângă mine în liniște. Dar pacea pe care o simțeam nu mai e la fel cu cineva lângă mine. Liniștea pare deodată grea.

— Deci, îi zic. Cum a fost în oraș?

Ridică din umeri.

— Bine. Am găsit aproape tot ce aveam nevoie, dar încă nici urmă de mașina ta. Ofițerul Bowman zice că încă o caută.

Eh, și uite așa s-a dus și visul ăsta! Se pare că, pentru o vreme, o să trebuiască să mă obișnuiesc cu hainele lui Wayne.

— Sunt sigură că o vor găsi până la urmă.

Dar mă întreb cum va fi să cotrobăi prin cutii pline cu lucrurile mele. Îmi vor părea familiare? Sau fiecare obiect o să fie străin, ca jacheta cu flori care m-a dat complet peste cap?

După o pauză, Wayne vorbește din nou.

— Ai întrebări pentru mine? De vreme ce tot stăm aici.

Despre viața noastră. Vrei să știi ceva anume?

Ridic o sprânceană.

— Întrebi o persoană care nu-și amintește nimic dacă are întrebări... despre viața pe care nu și-o poate aminti?

Râde scurt, zgomotos.

— Ai și tu dreptate. Bun, atunci ce-ar fi să-ți spun câteva lucruri de bază? Poate îți trezesc niște amintiri.

Ridic din umeri.

— Sigur, de ce nu.

— Așa, ia să vedem! zice el și se lasă în leagăn, împingând în locul meu, iar eu îmi ridic picioarele sub mine. Ești în ultimul an de liceu. Ești o elevă de zece. Genul de adolescentă care preferă să stea mai mult pe acasă, cu siguranță nu o petrecăreață sau așa ceva. Și citești foarte mult. Aveai o grămadă de cărți în mașină. Evident, numai cărți curate, nimic vulgar.

Nimic vulgar? Ce vrea să însemne asta?

Bănuiesc că asta explică toate cărțile alea de gătit din camera mea.

Împinge din nou cu picioarele și ne balansăm un pic mai sus.

— Eu lucrez mai mult de acasă. A fost perfect pentru homeschooling, fiindcă de obicei sunt acolo dacă ai nevoie de ceva, deși rar ai. Ești singură la părinți, dar nu pentru că așa am vrut. Eu și mama ta ne-am dorit mai mulți copii, dar... n-a fost să fie.

— Unde e? Mama mea?

Wayne se încruntă și-și lasă privirea în jos.

— A plecat dintre noi de ceva vreme. Suntem doar noi doi. Părinții noștri au murit înainte să te naști, așa că suntem o familie mai mică. Dar ne descurcăm.

Mă uit din nou spre apă. Mda, trist ca dracu'! Și complet dement – acum mi-e dor de oameni pe care nici măcar nu mi-i amintesc.

— Cum a murit?

— Accident de mașină. Aveai nouă ani. De-asta m-a dărâmat ce s-a întâmplat aseară. M-ai speriat groaznic. Am crezut că te-am pierdut și pe tine.

Mi se strânge gâtul. Nu de la alergie, ci de la nodul din el.

— Îmi pare rău!

Îmi atinge genunchiul ușor și îl strânge într-un gest cald.

— Nu e vina ta. *Mie* îmi pare rău că treci prin asta. Nu-mi pot imagina cât de greu e să-ți uiți viața și-mi vine să-mi dau palme că te-am lăsat să conduci rabla aia de mașină! Când ne întoarcem acasă, îți luăm una mai bună. Promit!

Dau din cap, dar... nu-mi pasă cu adevărat de o mașină nouă. Nici măcar nu știu dacă-mi amintesc cum se conduce.

Rămânem tăcuți, privind râul. Liniștea devine mai puțin apăsătoare. Mă gândesc la mama asta moartă pe care nu mi-o pot aminti.

Se pare că mai adaug ceva pe lista de lucruri pe care le știu despre mine: Mary Ellen Boone. Șaptesprezece ani. Elevă bună. Clasa a douăsprezecea. Lizzo. Alergie la ouă. Jachete cu imprimeu floral. Mamă decedată.

Ultima e aproape la fel de deprimantă ca însăși ideea că trebuie să-mi fac o listă cu așa ceva.

— Mă întreb cât timp mai avem, spune Wayne.

Mă încrunt spre el.

— Poftim?

— Până îți revine memoria.

— M-am gândit și eu la asta. Mă întreb dacă se va întoarce în etape... sau toată deodată. Poate că n-o să...

Nu pot termina fraza. Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc așa tot restul vieții, fără să știu ce a fost înainte de momentul de față.

— O să-ți revii. E doar o chestiune de timp, zice el și se ridică. Hai înăuntru! Trebuie să mă apuc de cină. Și ți-am pregătit o surpriză.

N-am chef de nicio surpriză, dar frigul mă convinge să-l urmez spre casă.

Înăuntru, Wayne ia o pungă maro de hârtie de pe canapea și mi-o întinde cu un zâmbet larg.

— Ți-am luat câteva lucruri de la magazinul din oraș. Colanți și tricouri. M-am gândit că poate îți prinde bine să ai ceva care să fie doar al tău, până ne recuperăm lucrurile.

Mă uit în pungă la grămada de bumbac moale și simt din nou cum mi se umezesc ochii.

Nici măcar n-a trebuit să-i zic să mă ducă pentru a-mi lua

haine, s-a gândit el la asta.

— Mulțumesc, Wayne! E minunat.

— Pentru tine, Mary a mea, orice, zice el.

Apoi întinde mâna pe lângă mine și încuie ușa.

CAPITOLUL v

DREW

Domnul Moore mormăie *întruna* ceva despre niște tipi morți care au făcut lucruri importante la un moment dat în istorie.

Nu-mi pot lua ochii de la banca goală a Lolei, de lângă mine. E ca o gaură neagră.

Pun pariu că amprentele ei încă sunt acolo. Pe partea de dedesubt, unde își înfigea mereu degetele ca să se ridice când suna clopoțelul. Se întindea puțin, apoi își lua geanta de un roz-auriu de pe podea și și-o arunca pe umăr.

Încercam mereu să i-o car eu, iar ea refuza, spunând că nu e mai puțin puternică decât mine, și eu făceam vreo glumă tâmpită că o voi lua când obosește, dar ar fi târât-o după ea kilometri întregi până să mi-o dea și să admită că aveam dreptate.

Pe vremea când totul era normal.

Înainte să distrug totul.

Domnul Moore se așază la catedră și deschide manualul. Restul clasei îl urmează fără să protesteze, dar eu nu mă obosesc. Nu mă pot gândi decât la cadavrul din pădure.

S-a dovedit că era o excursionistă, care a căzut într-o râpă. Au dat la știri în dimineața asta. O studentă de la Universitatea din Oregon, găsită de un alt excursionist. Nici măcar nu era aproape de rampa pentru bărci.

Nu era Lola. Dar ar fi putut fi.

Unde naiba e?

Cineva își drege glasul, iar eu tresar și ridic privirea. Domnul

Moore se apropie și se sprijină de marginea băncii din fața mea.

Nu mai e nimeni în clasă. Se pare că am ratat clopoțelul.

— Ce faci, Drew?

Domnul Moore e tânăr. Genul ăla care postează dansuri pe social media și se rade în cap intenționat. Care poartă veste tricotate de amuzament și ochelari de soare tip aviator. Pentru că e profu cool, popular. Sau orice o crede el.

— Iertați-mă, n-am fost atent!

Îmi adun lucrurile cât pot de repede. Sunt sătul de școală pe ziua de azi. N-o să fac nimic productiv, nu cât timp tot văd în minte imaginea trupului frânt al Lolei într-o râpă.

Mi se face pielea de găină și mă strecor pe lângă el.

Sunt aproape la ușă când spune:

— Poate ar fi bine să te gândești să colaborezi cu poliția. Cu toții ne dorim să aflăm ce s-a întâmplat în cele din urmă, știi?

Mă opresc ca lovit în moalele capului.

— *Poftim*?

Mă întorc spre el. Indignarea îmi urcă în piept ca o arsură, forțându-mă să scuip întrebarea cu mai multă forță decât intenționasem.

— Ce vreți să spuneți de fapt?

Își încrucișează brațele peste piept.

— Exact ce am spus. Avem nevoie de răspunsuri, ca să încheiem odată acest capitol din viețile noastre, mai ales părinții ei, și ai face un bine întregului oraș dacă ai mărturisi ce s-a întâmplat cu adevărat.

Exact ce bănuiam că vrea să zică.

— Scuzați-mă, dar am ratat cumva ziua în care ați fost numit ajutor de șerif? Credeam că sunteți aici să vă ajutați elevii, nu să-i forțați să fabrice mărturii.

Dar, pe măsură ce-mi ies vorbele pe gură, îmi dau seama că se trăsese deja o linie de demarcație.

Domnul Moore încearcă să fie acolo pentru elevii lui – pentru ceilalți elevi. Și pentru Lola. Ei sunt toți de o parte a tragediei. Iar eu sunt de cealaltă.

Dau din cap, dezgustat.

— Știți ceva? Mai bine faceți încă un dans penibil pe TikTok și lăsați-mă dracului în pace!

Domnul Moore face un pas înapoi, cu ochii mari cât cepele, ca și cum ăsta ar fi fost ultimul răspuns la care se aștepta de la mine – deși e exact ce merită. Ies din clasă înainte să apuce să-mi țină o predică despre limbaj. Sau să-mi dea detenție.

Dacă mai devreme credeam că am terminat cu școala pe ziua de azi, acum mi-a ajuns, oficial, până peste cap.

O iau pe coridorul din partea din spate a clădirii, trecând pe lângă rânduri de vestiare aurii și albastru-electric, și arunc o privire urâtă spre muralul cu pelicanul imens de lângă cantină. Pelicanii din Washington City. O mascotă ridicolă. Lola a urât întotdeauna pasărea aia sinistră.

Urăște. Lola o *urăște*. La prezent.

Când trec pe lângă peretele de ferestre care dă spre atelierul de artă, simt instantaneu o privire care se înfige în mine ca un pumnal. Aproape că mă aștept să văd toată clasa uitându-se la mine ca la un criminal.

Dar e doar Autumn, cu ochii ei de vultur.

Ora asta, atelierul e folosit pentru cursul de design vestimentar. Stă la mașina ei de cusut, în primul rând, printre alți câțiva colegi care mutilează niște perdele. Mă rog... ceilalți le mutilează. Ce face Autumn arată impecabil. Floral, luminos, cu panglici de dantelă cusute la margini.

Mă fixează amenințător din locul ei și ridică două degete în formă de V, arătând de la ochii ei spre ai mei. *Te văd, te urmăresc*. Sau în cazul lui Autumn: *Te urmăresc, ticălosule. Vino mai aproape să-ți cos mâna de perdeaua asta!*

Mă gândesc o clipă să-i arăt degetul mijlociu, dar, oricât m-ar înfuria, știu că suferă și ea.

Intrarea laterală se profilează în față, iar eu mă gândesc febril la ce să le spun taților mei dacă îi sună de la școală pentru a-i anunța că am chiulit, când ceva îmi atrage atenția și mă opresc brusc.

Vestiarul meu e între intrarea laterală și cantină, numai că acum e acoperit complet cu afișele mele cu chipul Lolei. Lipite de sus până jos, acoperind tot metalul albastru de dedesubt. Și cineva a scris cu litere de-o șchioapă, cât fața mea, un singur cuvânt: *Ucigașule*.

Nesimțita de Autumn! Nimeni altcineva n-ar avea tupeul.

Mă năpustesc spre dulap și smulg foile una câte una, rupându-le în fâșii mici care se împrăștie peste linoleumul lucios. Trântesc ușile laterale cu prea multă forță, iar ele izbesc pereții exteriori cu un bufnet puternic. Toți elevii de pe teren, care se prefac că joacă baseball la ora de sport, se întorc să se uite la mine. Mi se rupe. Calc apăsat spre parcare, înjurând-o pe Autumn printre dinți.

Ce mama dracului e în neregulă cu ea?

Toată lumea presupune că, fiind fata șerifului, știe tot ce se poate ști despre caz direct de la sursă. Așa că, de fiecare dată când face o mizerie din asta, viața mea e aruncată din nou în aer, plină de suspiciuni și acuzații. N-am idee de cât timp erau afișele pe dulap, dar pun pariu că toată școala o să se uite iar cruciș la mine. Explică și de ce domnul Moore m-a luat la întrebări mai devreme. Încă un reflector îndreptat unde nu trebuie, care o pune pe Lola în și mai mult pericol.

Mi se formează un nod în gât. Sper ca Autumn să-și prindă părul în mașina de cusut.

O văd pe Lola în minte. Mergând fix pe drumul ăsta, spre mașina mea, după ore. Cu brațul încolăcit în jurul cotului meu. Zâmbind la glumele idioate ale lui Max. Făcând mișto de mine că mă stresez pentru o teză sau alta.

E ca și cum aș merge alături de o fantomă.

Și dacă nu se mai întoarce niciodată?

Mă copleșește o senzație de greață și aproape că-mi vine să vomit pe trotuar. Îmi scot furios telefonul din buzunar, disperat să găsesc măcar o urmă din fata adevărată, cea care trăia, care râdea. Când nu era doar un scaun gol într-o mașină, un altar ori un chip pe un poster.

Caut în agendă până dau de numărul Lolei și deschid ultimul mesaj pe care mi l-a trimis.

Ultimul mesaj pe care l-a trimis *oricui*.

21:10

Lola: Poți să vii să mă iei? Ai mei sunt niște idioți. Nu mai suport!

Eu: sigur. dă-mi un pic de timp. luăm și ceva de mâncare dacă vrei.

Lola: Mersi. Unde vrei să mâncăm?

Eu: nu știu. oriunde.

Și apoi am continuat să mă joc pe calculator încă treizeci și cinci de minute, pentru că sunt un cretin absolut.

21:46
Lola: Mai vii sau ce faci?
Eu: mda. Îmi ia cinșpe
Lola: k. Te iubesc.

O amintire fulgerătoare – ce s-a întâmplat după – îmi face mâinile să tremure. Imaginea ei zâmbitoare, vie, se transformă brusc în lacrimi și furie pură, când trântește portiera din dreapta și pleacă în trombă. Îmi apăs cu putere dosul palmelor peste ochi, până simt durerea pulsând, doar ca să mă agăț de ea, să nu mai văd expresia de pe chipul ei.

Îmi atrage atenția scrâșnetul de cauciucuri. Mă trezesc în mijlocul aleii din fața școlii. Sar înapoi pe trotuar exact când o femeie într-un minivan aproape mă ia pe sus. Nu oprește. Își continuă drumul ca și cum ar fi comis o infracțiune și fuge de la locul faptei.

Sau poate chiar încerca să mă lovească. Azi pot să cred orice.

Grăbesc pasul spre mașină, înainte să mă mai atace cineva. Sau, mai rău, să mă tragă cineva înapoi în clădire. Ajung în locul unde am parcat și mă învârt brusc.

SUV-ul meu... a dispărut! Mă uit în jurul parcării, sperând că poate n-am fost atent, că am greșit rândul. Dar nu. Nu e aici.

Îmi deblochez telefonul ca să-mi sun tații și descopăr mai multe mesaje de la ei în chatul nostru de familie. În graba mea de a mă cufunda în vinovăție, n-am observat notificările. Derulez printr-o duzină de mesaje, frânturi ale aceleiași povești, și înțeleg repede esențialul. Șeriful a venit în dimineața asta cu un mandat. Pentru mașina mea. Și au luat-o.

Amândoi se oferă să vină să mă ia, dar sunt atât de scârbit încât abia pot să le citesc mesajele.

De ce ar face asta șeriful? De ce acum? Nu înțeleg. Au trecut cinci săptămâni de întrebări, avocați, suspiciuni... și nimeni nu mi-a percheziționat mașina până acum. Sau casa.

Ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, n-au avut motiv legal până azi. Ce au aflat? Ce știu acum și nu știau atunci?

Simt cum începe să mă ardă pielea pe gât, apoi pe față, ca un val de arșiță.

O iau în viteză din parcarea școlii și le trimit un mesaj taților: că vreau să merg pe jos, că nu trebuie să-și facă griji. Oricum mai durează câteva ore până termină munca.

Mă opresc la capătul drumului.

Main Street se întinde în fața mea, spre stânga și spre dreapta. Dacă traversez și o iau prin cartier, ajung acasă. Dar ceva mă ține pe loc.

Dacă o iau la stânga și merg câțiva kilometri, ajung la râu. Un alt loc în care n-ar trebui să fiu. Mai ales după ziua de ieri. Dar, dacă Autumn e la școală, înseamnă că azi nu e niciun grup care o caută.

Nu vreau să stau singur acasă. Și nu vreau neapărat să fiu în locul în care s-au întâmplat cele mai rele lucruri. Dar... am nevoie să mă descarc. Să-mi las furia pe drum. Rampa aia a fost locul *nostru*. Ultimul loc unde am simțit liniște. Sau măcar ceva care aducea a liniște. Vreau sentimentul ăla înapoi, dar nu știu cum să-l regăsesc.

Din impuls, cotesc la stânga. Că-i pentru pedeapsă, că-i pentru iertare, nu știu.

Nu apuc să merg nici măcar un kilometru înainte ca o mașină de poliție să tragă pe dreapta, chiar lângă mine.

CAPITOLUL 8

DREW

Nu trebuie să-mi ridic privirea ca să știu cine e. Las să-mi scape un geamăt când văd că geamul din față coboară, dar nu mă opresc din mers. Mașina de patrulă se deplasează în ritmul meu.

— Unde te duci, băiete? mă strigă șeriful Roane de pe

stradă.

Vocea lui răgușită îmi încleștează umerii. Mă forțez să zâmbesc.

— La plimbare. Se spune că adolescenții nu fac suficientă mișcare, așa că azi... am ales sănătatea.

Arunc o privire semnificativă burții lui de bere.

— Ai putea lua exemplu. Lasă mașina și hai pe jos!

Se încruntă.

— Ești obraznic.

— Mda. Și ce te aduce în partea asta de oraș, Roane? Ai venit să-mi confiști și adidașii?

— Poate.

— Poți să-mi iei adidașii, dar nu și libertatea.

Gura i se strâmbă până aratã ca un covrig iritat.

— Taci și urcă în mașină! Știm amândoi unde te duci. Ai făcut destulă mișcare pe ziua de azi.

Mașina de patrulă accelerează ușor și virează brusc în fața mea, blocându-mi drumul. Șeriful se apleacă și deschide portiera din dreapta. Măcar nu mă obligă să stau în spate de data asta.

Întorc rapid situația pe toate fețele. Aș putea să-mi sun tații și să le spun că șeriful încearcă să mă interogheze fără ei. Fără avocatul meu. Chiar și doar spunând asta cu voce tare poate fi suficient ca să-l fac să mă lase naibii în pace. A funcționat și înainte.

Dar... mi-a confiscat Trooper-ul. Ceea ce înseamnă că au ceva. Vreo dovadă. O piesă nouă din puzzle. Dacă urc în mașină, poate aflu ce au descoperit. Poate le-o pot lua înainte.

— Hai azi, Drew!

Oftez și urc în mașină.

Măcar n-o să-l fac să creadă că sunt *și* mai vinovat decât mă crede deja. În plus, așa ar trebui să arate cooperarea, nu? Asta e ce așteaptă toată lumea de la mine.

În secunda în care închid portiera, trage înapoi pe banda lui și o ia spre marginea orașului. Nu zice nimic și nici eu nu deschid gura. Nici măcar n-are radioul pornit... iar mașinile de poliție au niște interioare în care tăcerea e asurzitoare. Aud aerul fluierând prin nările lui și mă cam îngrozește sunetul.

Ne ia doar vreo cinci minute să ajungem din nou la râu.

Roane goneşte în linie dreaptă pe drum, ca şi cum n-ar fi nimic special aici. Pentru el, e doar un drum, nu *drumul* unde totul s-a schimbat.

Rampa e pustie azi. Privirea mi se plimbă peste cele zece locuri de parcare goale şi se opreşte pe al nouălea. Locul nostru. Acolo parcam de fiecare dată când veneam aici. Un copac uriaş umbreşte zona, cu ramuri încărcate de frunze portocalii.

Şi, ca şi cum ar şti, Roane parchează exact în locul *nostru* şi opreşte motorul. Pentru o clipă, simt că m-am desprins de propriul corp. Aici era ea. Pe locul din dreapta în maşina *mea*. Zâmbea. Se uita la mine cu ochii ăia verzi, luminoşi, plini de încredere. Cu pistruii de pe nas vizibili sub machiaj.

— Drew?

Revin brusc la realitate şi chipul Lolei se estompează. Chipul buhăit al lui Roane se holbează la mine şi mă face să mă crispez.

— Da?

— Pari cam verde la faţă. Ai ceva să-mi spui?

— Mai zic o dată, nu i-am făcut niciun rău Lolei! Doar că e greu pentru mine... să fiu aici.

Privesc pe lângă el, spre ce a mai rămas din altarul Lolei, în primul loc de parcare. E din ce în ce mai trist cu fiecare zi, dar azi cineva a lăsat un buchet nou de crini roz-aprins, într-o vază nouă. Probabil părinţii ei.

Restul? O grămadă udă şi moale, îmbibată de ploaia de aseară.

Şeriful îmi observă pumnii încleştaţi.

— Dacă ţi-e atât de greu să fii aici, de ce ai venit să strici căutarea?

Ridic din umeri.

— Voiam să văd cine mai e suficient de prost să renunţe la Lola.

— Şi azi? De ce ai plecat de la şcoală?

— N-aveam chef să merg acasă, iar opţiunile mele erau cam limitate fără maşină, răspund cu subînţeles. Aşa că m-am gândit că, la un moment dat, tot va trebui să mă întorc aici.

— Nicio clipă ca cea de faţă, nu? zice Roane, foindu-se pe scaun, fără să mă slăbească din ochi. Pot să-ţi pun câteva

întrebări, cât tot suntem aici?

Ah, super! Azi joacă rolul șerifului înțelegător. Urmează, probabil, să-mi spună că ar fi perfect „de înțeles" dacă s-a întâmplat ceva cu Lola... că, deh, *toți ne mai ieșim câteodată din fire*, apoi m-ar bate prietenește pe spate.

— Asta depinde. Pot să-mi recuperez mașina?

Scutură din cap.

— Nu până nu terminăm.

Îi imit postura, încrucișând brațele.

— Să terminați ce, mai exact? Tot ce-o să aflați după ce-mi cercetați mașina e că Lola a fost în ea. Ceea ce știți deja. Am dus-o și am adus-o de la școală în ultimii doi ani. Părul ei e peste tot pe scaunul din dreapta și probabil mai are și niște tampoane în consola centrală. Deci ce mama naibii credeți c-o să găsiți?

— Sânge.

Simt cum se scurge al meu din obraji, până la ultima picătură.

— *Sânge*? De ce?

Nu-mi răspunde.

— Ai vreun motiv să crezi c-a fost rănită? îl întreb, din ce în ce mai tare, până când ajung să țip.

Și nu mă pot opri pentru că acum, în loc de o râpă, nu pot să mă abțin să mi-o închipui zăcând pe malul râului, descompunându-se încet și...

— Vrei să spui că e...

El își ridică brațele deasupra capului.

— Oprește-te! Te rog, oprește-te!

Nu pot să respir.

— Nu! Adică îmi spun... îmi spui c-ați găsit...

Se întinde peste mine și deschide portiera. Aerul rece se repede înăuntru și mă lovește cu forță, iar eu îl inspir cu lăcomie.

— Nu știm încă nimic! urlă el ca să-mi acopere atacul de panică. Ascultă-mă! Căutăm în momentul ăsta orice semn c-ar fi fost rănită. Și, de vreme ce tu ai fost ultima persoană care a văzut-o vie, e cât se poate de logic să căutăm în mașina ta orice urmă de vătămare. Dacă e ceva sânge în Trooper, va trebui să aflăm.

Mai trag o dată aer în piept. Răsună dogit.

— Nu e nicio picătură de sânge.

— Știu, am primit raportul acum douăzeci de minute.

Crelerul meu se chinuie să țină pasul. Deci știa dinainte să mă ia cu mașina de poliție că nu era nicio picătură de sânge în mașina mea.

— Îmi iei mașina, apoi, când nu găsești nimic, încerci să mă forțezi să mărturisesc că i-am făcut ceva? De ce îți bați joc de mine, când ar trebui s-o cauți pe Lola?

— Încerc s-o găsesc și m-am gândit că mă poți ajuta în privința asta. Am nevoie de mai multe informații. Până acum, toate declarațiile tale au fost cel puțin vagi. Ce s-a întâmplat de fapt în seara aia? De fapt, de ce erați aici?

Oftez și-mi las capul pe spate. Declarațiile mele n-au fost vagi – mă rog, nu tocmai. Nu în ce privește lucrurile care contează. Ce caută el e o discrepanță în ce i-am povestit, dar îi zic iar, de la început, tot ce s-a petrecut, pentru că eu pentru asta trăiesc, ca să-l dezamăgesc.

— Mi-a trimis un mesaj puțin după nouă. Se certase cu ai ei și m-a rugat să vin s-o iau. Se tot certau de câteva luni, așa că pentru noi devenise o rutină. Am ajuns la ea puțin după zece. Am trecut pe la Dairy Queen și am venit aici cu mâncare la pachet. Am stat de vorbă o vreme, apoi a zis că vrea să meargă pe jos până la ea, așa că a coborât din mașină și s-a îndreptat spre casă. De câte ori trebuie să reluăm povestea asta?

— De câte ori e nevoie. De ce se certau atât de des în ultima vreme?

— Părinții ei sunt grozavi, dar trăiesc în lumea lor. Își doreau ca ea să învețe să se descurce singură, să fie independentă, dar pentru Lola asta însemna că nu le pasă. Că ea nu contează. Așa că a început să trateze regulile lor ca și cum nici ele n-ar conta. Se certau din orice. Note, echipa, ora la care trebuia să vină acasă, cât de tare dădea muzica, când aveam voie să vin pe la ea, cât timp putea petrece la mine.

Roane dă din cap, ca și cum confirmă ceva ce i-au spus și părinții Lolei.

— Și în seara aia? De ce s-au certat? De ce a vrut să plece de acasă?

Încerc să nu dau ochii peste cap, dar am mai povestit asta de nenumărate ori. Și știu că stă la pândă, așteptând o discrepanță. N-o va găsi.

— Lola vrea să aibă mașina ei. Și-a luat permisul de mai bine de un an, dar n-avea ce conduce. Simțea că-i într-un impas. A încercat să facă o înțelegere cu ai ei: dacă respectă toate regulile lor și obține din nou note mari, ar fi dispuși să-i dubleze economiile ca să-și poată lua o mașină până la finalul semestrului? Dar au zis nu. De fiecare dată. I-au spus că e important ca ea să-și croiască singură drumul în viață sau un căcat de felul ăsta. Iar maică-sa i-a zis că încă nu merită o mașină. Lola a explodat și au început să țipe unii la alții. Ea mi-a spus că nu a mai suportat să stea cu ei și m-a așteptat pe veranda din față.

Șeriful dă încet din cap, cugetând la toată povestea ca și cum ar fi nouă. Dar știm amândoi că are fiecare frază notată undeva – din interogatoriul cu numărul unu, doi, cinci...

— De ce reiei aceeași poveste iar și *iar*, în loc să mergi – zic, arătând cu degetul – și să afli unde s-a dus după ce a plecat de aici?

— Pentru că e tot mai clar că plecarea ei din oraș n-a fost ideea ei, Drew. I-am exclus pe toți ceilalți legați de Lola. Familia, vânzătorul de la magazinul nonstop, colegii cu care a avut conflicte, chiar și turiștii din hoteluri. Am vorbit cu toată lumea. Și tu ești singurul suspect rămas. Și, mai ales, nu pot să spun asta mai clar de atât, *nu te cred*. Zici că pur și simplu a coborât din mașină și a plecat pe jos. Dar de ce ar fi vrut să meargă aproape cinci kilometri până acasă, pe jos, pe întuneric? De ce ai fi lăsat-o tu pe fata pe care spui că o iubești... să plece singură, noaptea, pe marginea drumului?

Mi se usucă gura. Genul ăla de uscăciune care amenință să mă acapareze complet.

Nu spun nimic.

Roane zâmbește ca și cum tocmai a câștigat o rundă și privește altarul.

— Am motive să cred că ai avut ceva de-a face cu dispariția ei. Am avut senzația asta din prima zi, dar mai era încă speranță – că poate Lola avea nevoie de o pauză de la toată cearta de acasă și fugise și c-o vom găsi vie și nevătămată.

Așa cum avocatul tău îmi repetă mereu, ești un puști cuminte, fără „motiv". Așa că am luat în calcul toate celelalte opțiuni înainte să ne concentrăm pe căpitanul echipei de înot, premiantul clasei. Dar acum... în sfârșit am dovada care îmi trebuie ca să demonstrez că ești implicat în dispariția Lolei.

Ce naiba? Ce fel de dovadă?

— Poate că *încă* n-am cum să dovedesc că ai rănit-o. Dar știm amândoi că tu ești vinovat.

Cuvântul ăla – „încă" – îmi răsună în creier. Dar, pentru prima oară, sunt de acord cu el.

E vina mea.

Îmi desfac centura de siguranță. Clicul se aude tare în tăcerea apăsătoare din mașină.

— Lola nu s-a evaporat pur și simplu și nici n-a fugit de acasă. A coborât din mașina mea și... ceva i s-a întâmplat. Ceva care n-are legătură cu mine sau cu mașina. Povestea Lolei nu se sfârșește la rampa asta și nici investigația dumneavoastră n-ar trebui să se oprească aici.

Roane își reia mutra de polițist, cea rece, inexpresivă.

— De ce a plecat pe jos, Drew? Ce a făcut-o să iasă din mașină?

Prostia mea monumentală. Dar n-o spun.

— Fă-mi o favoare, Roane! Data viitoare, nu mai vorbi cu mine fără ca tații mei sau avocatul să fie de față. Dacă sunt ultimul vostru suspect real, tratați-mă ca atare. Interogarea unui minor fără un tutore sau reprezentare legală e ceva ilegal, nu? Deși, ce să zic... n-ai fost niciodată prea bun la meseria asta. De ce-ai începe acum?

Pe el îl umflă râsul, iar eu îi trântesc portiera în mutra cretină. Sunetul zeflemitor se răspândește în parcarea goală, prin geamul coborât.

Un râs care spune: *Lasă, măgarule, te rezolv eu, n-ai grijă!*

Și, sincer, probabil că are dreptate.

CAPITOLUL 9

MARY

ZIUA A TREIA

E uimitor ce pot face un somn bun și o masă fără ouă pentru moralul cuiva. Mă uit la micul-dejun pe jumătate mâncat – pâine prăjită cu scorțișoară și o banană feliată. Zâmbesc și iau ultima bucată de pâine.

Wayne stă lângă mine, cu un ziar în mână și a treia cană de cafea aproape goală. Îmi place așa. Să fim amândoi aici, în liniște, bucurându-ne de orele dimineții.

E ceva familiar în asta și, lăsând la o parte dezastrul de ieri, pot chiar să spun că-mi place la nebunie.

Îmi rotesc umerii pe spate, scuturând resturile de somn din oase. M-am culcat devreme aseară. Wayne a făcut cina – pui cu cartofi și bucățele crocante de usturoi – și doar să mănânc mi-a consumat toată energia. Eram în pat înainte să termine el de spălat vasele. Azi-dimineață mă așteptam să mă târăsc ca un zombi până în bucătărie. În schimb, m-am trezit... mai ușoară, mai clară în gânduri, mai prezentă decât am fost de când am deschis ochii în șanțul ăla blestemat.

Termin pâinea prăjită, în afară de coji, iar Wayne râde înfundat și împăturește ziarul.

— Titlurile mă omoară cu zilele, zice.

— De ce?

Întinde ziarul pe insula din bucătărie și-mi arată titlul mare și îngroșat de sus: BĂRBAT ÎȘI MĂNÂNCĂ ȘOSETELE ÎN TRIBUNAL PENTRU A SUSȚINE PLEDOARIA DE NEBUNIE.

— Vai, ce scârbos! A mers? întreb, încruntându-mă.

— Nu. A primit închisoare de la zece la cincisprezece ani pentru intrare prin efracție. Dar măcar a fost creativ, spune Wayne, ridicând din umeri.

— Da, sigur, asta-i una dintre interpretări. Eu aș zice mai degrabă dezgustător. O să-și regrete decizia peste o zi sau două. Rămân la pâinea prăjită.

Arunc cojile în coș și pun farfuria în chiuvetă. Prin fereastră, surprind luciul apei. Râul strălucește superb în lumina dimineții, cu razele de soare dansând pe apă. Îl privesc o clipă, apoi mă întorc către Wayne.

— Ai nevoie la baie? îl întreb. Mă duc să fac un duș.

Ridică ușor ceașca și mă privește peste marginea ei.

— Nu, sunt OK.

Îmi iau punga cu hainele noi din cameră și mă strecor în baie, încântată la gândul că, în sfârșit, o să port ceva care să-mi vină bine.

Într-un fel, hainele astea îmi aparţin mai mult decât orice altceva de aici. Le știu povestea – de la început. Nu pot spune asta despre celelalte lucruri din viaţa mea.

Apa fierbinte e la fel de vindecătoare ca ieri și, când ies din duș, până și vânătăile par să doară mai puțin. Cercurile vineții de sub ochi o să mai dureze, iar tăieturile de pe scalp înțeapă ca dracu' de fiecare dată când șamponul le atinge, dar... pentru prima oară, am senzația că fiecare por de pe corpul meu respiră ușurat.

Mă șterg cu prosopul și răscolesc prin pungă, căutând ce să îmbrac. Aleg niște colanți și un maiou albastru. Îl trag peste cap și mi se strânge, rulat, la subsuori, de nu mai pot să respir. Ceva e clar în neregulă. Mă chinui să-l dau jos, trăgând câte jumătate de centimetru odată până mă eliberez și îl țin întins în fața mea.

E *mult* prea mic. Aproape comic de mic. Cum s-a uitat Wayne la asta și a crezut că o să-mi vină? Verific eticheta colanților, dar sunt chiar mai mici decât cămășile. De parcă ar fi meniţi pentru o școlăriță de gimnaziu. Mă las jos pe podea, cu hainele strânse în mâini, și las un oftat lung să-mi scape de pe buze, abținându-mă să nu izbucnesc brusc în plâns.

Pierderea singurelor lucruri pe care credeam că le pot numi ale mele mă lovește mai tare decât aș fi vrut să recunosc. Dar mă simt ridicol că aproape am început să plâng după niște colanți.

Ce e în neregulă cu mine? E doar o greșeală inofensivă. O să găsim mașina în curând. Sau o să schimbăm hainele, luând unele mai mari. Nu e sfârșitul lumii. Trebuie doar să mai am puțină răbdare.

Inspir adânc, bag toate hainele înapoi în pungă și mă îmbrac cu ce am purtat azi-noapte: un alt trening gri-deschis, cu șnururile atât de strânse că atârnă până la coapse, și un tricou gri cu Homer Simpson pe față.

Arunc punga cu haine în cameră și mă întorc în bucătărie, uscându-mi părul cu un prosop. Wayne mototolește ziarul și îl

azvârle într-un coș de lângă sobă, cu alte resturi de carton și materiale de aprins focul.

— Gata cu știrile! Ce facem azi?

Mă sprijin cu spatele de chiuvetă și îmi rod buza de jos. Dacă a observat că nu m-am schimbat, n-a zis nimic. Ezit, pentru că nu vreau să-l supăr, mai ales că face tot posibilul să-mi fie bine. Dar îl văd cum se încruntă.

— Totul OK?

— Ăă... da, totul e OK. Mă gândeam dacă am putea să mergem azi în oraș.

El se lasă în față, încrucișându-și brațele peste tejghea.

— Ai febră sau ce s-a întâmplat?

— Ha?

— Ție nu-ți place să mergi nicăieri, zice el. Nu suporți să ieși din casă. Ba, mai mult, de obicei trebuie să te târăsc până în civilizație când trebuie să cumpărăm câte ceva.

Ah, da, prefer să stau acasă. Ador cărțile – dar citesc numai chestii curățele.

Dar, sinceră să fiu, pentru a scăpa din hainele astea, aș coborî muntele pe jos.

— Păi, cred că nevoia de niște haine care să mi se potrivească depășește tentația de a sta acasă, nu crezi?

— Ce s-a întâmplat cu hainele pe care ți le-am cumpărat?

Mă crispez, gândindu-mă la grămada de haine din geantă, simțind o undă de rușine.

— Sunt prea mici, îmi pare rău, îi zic.

Îmi dau seama că-i cer iertare pentru că hainele pe care *el* le-a cumpărat nu mi se potrivesc. Ceea ce e ridicol. Nu eu le-am ales.

Îi cade fața.

— Glumești! Toate? Nu-ți vine niciuna?

— Păi, aș putea purta cămășile. Tot ce trebuie să fac e să nu mai respir deloc tot restul zilei, îi răspund în glumă, dar regret imediat când văd că e din ce în ce mai supărat.

— Îmi pare foarte rău! Am apucat și eu ce mi s-a părut că ți se potrivește.

Îi fac semn că nu e mare lucru.

— Nu e nicio problemă, serios. Poate ne întoarcem și le returnăm, ce zici? Am lăsat etichetele pe ele. De data asta, pot

alege eu totul, ca să nu-ți mai faci griji.

Își coboară ochii spre mâinile lui, împreunate în fața sa.

— Cred că trebuie să te mai odihnești măcar o zi. Ba poate chiar câteva zile bune. Ai trecut prin atât de multe!

Arunc prosopul peste umăr și arăt spre hainele de pe mine, care atârnă ca pe gard.

— Te rog? Vreau să mă îmbrac în ceva în care să mă simt ca mine. Orice, dar nu în *astea*. În plus, deja mă simt mult mai bine. Chiar n-am nevoie să mă mai odihnesc încă o zi. Și nici măcar n-o să mă mai uit în direcția a ceva din ouă.

El se uită fix la mine.

— Te rog? îi zic și mă duc în partea cealaltă a insulei. O să intru și-o să ies, promit. Nu mai mult de zece minute.

El oftează.

— Mary, încă mă tem c-o să mai faci o dată un șoc alergic, ca să nu mai zic de contuzia pe care o ai și de faptul că arăți ca și cum te-a pocnit cineva în față. Ce-ai zice să comandăm online? Nu durează mai mult de o săptămână să ajungă. În plus, nu e ca și cum ai de unde să alegi cine știe ce în oraș. Magazinul e mai mult o benzinărie care are și ceva haine în spate. Abia dacă am găsit și ce-am adus, doar dacă nu cauți vreo cămașă bărbătească fluorescentă de lucru, în mărimea XXXL...

Of, știu că nu e rezonabil din partea mea, dar mă neliniștește gândul de a aștepta o săptămână ca să fie livrate pachetele în vârful muntelui.

— Nu putem să mergem la alt magazin? Chiar vreau ceva care să mi se potrivească.

Oftând adânc, Wayne se lasă pe spătarul scaunului. Se uită atent la mine.

— Te rog? Te rog, te rog, te roooog?

El își dă ochii peste cap.

— Bine, ai câștigat! E un mic magazin second-hand jos, pe plajă, unde putem merge. Acolo ne oprim de fiecare dată când suntem în zonă. Dacă ești destul de întremată pentru mașină, acolo au o selecție mult mai bună și n-o să mai trebuiască să-ți cumperi haine câteva luni, zice el, râzând. N-o să fie multă lume în perioada asta din an. Dar, întâi și întâi, speli vasele.

Sar de bucurie.

— S-a făcut!

— Te rog nu mai sări! Bietul tău creier..., zice și se ridică de pe scaun, bând ultimele picături din cafea înainte de a aduce cana la chiuvetă.

I-o iau din mână și încep s-o frec cu un burete îmbibat de detergent.

— O să-mi pară rău, pun pariu, mormăie el.

Râd și clătesc cana. Nu se poate să fie atât de rău la cumpărături.

— Cred c-o să supraviețuiești.

— O să vedem.

Cincisprezece minute mai târziu, vasele sunt spălate și eu sunt deja încălțată cu cizmele de cauciuc de ieri. Wayne îmi întinde jacheta înflorată și căciula neagră.

— Pentru părul tău încă ud, explică el. E frig afară.

Îmi răsucesc vârfurile umede de păr și le ascund sub căciulă.

— Mulțumesc! zic în timp ce Wayne descuie zăvoarele și ține ușa deschisă pentru mine.

— Pentru puțin, răspunde el.

La fel ca ieri, aerul rece mă trezește și mă dezmeticește complet. Inspir adânc și simt cum frigul îmi pătrunde până în adâncul plămânilor. Wayne descuie mașina, iar eu urc cu un fel de nerăbdare copilărească, care îmi fierbe sub piele. E doar o călătorie scurtă până la magazin, dar pare o aventură și nu-mi pot reține entuziasmul. Mă foiesc necontenit pe scaun, așteptând să urce și el.

Azi observ mai atent cât de incredibil de curată e mașina. Mocheta are urmele acelea perfecte de aspirator, în zigzag, iar husele negre de pe scaune miros a nou. Un brăduț verde și parfumat atârnă de oglinda retrovizoare, deși pare să fie acolo de ceva vreme, pentru că înăuntru nu miroase a pin, ci mai degrabă a piele și a fum de lemn.

Miroase a Wayne.

Mă sucesc puțin ca să arunc o privire în spate. Podeaua tapițată nu pare să fi fost aspirată la fel de recent ca partea din față a mașinii. E presărată cu iarbă, noroi și ace de pin. Două găleți de plastic pline cu unelte sunt așezate în spatele scaunului meu, cu o lopată înfiptă între ele.

Zicea ieri, pe lângă râu, că lucrează de acasă, dar n-am apucat să-l întreb ce face de fapt.

Portiera lui Wayne se deschide. Își scoate geaca și o aruncă pe spătarul scaunului, apoi se urcă înăuntru. Observă că mă uit curioasă prin furgonetă și se oprește cu mâna pe centură.

— Ceva în neregulă?

— Nu, doar mă uitam la unelte. Ești tâmplar sau ceva asemănător?

Își cuplează centura și pornește motorul.

— Uneori. Sunt un bărbat cu multe talente și mă plictisesc ușor, așa că schimb meseria din când în când. Am terminat de curând de zugrăvit o casă și acum iau o pauză, ca să mă ocup de tot ce apare pe parcursul renovărilor la cealaltă casă.

— Cabana e a ta?

— Da. A fost a tatălui meu.

— Trebuie să fie tare bine să nu plătești pentru două case în același timp cu renovările.

Încuviințează și dă cu spatele, întorcând pe drumul de pământ.

— Dap... dulapurile astea noi mă costă o avere.

Dulapuri? Clipesc spre el, așteptând să-și corecteze greșeala. Dar nu zice nimic.

— Credeam c-ai spus că se schimbă podelele.

Apasă brusc frâna, iar furgoneta se oprește imediat la capătul aleii. Pentru o clipă, cred că s-a oprit din cauza întrebării mele, dar prin spatele nostru trece în viteză o mașină, ridicând praf în aer, și Wayne mormăie ceva despre cât de tâmpit trebuie să fii să gonești pe drumuri de pământ. Dă cu spatele până ieșim complet, apoi pune iar mașina în viteză și-mi zâmbește.

— Se montează și podelele, și dulapurile în același timp. Am plătit deja pentru podele, iar acum încep să achit partea cealaltă a proiectului.

— Ah, înțeleg!

Păi, toată treaba asta pare că ar dura mai mult de câteva săptămâni, nu?

— Va trebui să-ți găsești altă casă de zugrăvit, atunci, zic doar ca să spulber liniștea.

Râde.

— Asta o să fac.

Din difuzoare se aude un jazz domol, iar Wayne dă volumul puțin mai tare în timp ce coborâm muntele și intrăm pe Autostrada 101. Curând, drumul se curbează și Pacificul se întinde în toată splendoarea lui dincolo de bariera de piatră care mărginește autostrada.

Wayne își drege glasul.

— Ești sigură că vrei să mergem până acolo? E un drum cam lung, durează în jur de o oră jumate. Dar frumos, autostrada o ține aproape numai pe lângă coastă. Și ție-ți place să te uiți la ocean.

Nu-mi rămâne decât să-l cred pe cuvânt. La fel ca-n toate celelalte privințe. Ridic din umeri.

— Da, sunt gata de o aventură pe malul oceanului, dacă și tu ești.

Deși... nouăzeci de minute pare cam mult pentru un magazin second-hand. N-ar fi trebuit să existe ceva mai aproape?

— Sunt mereu gata de o aventură cu fata mea preferată.

Zâmbesc și-mi întorc privirea pe geam, lăsând muzica să mă învăluie. Oceanul se arată și dispare printre copaci, ca un secret care abia se lasă zărit. Din când în când, Wayne îmi arată un far sau un orășel și îmi povestește câte o amintire scurtă. Apreciez efortul, dar niciuna dintre poveștile lui nu-mi stârnește ceva în memorie.

După exact o oră și jumătate, un indicator zboară pe lângă geamul meu: Waybrooke. Aproape doi kilometri. Sunt mai mult decât gata să cobor din furgoneta asta. Simt cum Wayne mă urmărește cu coada ochiului când luăm ieșirea.

Îl surprind cum se uită la mine, apoi la drum. Din nou la mine. Are o expresie neliniștită.

— Totul în regulă? îl întreb.

— Da, da. Doar mă gândeam că ar trebui să ne oprim rapid să luăm niște machiaj sau ceva. Nu vrem ca cineva să-ți vadă fața în halul în care e.

Fața mea?

Îmi surprind reflexia în oglinda laterală. Vânătăile de sub ochi par și mai întunecate în lumina zilei.

Probabil că nu dă prea bine pentru el să mă plimbe prin oraș

arătând așa. Dar nu era musai să sune chiar atât de... neplăcut, ca și cum m-ar judeca. Nu m-am îmbrățișat de bunăvoie cu un volan totuși.

— Nu-ți face grijl! zâmbește el. N-o să te vadă nimeni.

Nu pot explica senzația de neliniște pe care mi-a dat-o asigurarea asta.

CAPITOLUL 10

MARY

ZIUA A TREIA

Waybrooke arată exact ca toate celelalte orășele de coastă prin care am trecut: clădiri cu fațade din șindrilă de lemn, un mic restaurant cu geamuri rotunde și balize roșii și negre agățate de streașină, câteva case transformate în birouri imobiliare sau cabinete medicale, un magazin de scule, un hotel de plajă... și încă unul. Un magazin de cristale, o librărie second-hand și, în sfârșit, o farmacie. Wayne insistă să aștept în mașină, așa că îi explic ce e un corector, dar tot are nevoie de trei drumuri până să aducă produsul potrivit. Când, în sfârșit, iese victorios, nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

Îl aplic sub ochi, în câteva straturi. Nu e perfect, dar e mult mai bine. Fata din oglinda parasolarului nu mai arată ca un hibrid între om și raton. Nasul e încă ușor umflat, dar, fără ochii vineți, efectul nu mai e atât de dramatic.

Magazinul second-hand e chiar la capătul străzii principale din Waybrooke.

Wayne parchează într-unul dintre cele douăsprezece locuri goale și oprește motorul.

Locul ăsta nu seamănă deloc cu ce-mi imaginam. Și el are fațada acoperită cu șindrilă, măcinată de vremea de coastă. Obloane albe, vechi, străjuiesc ferestrele, iar deasupra uneia tronează un cuib de pasăre. Deasupra ușii atârnă un semn mare, roz cu alb.

Preferatele Nanei
Înființat în 1989

Oh, Doamne!

Wayne sare din mașină.

— Hai, să găsim niște comori!

Încerc să zâmbesc și îl urmez înăuntru, dar locul ăsta nu pare a fi genul în care mi-aș dori să mă întorc vreodată. Dacă zice că venim regulat aici, atunci poate interiorul salvează aparențele?

Ușa zornăie când intrăm, iar o femeie în vârstă, cu păr alb și ochelari roz, cu lentile groase, ridică privirea de la tejghea și ne zâmbește larg. Asta trebuie să fie Nana.

— Bine ați venit!

Îmi arunc privirea prin magazin.

Nu. Am greșit. Înăuntru e la fel de rău.

Covorul e închis la culoare – dar nu în sensul bun. Pare că ar fi fost bej sau crem la început, dacă ar fi fost vreodată curățat. Pereții sunt placați cu lemn lăcuit, iar în aer plutește un miros vag de tămâie. Și totuși rafturile cu haine se întind până în fundul magazinului, ordonate și aparent curate. Poate pentru că nu intră nimeni aici, iar femeia asta nu are altceva de făcut decât să îndrepte umerașele și să netezească toate cutele.

Wayne merge direct spre tejghea și-i oferă femeii un zâmbet larg. Spune ceva despre cum ăsta e magazinul *nostru* second-hand preferat. Eu mă îndepărtez repede și mă prefac preocupată de haine, ca să nu mă atragă și pe mine în conversație. Nu vreau să mint dacă mă întreabă ceva. Mai bine mă prefac că nu aud.

Găsesc zona cu haine pe măsura mea și încep să scotocesc printre umerașe. De fapt... sunt lucruri surprinzător de bune. Mă simt atrasă, aproape instinctiv, de nuanțele mai închise. Negru sau tonuri întunecate.

În doar câteva minute, am deja brațul plin: câteva tricouri negre, un top cu mânecă lungă, de culoarea vinetei, un pulover gri, larg, o bluză neagră cu dungi subțiri albe, un flanel vișiniu în carouri și mai multe perechi de colanți negri, în mărimea *corectă*. Mai iau și două perechi de blugi închiși la culoare,

care par că mi-ar veni. De restul sunt destul de sigură.

La capătul ultimului rând de cămăși de mărimea mea dau la o parte o monstruozitate roz cu paiete și mă trezesc că mă fixează o pisică tărcată. Nu una reală. E un imprimeu pe un pulover alb, dar pisica arată alarmant de realist, cu ochii ei galbeni uriași. Încep să o dau la o parte, dar nu mă pot opri din privit.

Brusc, pisica se mișcă, dar nu mai e pe un pulover. E pe o canapea lungă, roșie. Merge de-a lungul brațului, apoi se încolăcește, o dată, de două ori, până se așază și adoarme.

Apoi sunt iar în magazinul second-hand.

Trag adânc aer în piept și, de uimire, mai am puțin și arunc bluza cu imprimeu.

Bine. *M*-bine.

Asta a părut așa un soi de... amintire. Cred? Probabil că, acasă în McMinnville, avem o canapea roșie. N-a zis nimic de vreun animal de companie.

Simt cum speranța mă animă ușor.

Wayne apare la cotul meu.

— Ce pisică înfricoșătoare!

Dau din cap, dar sunt încă pierdută în ceea ce sper că era o amintire.

— Avem animale de companie?

El pufnește.

— Nu. Doamne, nu! Sunt alergic ceva de groază. Și la câini, și la pisici.

— Oh! zic, gândindu-mă că s-a dus și speranța asta.

Se pare că nu era pisica noastră. Atunci poate era amintirea din casa unui prieten?

Wayne se apleacă să cerceteze hainele alese de mine și se încruntă.

— Plănuiești să te duci la vreo înmormântare? Unde-s hainele colorate?

— Ce vrei să zici? îl întreb, uitându-mă de la el la haine și înapoi.

— Ce e cu tot negrul ăsta? Tu ești o persoană colorată, puștoaico. Îți plac culorile puternice și imprimeurile florale și... uite, ca asta! spune el, luând încă un umeraș de pe bara cu haine.

E un maiou de culoarea piersicii, cu broderie dantelată.

De culoarea piersicii.

O, Doamne!

— Doar pentru că stăm într-o pădure, nu înseamnă că trebuie să te îmbraci ca un vampir. Nu suntem în Forks*****, zice el, râzând la propria glumă, și-mi întinde umerașul cu hidosul maiou piersicuță. Încearcă-l pe ăsta!

Mă străduiesc să nu mă strâmb.

— Ăăă, e cam frig pentru maiouri. Poate la primăvară?

Sau niciodată.

Se uită în jos la mine, încruntându-se și mai tare, așa că întind mâna și apuc maioul.

— Știi ceva? E OK. În casă oricum e cald, sunt sigură că pot să-l port.

Sub ceva, îmi spun în gând.

Îl adaug peste restul. Mai întâi geaca înfloratăși acum pare că sunt și genul care poartă tonuri de piersică?

Ajungem la raionul de pantofi, unde ignor opțiunile negre și aleg o pereche de adidași albi, ușor purtați. Wayne nu are nimic de comentat. Fac o probă rapidă cu blugii și gata, am tot ce-mi trebuie. În douăzeci de minute am terminat. Cu mine, cumpărăturile sunt floare la ureche.

Femeia în vârstă de la casă îmi zâmbește larg, când trântesc teancul de haine pe tejghea.

— Ați găsit tot ce căutați azi?

— Aproape, zic și înșfac câteva pachete de șosete scurte și un set generic de lenjerie de lângă casa de marcat.

Wayne se înroșește instantaneu. Îmi vine să râd. În ultimul moment, mai adaug o căciulă, albă, de data asta. O țin ridicată spre Wayne, întrebând din priviri dacă e în regulă. Îmi răspunde cu un zâmbet și un semn scurt din cap.

— Acum, da. Acum am găsit tot.

Doamna de la casă pare că abia se abține să nu danseze în spatele tejghelei. Ecusonul i se leagănă strâmb pe un pulover roz tricotat. Numele e scris într-un font ondulat, greu de descifrat, dar creierul meu îl reconstituie după câteva secunde: Eloise.

Wayne scoate din portofel bancnotele, numărând fix cât trebuie, iar eu arăt spre haine:

— Pot să mă schimb înainte să plecăm? E un drum lung până-n Alton. Aș prefera ceva mai comod.

Eloise zâmbește și mai larg.

— Sunteți din Alton? Fratele meu a locuit acolo o vreme. Copacii de pe muntele ăla sunt de-o frumusețe rară. N-am mai văzut nicăieri altundeva. Dar, la drept vorbind, greu găsești un colț urât în Oregon.

O privesc atent. Pare genul de femeie care n-a ieșit niciodată din orașul ăsta. Mă întreb dacă a văzut vreodată altceva. Pentru mine, Alton n-a fost cine știe ce până acum.

Wayne îmi zâmbește cald.

— Sigur, ar trebui să te simți comod. Schimbă-te în ce vrei tu. Termin eu aici.

Deși îmi aruncă o privire semnificativă spre monstruozitatea de culoarea piersicii, aleg un tricou negru, o pereche de blugi, șosete, adidașii albi și prima pereche de chiloți curați după trei zile, apoi mă strecor în cabina de probă. Când termin cu schimbatul, mă privesc în oglindă și oftez.

Da. Așa mai merge. Niște haine care-mi vin bine și pantofi care nu-s prea mari sunt mai satisfăcători decât orice mic-dejun fără ouă. Mă simt ca o versiune nouă a mea. Sau poate una mai veche? Nu contează.

Îmi dau părul scurt după urechi, încercând să-l scot din ochi, și-mi dau seama că ar fi fost tare bun un rimel în coșul ăla de la farmacie. Dar, una peste alta, nu mai arăt ca o fată pescuită dintr-un șanț în urmă cu două nopți. Și asta mă entuziasmează mai mult decât vreau să recunosc. Îmi ciupesc ușor obrajii ca să-mi revină culoarea și-mi trec ușor un deget peste pistruii de pe nas.

Probabil că stau prea mult să mă holbez la reflexia mea, dar într-un final adun hainele lui Wayne și jacheta mea și ies. Îl găsesc așteptându-mă lângă ușă, ținând în mână o pungă roz mare cu sigla La Nana pe lateral.

Eloise se uită la mine peste tejghea.

— Draga mea, mult mai bine!

Simt că mă înroșesc; încep să-mi ardă obrajii și-i urez o zi bună.

— Și ție, dragă! Să aveți o călătorie plăcută acasă, bine? Și să vă întoarceți curând!

— Păi, văd că ești veselă nevoie mare, zice Wayne, când ieșim afară.

Ține sacoșa deschisă ca să bag în ea hainele pe care le-am schimbat în cabina de probă.

— Oh, Doamne, n-ai idee! îi zic și fac o piruetă în noua mea ținută. Ai avut dreptate, locul ăsta e grozav. Va trebui să ne întoarcem.

Străbatem parcarea și o adiere dulceagă ne învăluie din senin. Stomacul meu mârâie cu poftă. Dintr-odată, regret că dimineață am mâncat doar pâine prăjită cu scorțișoară.

Zăresc restaurantul în capătul străzii.

— Vrei să luăm ceva de mâncare?

Wayne se oprește lângă partea din față a dubei.

— Avem mâncare acasă.

— Da, dar e aproape două. N-am mâncat nimic la prânz și o să fie trei jumate până ajungem înapoi. Restaurantul e chiar aici... ne așteaptă. Te rog, te rog, *te rooog*! Miroase așa de bine.

Se scarpină în bărbie, peste perciuni, și privește lung în josul drumului, de parcă încearcă să estimeze cât trafic o să prindem dacă mai stăm.

— Bine. Dar trebuie să fie rapid. Vreau să ajungem acasă, să te poți odihni. Dacă mai cazi lată, prefer să fie la cabană.

— La fel și eu.

Îmi întinde punga roz-aprins de la cumpărături, zâmbind.

— Sunt surprins că nu ești tu cea care mă trage pe *mine* spre casă.

Da, da, prefer să stau în casă, bla-bla.

Tropăi până la locul meu din dubă ca un copil care și-a primit desertul.

— O pereche nouă de pantofi poate face minuni cu buna mea dispoziție, îi spun zâmbind.

Dă ochii peste cap, iar eu râd.

Mă simt... fericită? Sau, cel puțin, liniștită. Aproape normală. Chiar și fără amintiri. Și asta, sincer, e un miracol.

Parcarea de la Waybrooke Diner e aproape goală, ceea ce nu are niciun sens, pentru că mirosul de mâncare e divin. Sirop cald, cafea proaspătă și pâine scoasă din cuptor. Stomacul mârâie din nou când îmi pun jacheta.

Înăuntru totul e în alb, negru și roșu. Pardoseală cu carouri alb-negru. Fotografii alb-negru pe pereți, înrămate cu roșu. Perdele roșii. Solnițe roșii. Ventilatoare roșii pe tavan.

O femeie rotunjoară, cu un chip superb și cele mai spectaculoase gene pe care le-am văzut vreodată, ne conduce spre un separeu.

Wayne se așază cu fața spre ușă, eu iau bancheta opusă. Privesc fascinată cum un bărbat în șort alb scoate din cuptor o tavă uriașă cu rulouri cu scorțișoară cât capul meu de mari și le duce spre vitrina de lângă standul de primire. S-ar putea să mor dacă nu gust imediat unul. Mai ales că le așază în spatele unui semn extrem de important.

Vegan.

Ceea ce înseamnă că n-au ouă.

— Sunt Sandra, zice femeia, forțându-mă să mă concentrez la ea.

Ne pune șervețele și tacâmuri pe masa care imită o suprafață marmorată.

— Pot să vă iau comanda de băuturi sau mai aveți nevoie de câteva minute?

— Eu o să vreau cafea, zice Wayne. Și o apă.

— S-a făcut! zice ea zâmbind. Și pentru frumușica dumitale?

Îmi arunc privirea pe meniul de băuturi, dar tot ce pot să gândesc e: ruloul ăla cu scorțișoară!

— Ăăă, apă, cred, spun în cele din urmă.

Dau să închid meniul, dar pe verso îmi sar în ochi pozele uriașe cu smoothie-uri din fructe adevărate.

— De fapt... pot să schimb comanda? Un smoothie cu căpșuni?

— Sigur, zice Sandra, notând repede. Mare sau mic?

— Mare, vă rog, spune Wayne, făcându-mi cu ochiul și arătând spre vitrină. Și am putea lua și două rulouri vegane cu scorțișoară?

Îl privesc uimită și zâmbetul îmi explodează pe față.

— Cum ți-ai dat seama?

Dă din mână ca și cum nu sunt serioasă.

— Ei, hai! Adori rulourile cu scorțișoară.

Sandra dă din cap afirmativ, cu un zâmbet larg, și merge direct la vitrină. Câteva clipe mai târziu, unul din rulourile alea

superbe, acoperite cu glazură, alunecă pe masă în fața mea. Mai am un pic și aplaud. De aproape, e și mai mare decât credeam, cât o farfurie de salată. Cred că n-am fost niciodată mai încântată să mănânc ceva în viața mea.

Nici nu-mi dau seama când ne aduce băuturile. Sau când Wayne comandă mâncare adevărată. Eu devorez ruloul cu o foame de lup.

Când se termină, mă las pe spate și oftatul îmi scapă involuntar.

Nu mi-e chiar foame, dar ciugulesc puțin din sendvișul cu brânză topită și câțiva cartofi prăjiți. Nu se compară cu minunea cu scorțișoară, așa că las aproape totul în farfurie.

Wayne cere nota și, după ce Sandra se îndepărtează, între noi se lasă liniștea. Acum, că nu mai avem ce mesteca, atmosfera devine oarecum stânjenitoare.

Mă pregătesc să-l întreb ceva, dar îngheț când îl văd încruntat, cu o privire dură, fixată pe tricoul meu.

— Ce e? întreb.

Privirea i se înăsprește și se uită rapid prin restaurant.

— Cred că n-am fost destul de atent în magazinul second-hand. N-am realizat cât de decoltat e tricoul ăsta.

Mă uit în jos. E un tricou cu guler în V, dar nimic exagerat. V-ul se termină cu un deget sub claviculă.

— E... așa de rău?

Dă din cap.

— E nepotrivit. Scăpăm de el când ajungem acasă, nu-ți face griji. Data viitoare o să fiu mai atent când alegem haine. Tu nu-ți poți aminti. Nu știi regulile.

Ce. Mama. Dracului?

Privirea i se pierde pe fereastră.

Tu nu-ți poți aminti. Nu știi regulile. Sunt haine pe care nu am voie să le port? Din categoria „cărților curate", pe care le citeam? Mă uit din nou la tricoul meu. Ce e greșit la un guler în V?

Tăcerea se întinde prea mult și mă face să mă fâstâcesc. Caut cu disperare un alt subiect și, în lipsă totală de idei, îmi vine un gând.

— Dacă tot așteptăm nota, ce-ar fi să mai aflăm niște lucruri despre Mary? Ca să treacă timpul.

Wayne își împinge resturile din sendviș deoparte, încă părând un pic iritat.

— Ce vrei să știi?

Ridic din umeri.

— Ce-ți vine în minte. Un tir de întrebări despre Mary.

Zâmbește și asta mai domolește din tensiunea pe care o resimt.

— Bine... culoarea ta preferată e mov. Așa e de când aveai cam cinci ani.

Fac o grimasă. Serios? Mov?

Apoi mă uit la mânecile mele. Cam trei nuanțe de mov acolo. Ar trebui să nu fiu chiar atât de surprinsă.

E timpul să-mi mai completez lista: Mary Ellen Boone. Șaptesprezece ani. Elevă bună. Clasa a douăsprezecea. Lizzo. Alergie la ouă. Jachete cu imprimeu floral. Mamă decedată. Preferă să stea acasă. Rulouri cu scorțișoară. Mov.

Destul de bine pentru două zile trăite în pielea unei străine.

— Mai spune, îl încurajez, luând prima gură din smoothie-ul de căpșuni, pe care aproape că-l uitasem.

Trage adânc aer în piept.

— Bine... ăăă... După accidentul mamei tale am devenit foarte apropiați, iar după ce ai început să studiezi doar de acasă, ne-am apropiat și mai tare. Faci parte din câteva grupuri de elevi care învață de acasă, toate în McMinnville – niște copii grozavi, prieteni buni, pe care te poți baza. Niciunul scandalagiu.

Uitasem că studiez de acasă.

De ce mi se pare atât de ciudat? Văd foarte clar în minte culoarea unui hol de liceu. Bănci. Sala de sport. Mă simt mergând prin clădire cu ghiozdanul greu și vorbind cu prieteni într-o cantină. Poate-s doar amintiri din anul de liceu de dinainte? A zis că până în clasa a noua am fost la școală normală.

— De ce fac școală de acasă? îl întreb. Adică de ce am trecut la asta după primul an de liceu? A fost alegerea mea?

— Într-un fel. Aveai ceva dificultăți. Nu cu școala, la învățătură ai fost mereu impecabilă, dar...

Se oprește și ia o gură mare de cafea. Degetele i se încleștează în jurul ceștii când o așază pe masă.

— Ai ajuns într-un anturaj nepotrivit. Și, sincer, nu pot spune că mă supără prea tare faptul că nu-ți mai amintești *de ei*. Te-am pierdut pentru o vreme, luată de valul unor oameni care te-au dus pe un drum greșit. Fără respect pentru adulți. Fără respect pentru reguli. Petreceri nonstop. Ținute nepotrivite. Muzică și emisiuni nepotrivite. Fără nicio urmă de morală. A trebuit să intervin, înainte să mergi prea departe. Școala de acasă ți-a prins bine. Și, până la urmă, și tu ai recunoscut că a fost necesară. De atunci suntem mai apropiați decât oricând.

Nu știu ce să cred despre povestea asta.

Cărți adecvate. Haine adecvate. Prieteni adecvați. O viață adecvată.

Se conturează un tipar.

Și ce voia să spună, de fapt, cu „mersul prea departe"? Prea departe în ce sens? Adică vorbim de ceva grav? Droguri? Furt din magazine? Ceva ilegal? Îmi deschid gura să întreb, dar felul în care strânge degetele în jurul cești de cafea îmi spune că mai bine nu. Orice ar fi fost, e destul de rău cât să-l tulbure și acum.

Poți simți vinovăție pentru ceva ce nu-ți amintești să fi făcut? Ar trebui?

Mai beau din smoothie și mă uit în gol la masa dintre noi, încercând să domolesc nodul instalat în piept. Detaliile astea despre viața mea îmi dau anxietate. Sau arsuri. Sau ambele. Aș vrea să-mi amintesc odată. Totul. Deodată. Un tsunami de greșeli și reușite, toate ale mele, ca să nu mai depind de versiunea altcuiva. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat între mine și acei prieteni.

Sandra lasă nota de plată în timp ce trece pe lângă noi cu o tavă plină pentru o altă masă, iar eu întind absent mâna spre smoothie, dar înghițitura asta alunecă ciudat. Parcă ar fi fost o bucată întreagă de căpșună.

Înlemnesc.

Gura mi se umple de o mâncărime familiară, care alunecă pe gât în jos și se răspândește prin tot corpul. Îmi trag brusc mânecile în sus, dar știu deja ce urmează să văd. Bubițe. La dracu'! *La dracu'*, nu din nou!

Nu comandasem nimic cu ouă. De ce mi se întâmplă iar?

Îl privesc pe Wayne și îmi duc mâna la gât, scărpinând cu

disperare. O rugă mută de ajutor.

Se ridică brusc de pe scaun.

— Hai, farmacia e peste drum! Repede! zice și trântește câteva bancnote pe nota de plată și mă împinge afară din local, spre dubă, în timp ce mă scarpin și mă sufoc.

Mă opresc lângă portiera pasagerului, iar el o ia la fugă spre farmacie. Mă scarpin pe gât, pe piept. Îmi rod interiorul obrajilor, încercând să domolesc mâncărimea care nu mai încetează. După o veșnicie, Wayne reapare din spatele dubei, deja turnând o doză de Benadryl lichid în capacul flaconului. Îl iau și el îmi toarnă altul, apăsându-mi-l pe buze până beau și a doua doză.

Închid ochii și aștept primele semne de ușurare, dar întârzie să apară. Wayne mă ajută să urc în scaunul din dreapta și stă rezemat de portiera deschisă, clătinând din cap în timp ce așteptăm, așteptăm și tot așteptăm.

— Trebuie să fi fost căpșunile din smoothie! izbucnește în cele din urmă, sprijinit de marginea ușii. Nu ouăle. E singurul lucru pe care l-ai mâncat de ambele ori.

Mă gândesc la feliile de căpșuni așezate pe masă la micul-dejun. Deci... trebuie să fi fost căpșunile? A fost doar o presupunere prima dată?

Cum poate tatăl meu să nu știe la ce sunt alergică?

Trebuie să fi avut o expresie confuză pe față, pentru că adaugă:

— Îmi pare atât de rău! Teribil de rău. Mama ta era alergică la ouă. Tu ești alergică la căpșuni. Niciodată nu le țin minte cum trebuie. De obicei îmi amintești tu, dar acum nu-ți mai amintești ce nu ai voie să mănânci, zice și-și trece mâinile peste față. Doamne, îmi pare rău! Știam că e prea devreme pentru o ieșire. Hai să... mergem acasă!

Închide ușa. Încerc să nu mă strâmb în timp ce mă scarpin de parcă mi-aș jupui pielea pentru a doua oară în doar câteva zile. Scot punga roz-aprins de la magazinul La Nana de sub picioare și o împing în spate ca să mi le pot întinde.

Wayne urcă în mașină și pornește motorul. Întind mâna în lateral, încă scărpinându-mă, ca să-mi prind centura, și atunci văd o femeie care mă privește de pe trotuar. Nu o cunosc – cel puțin, nu cred că o cunosc –, dar mă fixează cu ochi mari

și întunecați. E scundă și slabă. Poate să fi avut vreo patruzeci de ani? Cu niște șuvițe blonde făcute clar acasă, peste un păr blond-spălăcit.

Îmi face cu mâna, iar eu, instinctiv, îi răspund.

Furgoneta se pune în mișcare și ea își scoate telefonul din buzunar, aproape panicată, și îl duce la ureche.

— Nu-ți face griji, zice Wayne, atrăgându-mi din nou atenția în interiorul mașinii. Odată ce ajungem acasă, nu mai trebuie să ieșim nicăieri mult timp de-acum încolo. O să arunc fiecare căpșună din casă. Fac orice ca să te știu în siguranță. Știi asta, nu?

Neliniștea îmi trece prin stomac ca un fier roșu. Cuplez centura.

— Da... Știu.

CAPITOLUL 11

DREW

Roane trece în viteză pe lângă mine în mașina lui de patrulă înainte să apuc să ies din parcare, lăsându-mă în urmă plin de regret. Sigur, mă umplu de glorie nobilă când mă îndepărtez hotărât de tirul de acuzații la care am fost supus de șerif, dar fiecare pas apăsat mă face din ce în ce mai conștient că ăsta e locul în care a stat Lola acum cinci săptămâni. Și sunt aruncat iar în trecut.

A luat-o la stânga sau la dreapta după ce a ieşit din parcare?

S-a oferit cineva să o ducă cu mașina?

Plângea?

Reușise să ajungă pe strada ei?

Și, ce era și mai rău: ar fi acum aici cu mine, dacă n-aş fi făcut ce-am făcut?

Când mă întorc la școală, parcarea e goală, iar trecutul se retrage în tăcere. Nu ar fi ajuns atât de departe în oraș fără ca

cineva să o vadă. Am scăpat pentru moment de fantoma ei.

La vreo doi kilometri de casă, cerul se deschide și începe să plouă cu găleata. De parcă universul n-a aruncat destule asupra mea de la o vreme. Nu mă grăbesc. Mă târăsc practic spre casă.

Știu că e vina ta.

Greutatea apăsătoare a ultimelor cinci săptămâni mă va zdrobi. Noua dovadă a lui Roane, oricare ar fi aceasta, l-a îndemnat să investigheze, să-mi ia mașina – și cine știe ce mai urmează?

Nu voi renunța niciodată la Lola, dar cum ar trebui să procedez ca să ne apăr de amândoi? Roane a spus că sunt ultimul suspect. Și, cunoscându-l, nu se va opri până nu adună destule dovezi ca să potrivească totul cu versiunea lui. Apoi voi fi arestat, iar Lola tot va fi dispărută. Cum s-o mai ajut din spatele gratiilor?

Îmi trec o mână peste față, frustrat.

Nu... nu știu ce să fac.

Când deschid ușa de la intrare, tata sare de pe trepte și se aruncă spre mine. Scot un oftat când ne lovim unul de altul. Își înfășoară brațele în jurul umerilor mei și mă strânge de mai am puțin și-mi dau duhul.

— Drew, Doamne, unde ai fost? Te-am sunat de o sută de ori, spune el. Și de ce ești atât de ud?

Încerc să-i răspund, dar n-am aer în plămâni. Reacția mea îl surprinde, așa că se retrage imediat.

— Scuze. Îmi pare rău!

Fac un semn cu mâna.

— E OK. Înțeleg. Nu-i cel mai bun moment să nu răspund la telefon, nu?

Ce eufemism! Mă pierd pentru o clipă, gândindu-mă la el cum aștepta pe trepte, bătând din degete pe genunchii lui dureroși, întrebându-se dacă nu mi s-a întâmplat și mie ceva. Vinovăția îmi provoacă greață.

— Îmi pare tare rău! Telefonul era pe silențios și m-am întâlnit cu Roane. Am venit pe jos acasă.

— De la școală?

Clatin din cap.

— Nu. De la debarcader.

Fața i se întristează.

— Hai înăuntru! Încălzește-te. Spune-mi ce s-a întâmplat cât îți fac ceva de mâncare. Tatăl tău lucrează până târziu azi, așa că suntem doar noi doi.

Cu o pătură în jurul umerilor și un bol de *hilachas* rămas de la cina în familie, povestesc în timp ce el stă pe un taburet, de partea cealaltă a tejghelei. Scaunul gol din clasa domnului Moore, Autumn, mesajul amenințător de pe dulapul meu, chiulul de la școală, mașina dispărută și ce a zis Roane despre Lola.

Spre cinstea lui, nu mă întrerupe, nici măcar când recunosc că am fugit de la ore. Buzele i se subțiază în acel fel în care știu că nu-i place ce aude, dar nu spune nimic până nu termin de mâncat și închei povestea.

Trage adânc aer în piept.

— OK.

Aștept să mai adauge ceva.

Se scarpină după urechi și privește fix blatul negru de granit dintre noi. Apoi îmi ia bolul, îl pune în chiuvetă și oftează.

— Știi deja ce părere am despre chiul, dar o să te iert de data asta, pentru că e justificat de chestia prin care treci acum. Dar nu vreau să mai lipsești de la școală. Trebuie totuși să-ți trăiești viața, indiferent de ce se întâmplă.

Dau din cap.

— Știu.

— Și mă bucur că i-ai spus lui Roane să nu-ți mai vorbească. Nu ar trebui să te urmărească peste tot. O să-l sun pe avocatul nostru, poate fac și o plângere la secție. Ești minor, nu poate pur și simplu să te ia și să te interogheze. Știu că e lumea cu ochii pe el acum și se simte forțat să descopere ce s-a întâmplat cu Lola, dar asta nu-i dă dreptul să te chestioneze fără un părinte sau un avocat de față. Taică-tu o să facă infarct.

— Trebuie să-i spunem? întreb, strâmbându-mă.

Tata își încrucișează brațele.

— Drew.

— Bine, bine! îi zic, pentru că, deși nu vreau să-i ascund nimic lui Papá, dintre ei doi, el se îngrijorează cel mai tare. Nu vreau să-l stresez. Oricum, e prea târziu. Nu-i mai spun niciun

cuvânt lui Roane fără voi de față.

— O să-i spun eu ce s-a întâmplat, dar aștept până mâine. De acord?

— De acord.

— Ai nevoie să te duc eu cu mașina la școală mâine-dimineață?

La naiba, nici nu m-am gândit la asta! Roane mi-a confiscat mașina pe termen nedefinit. N-am cum să ajung *nicăieri*, cel puțin pentru o vreme.

— Nu, e OK. O să-l întreb pe Max.

— Sigur? Nu mă deranjează.

Probabil că vrea să vadă cu ochii lui că mă duc la școală, dar nu trebuie să întârzie la lucru pentru că polițiștii mi-au confiscat mașina.

— Nu, pe bune. E în regulă. Max nu se supără și oricum mergem în același loc.

Cute de oboseală îi brăzdează pielea din jurul ochilor.

— Sunt îngrijorat din cauza ta, Drew. Cred că e prima dată, după multă vreme, când te văd mâncând ceva cald. Te aud plimbându-te prin casă noaptea târziu. Max e singurul prieten cu care te-am văzut în ultimele săptămâni. N-ai zis nimic când echipa de înot ți-a cerut să te retragi. Ratezi mereu cina în familie. Ești distant...

„Distant" e o formulare blândă. Eu aș fi spus „complet sătul de toate prostiile tuturor", dar el e mai politicos decât mine.

— Sunt bine. Doar că... încerc să înțeleg, îi răspund.

Mă privește fix.

— Pe bune, zic, forțând o expresie care sper că seamănă cu sinceritatea. Sunt OK. Sunt trist și îmi doresc să se întoarcă acasă și e naspa că toată lumea ne-a întors spatele, mie *și* ei, dar nu pot controla ce fac ceilalți. Încerc să trec peste, dar o să fie bine.

Minciunile îmi răscolesc stomacul în care se amestecă deja carnea și cartofii; îmi pare rău că am mâncat atât de mult.

Adevărul e că aproape nu dorm, pentru că, de fiecare dată când închid ochii, visez cum râul se transformă într-o gaură neagră și o înghite. Nu pot să stau deoparte și să aștept ca polițiștii să afle ce s-a întâmplat, pentru că nu am încredere în ei.

Tata își împreunează mâinile pe blat.

— Știu că ți-e greu. Și nouă ne e greu. Lola e foarte importantă pentru familia asta, adică practic a locuit aici toată vara, și e un coșmar să așteptăm vești despre ea, așa că te înțeleg...

Nu pot să spun cât de mult îl iubesc pentru faptul că vorbește constant despre ea la timpul prezent. Mă face să mă simt mai puțin singur în toată povestea asta. Ca și cum nu sunt singurul care mai speră.

— Și eu și taică-tu înțelegem că, oricât de devastator a fost pentru noi, pentru tine a fost mult mai rău, continuă el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să renunți la viața ta. Poți să fii vocea Lolei în lume și să ai și grijă de tine în același timp. *Tu* ești încă aici.

Îi fac semn că pricep, încercând să scap de nodul dureros din gâtlej. Știu cât de greu a fost și pentru el, dar la faza asta greșește.

Nu știu dacă eu mai sunt încă *aici*. Nu prea mai sunt.

Simt că o parte din mine a plecat odată cu ea.

— Știu și-ți jur că sunt OK, îi zic și-mi pun mâna peste a lui pe tejghea. O să mă duc să mă schimb în ceva uscat și să văd dacă pot să dorm. A fost o zi extrem de tâmpită.

El se uită la ceasul de pe plită.

— Nu-i decât șase.

— Știu, dar până mă schimb și mă relaxez un pic, mai trece o oră. Și ai dreptate, n-am prea dormit cum trebuie în ultima vreme.

Bine, nu-i zic că am nevoie să iau ceva distanță de îngrijorarea de pe chipul lui.

Mă ridic și el îmi face cu mâna.

— Ah, stai! Era să uit, adaugă și se duce la masă, de unde înșfacă o pungă cu logoul unei firme de rechizite școlare, aruncându-mi-o apoi în brațe.

Două cutii de cartușe pentru imprimantă se izbesc una de cealaltă.

— Pentru posterele tale. Max mi-a zis c-ai folosit imprimanta de la bibliotecă, așa că m-am gândit că a ta nu mai are tuș. Am luate câteva pentru tine în drum spre casă.

Mă holbez în sacoșa aia și simt că ochii încep să-mi ardă în

cap. E o chestie așa de simplă, un drum la magazin, dar pentru mine e o mână întinsă prin întuneric. Faptul că el îmi cumpără mie exact ce am nevoie ca să-mi continui misiunea, când niciunul dintre noi nu crede cu adevărat că ajută la ceva, e genul de sprijin necondiționat pe care nu-l merit.

— Mulțumesc! mă bâlbâi și-l iau în brațe.

— Pentru puțin, îmi zice și mă strânge cu și mai multă putere la pieptul lui. Ne e dor de ea, spune el. Și nouă ne e dor de Lola. Nu ești singur în treaba asta.

Îl îmbrățișez și mai tare. Nodul ăla pare că mi s-a instalat definitiv în gât.

După un minut lung, îmi dă drumul.

— Noapte bună, Drew!

— Noapte bună, tată!

Mă întorc și urc în grabă în camera mea.

Și nouă ne e dor de Lola...

Părinții mei nu merită un fiu atât de neglijent ca mine.

Dacă ar ști ce am făcut, nu m-ar ierta niciodată.

Smulg pătura de pe umeri și închid ușa de la cameră cu un oftat, trântind-o cu călcâiul. Las punga cu cartușele pe jos și arunc pătura spre pat în timp ce aprind lumina.

Două lucruri se întâmplă simultan.

Lumina dezvăluie o siluetă așezată pe marginea saltelei.

Și pătura o lovește în față.

Fac un pas înapoi cu un țipăt sugrumat. Silueta smulge pătura de pe cap, iar eu mă las moale cu spatele de ușă.

— Autumn?

Se ridică și aruncă pătura pe jos, paietele de pe hanoracul ei scăpărând în lumină și aruncând scântei care dansează pe tavan. Își pune mâinile în șold.

— Nu azvârli căcaturi spre mine!

O privesc cu inima bubuind în gât. Aproape am făcut pe mine, iar ea e cea supărată că a fost lovită cu o pătură? După ce ea a intrat prin efracție?

— Ce dracu' cauți aici? îi șoptesc pe un ton răstit.

— Caut indicii, zice ea, mult prea tare.

Îmi duc degetul la buze.

— Dacă nu vrei să te găsească tata aici, ar fi bine să vorbești mai încet. Nu cred că șeriful ar fi prea încântat să

primească apelul ăla.

Autumn se strâmbă, dar își coboară vocea.

— Ca și cum te doare pe tine undeva ce se întâmplă cu mine. Ai terminat-o cu mine, nu?

— Cum ai intrat?

Mă uit prin cameră. Totul de pe birou e dat peste cap, mi-a scos lucrurile de sub pat, mi-a întors buzunarele tuturor hanoracelor pe dos, iar ușa dulapului este larg deschisă. Haine și pantofi sunt aruncate peste tot.

— Și cine o să strângă toată mizeria asta?

Arată cu degetul mare spre fereastră.

— M-am cățărat în copacul de-afară. Ai lăsat geamul descuiat. Și dezordinea e treaba ta – ai noroc că nu ți-am făcut franjuri salteaua cu un cuțit.

Criminalule.

Simt că-mi fierbe sângele în vene.

— Ieși dracului afară!

Autumn smulge cu nonșalanță tabla mea de pe perete și o sprijină de scaunul de la birou, fluturând cu mâna spre dovezile investigației mele ca o prezentatoare de la un concurs TV. Post-iturile fâlfâie în curentul de aer condiționat cald ca și cum mi-ar face cu mâna.

— Nu plec nicăieri până nu-mi explici ce dracu' e asta!

Futu-i!

Faptul că pune mâinile pe panoul cu Lola mi se pare o încălcare gravă a intimității. E al meu. E munca pe care am făcut-o în timp ce Autumn a pierdut vremea aruncând acuzații aiurea.

Îmi dreg vocea.

— A ce arată?

— Pare peretele unui hărțuitor deranjat la cap.

Smulge poza cu noi doi de la debarcader și eu mă arunc spre ea s-o iau înapoi. O ține departe de mine, spre fereastră.

— Asta e din seara aia? Ai făcut-o tu? Înainte să...

Mă uit amenințător la ea.

— Înainte să ce, Autumn?

— Înainte să faci ce ai făcut.

— Nu i-am făcut nimic Lolei!

— Minți!

— Iar tu ești o infractoare. Ieși din casa mea înainte să-l sun pe taică-tu! Vorbesc serios.

Întreaga ei față se înroșește, dar nu de jenă. E o roșeață tipic Autumn, cea care-mi arată că fierbe pe dinăuntru.

— Am deja dovada, așa că încetează să mai minți!

— Atunci, dă-i-o lui taică-tu! Ai grijă doar să nu te împiedici pe scări în drum spre ieșire.

Ea zâmbește cu colțul gurii.

— I-am dat-o deja. Acum câteva zile.

Minte. *Trebuie* să mintă.

— Ce să-ți zic. Dacă aveai ceva folositor, i-ai fi dat acum câteva săptămâni.

— Vrei să-ți dovedesc? zice ea și-și scoate telefonul din buzunar.

Ecranul se luminează și văd că înregistra în tot timpul ăsta conversația dintre noi. Ceea ce nu mă surprinde. Don'șoara detectiv aici de față probabil credea că mă prinde cu confesiunea în direct, apoi sare pe fereastră și dispare în noapte sau așa ceva.

Derulează prin mesageria vocală și apasă pe *play* cu gestul cuiva care e gata să-mi distrugă ziua.

Un suspin familiar răsună din difuzor.

„Autumn?", plânge Lola.

Ceva esențial în mine se sparge în mii de bucăți.

„E cel mai prost moment să nu răspunzi... N-ai să crezi ce mi-a făcut. Nu pot... nu pot să cred... E un ticălos nenorocit. Cel mai rău om din lume. Nu pot să cred c-am petrecut atât timp cu el. Nu m-a iubit niciodată. Nu cred că e capabil să iubească. E un monstru nenorocit. Nu pot să cred că a..." Un alt val de plâns umple încăperea. „Nu mai pot face față! Mai întâi părinții mei, acum el, nu... nu mai pot. Te rog, sună-mă înapoi!"

Apelul se întrerupe și mă prăbușesc în genunchi.

Doamne Dumnezeule mare!

Nu cred că e capabil să iubească.

Simt că-mi vine să vomit. Încep să mă înec, iar ochii lui Autumn aproape că ies din orbite pe mutra ei arogantă. Împinge coșul de gunoi de la birou spre mine și îl țin în față pentru a doua oară săptămâna asta. Încet, stomacul mi se

liniștește, iar mâncarea decide să rămână la locul ei.

Asta e noua lor dovadă? Asta i-a dat șerifului motivul pentru mandatul de percheziție a mașinii mele? Asta e dovada care l-a convins că sunt ultimul suspect rămas? Acest mesaj vocal e ceea ce îl face să creadă că am *ucis*-o?

Mă las să alunec pe spate până când umerii mi se lipesc de ușă și îmi las capul în jos.

— Ce-ai făcut?

— Ce-am făcut *eu*? *Tu* ce-ai făcut?!

Mesajul mi se derulează în minte la nesfârșit. Nu pot opri imaginea ei mergând pe marginea drumului, plângând în telefon. Toate ororile care i s-ar fi putut întâmpla mi se perindă prin cap. Din cauza mea.

— Nu i-am făcut niciun rău, îi repet.

— Pe dracu' nu i-ai făcut! I-ai auzit mesajul. A zis că ești un monstru. Ce i-ai făcut?

Ridic privirea spre ea și, la vederea ochilor ei albaștri în flăcări, îi zic adevărul.

— M-am despărțit de ea.

Autumn rămâne cu gura căscată, iar eu mă uit la mâini. Rușinea mi se încolăcește în jurul fiecărui nerv din corp.

M-am despărțit de Lola.

Și e posibil ca asta să-i fi provocat moartea.

— N-ai făcut așa ceva, șoptește ea, atât de încet, încât abia am auzit-o. N-ai fi putut s-o faci.

Mă uit lung la ea.

— Pe bune, dar aș fi putut s-o ucid?

— Stai, zi-mi tot ce s-a întâmplat!

Exact ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar n-o să se care până nu-i povestesc și vreau să fiu singur când durerea și sentimentul de vinovăție declanșate de apelul vocal o să mă mănânce de viu.

În plus, Autumn a pierdut-o și ea pe Lola. Și tata avusese dreptate, nu sunt singur în chestia asta. Nu e deloc persoana mea preferată acum, dar Autumn a trăit cu apelul ăla vocal săptămâni la rând. Acum au mult mai mult sens felul în care m-a urmărit și acuzațiile pe care mi le-a tot adus. Dar faza cu dulapul meu din vestiar tot a fost o chestie de tot rahatul.

Oftez.

— Se certase cu...

— Cu ai ei, știu. Mi-a trimis un mesaj cât te aștepta pe tine să te duci s-o iei, mă întrerupe ea.

— Era încă scoasă din sărite când am ajuns și voia să luăm ceva de mâncare și să mergem la râu. Am luat niște burgeri și ne-am dus la debarcader. S-a descărcat, mi-a povestit despre ai ei și am întors pe față și pe dos tot felul de scenarii despre cum am putea face rost de bani și fără ei. Mi-a zis că sunt singura persoană care vede lucrurile ca ea.

Autumn se face iar roșie la față și se lasă pe marginea patului, cufundându-se în saltea.

— Așa că, evident, i-ai dat papucii.

Merit tot sarcasmul pe care mi-l poate arunca în ochi.

— Când am fost s-o iau, nu știam că urmează s-o fac. Tot bătea mici apropouri despre viitorul nostru, așa, mai în glumă, mai în serios. *Când* o să mergem la facultate împreună. *Când* o să ne lăsăm părinții și-o să ne mutăm împreună. *Când* o să ne căsătorim. Întotdeauna *când*, ca și cum ne hotărâserăm deja. Ca și cum eu n-aveam niciun cuvânt de spus. Simțeam că mă sufoc. Apoi, la râu, mi-a spus că abia așteaptă să avem copiii noștri, pentru că noi o să-i ajutăm cu prima *lor* mașină și am intrat în panică. Adică... copii? Copiii noștri? Nici măcar n-am absolvit liceul. Și... nu știu, am simțit că am nevoie de aer. S-a uitat la mine cu ochii ăia mari ai ei și nici nu mai știu ce a spus, pentru că sângele îmi pulsa în urechi și, dintr-odată, i-am mărturisit că nu vreau asta. Discuția s-a transformat într-o ceartă urâtă de tot. M-am enervat atât de tare, încât i-am spus că nu pot fi un pansament pentru dramele ei familiale... și că-mi ia toată vlaga din mine. Că s-a terminat.

Autumn a pălit complet.

— Și a coborât din mașină.

— Și a coborât din mașină. I-am cerut să mă lase s-o duc acasă, dar a spus că nu mai este problema mea, că merge pe jos. Apoi m-a acuzat că abia așteptam un pretext ca să pun capăt relației și că probabil aveam deja altă fată la rând. A plecat furioasă.

— Există altă fată?

— Bineînțeles că nu!

Își masează tâmpla.

— Dar ai lăsat-o să plece.

Dau din cap.

— Eram foarte supărat. Nu doar din cauza certei, ci și pentru că a crezut că aș înșela-o. Am stat acolo, în parcarea ala, plângând și strângând de volan de ziceai că-l omor. Am încercat s-o sun de trei sau patru ori, dar n-a răspuns la telefon, așa că am condus spre casă. Am sunat-o din nou de aici și i-am verificat poziția pe Snapchat, ca să văd dacă a ajuns acasă cu bine. Arăta că a stat pe lângă magazinul ăla de lângă râu vreme lungă, lungă și apoi a dispărut. N-am dormit de grija ei. M-am zvârcolit toată noaptea și m-am gândit la tot și la toate: cum am început, prin ce am trecut. Mi-am dat seama c-am fost un laș. Voiam să repar lucrurile între noi. Dar apoi a fost prea târziu. În dimineața aia am sunat la ea acasă să văd dacă e OK, dar taică-su mi-a zis că nu era în pat.

— Doamne! zice Autumn și pune telefonul pe pat, lângă ea. De asta a spus că ești un monstru. De asta plângea?

— Da.

— Și a plecat singură în noapte. N-ai rănit-o.

O privesc fix.

— Știi ce vreau să zic, adaugă ea, dându-și ochii peste cap. Nu ai rănit-o fizic.

— Nu, dar nu e ca și cum taică-tu m-ar crede, după ce a primit apelul ăla vocal care îi validează versiunea asupra celor petrecute.

Măcar are decența să pară cât de cât rușinată.

— Îmi pare rău! Când mi-a zis că ancheta nu mai e, în clipa de față, un caz de dispariție, n-am mai putut să țin înregistrarea doar pentru mine.

— Păi, nu înțeleg de ce ai ținut-o pentru tine de la început. Dacă ai crezut că am rănit-o, de ce nu i-ai dat înregistrarea în ziua în care a dispărut? De ce ai așteptat?

Autumn își aruncă mâinile în aer.

— Pentru că în apel zicea că nu mai poate suporta. Toată lumea zicea că a fugit de acasă și chiar am sperat că a făcut-o. Te uram pentru ce-mi imaginam că i-ai făcut de ai supărat-o în halul ăla, dar nu voiam să cred că ești în stare de violență. În capul meu, ea trebuia să intre pe ușă, ca o briză, cu o poveste ieșită din comun, apoi urma să se calmeze și gata, dramă

încheiată! Dar apoi...

— Nu s-a mai întors acasă.

— Exact. Am tot sperat, dar a trecut o săptămână. Apoi au trecut două. Trei. Înregistrarea îmi dădea senzația c-o să-mi explodeze telefonul. Mă gândeam încontinuu la asta. Dar te cunosc de când mă știu și, indiferent ce crezi tu, nu voiam să cred că ai avut ceva de-a face cu dispariția ei. În plus, dacă dădeam înregistrarea era ca și cum recunoșteam că nu se mai întoarce și n-am... n-am putut s-o fac. Dar apoi tu ai devenit supercombativ și furios și distant, iar tata a zis că ascunzi ceva. Nu știu. Când am stat de vorbă cu el și mi-a spus că adolescenții rar se mai întorc vii după ce au dispărut atât timp, pur și simplu n-am mai găsit un motiv valid pentru care să nu-i dau înregistrarea.

Vreau să o urăsc pentru că nu mi-a zis nimic din toate astea, dar nu pot. A fost într-o situație imposibilă, cu o dovadă la îndemână cu care n-a știut ce să facă.

Și nu-mi place deloc ideea că a fost nevoită să fie singură cu asta atâta vreme.

— Mulțumesc! îi zic încet. Pentru că mi-ai acordat prezumția de nevinovăție. Apreciez asta, chiar dacă nu te-a ținut până la capăt.

Autumn se ridică și începe să meargă de la fereastră la dulap, trecându-și degetele prin cârlionții roșii încâlciți, cu mișcări agitate.

— Fir-ar să fie! Chiar am crezut... chiar am crezut că știi mai multe decât spui. Unde naiba e, Drew?

Se întoarce spre mine, iar lacrimile i se preling pe față.

— Ce s-a întâmplat cu Lola?

Pieptul mi se strânge.

— N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu e pe spatele panoului ăluia, dar e al naibii de greu când sunt singurul care o caută. Toți presupun fie că a fugit, fie că am omorât-o.

Autumn se crispează.

— Dacă ar fi fugit, m-ar fi contactat până acum. Cel puțin pe mine.

— Știu. Și, dacă n-a fugit, iar eu n-am rănit-o, înseamnă că cineva a luat-o. Cineva care o împiedică să sune acasă.

Privirea lui Autumn devine absentă și îmi dau seama că își

imaginează cele mai rele scenarii. Înghite în sec și alungă din cap imaginile de coșmar pe care tocmai și le-a închipuit.

— Bine. Cum pot să te ajut?

Mă ridic.

— *Poftim?*

— Vorbesc serios. Spune-mi ce să fac. Cum o găsim și cum îl iau pe tata de pe capul tău?

— Nu știu ce să spun la asta. Eu lipesc afișe fără rost. Nu sunt tocmai un exemplu de plan de acțiune.

Fereastra se deschide și amândoi tresărim speriați. Capul ciufulit al lui Max apare deasupra pervazului, iar vărul meu zâmbește cu gura până la urechi.

— Hei! spune el, cățărându-se în cameră.

Mă ridic.

— Sigur, intră! Petrecerea e în toi.

Max mută tabla jos, pe podea, și se așază pe scaunul de la birou.

— Ce faci? Taică-tu a zis că ai nevoie să te ducă cineva cu mașina la școală mâine-dimineață. Au luat polițiștii Trooper-ul?

— Și, evident, te-ai gândit să intri prin efracție în casa mea ca să primești confirmarea?

Pe Max îl umflă râsul.

— Am încercat să te sun, dar cred că ai telefonul pe silențios sau ceva.

— Așa că următorul pas logic a fost să intri pe fereastră? îl întreabă Autumn. Ai auzit de ușa de la intrare?

— Ia uite cine vorbește! comentez bombănind.

Ea mă fulgeră cu privirea.

— Ce să-ți zic!

— Și tu ai intrat pe fereastră? întreabă Max.

— Măcar eu nu fac din asta un obicei.

— Serios? Eu așa făceam tot timpul. Decl cum procedăm mai departe? O găsim pe Lola sau nu?

Ridic mâinile, încercând să-i opresc. Conversația asta mă amețește.

— Stai! Ce?

Max își întinde picioarele lungi și își încrucișează gleznele, punând mâinile sub ceafă.

— Te-am auzit din copac. Ai zis că ești singurul care o caută pe Lola, nu? Hai să schimbăm asta. Eu sunt pentru.

— Pentru ce?

— Pentru chestia asta, tontule, spune Autumn, ridicând tabla cu investigația mea despre Lola de pe jos și sprijinind-o de tăblia patului. Te ajutăm. Hai s-o găsim!

Îmi trec mâna prin păr.

— Acum cinci secunde credeai că sunt un monstru nenorocit, iar acum vrei să facem echipă? Ai scris „Criminal" pe dulapul meu azi.

— Îmi pare rău! zice ea, încordată. Acum cinci minute erai, probabil, un ciudat vinovat. Acum ești doar fostul ei iubit, un ticălos care încearcă să repare o greșeală.

Partea cu „fostul" e cea care m-a făcut să mă strâmb. Dar, futu-i, sunt ceea ce sunt!

Alung gândul ăla extrem de incomod din minte.

— Bine... dar cum o găsim? Lipim mai multe afișe?

Max pufnește.

— Da, că până acum au fost așa de eficiente.

— Nu e ca și cum aveam altă opțiune. Și, oricum, afișele ar fi fost utile dacă măcar cineva suna cu informații reale, zic, încercând să nu bombăn.

— Dar înregistrările de la linia telefonică oficială? Numărul apare la știri de fiecare dată când dau fața ei, zice Max, folosindu-și pumnul pe post de microfon imaginar. *Dacă ați văzut această fată sau aveți orice informație legată de locul în care s-ar putea afla, sunați la cinci-zero-trei bla bla bla.*

— Da, cum să nu, și cum ajungem noi la alea? Ajung direct în biroul lui taică-miu, spune Autumn, băgându-și mâinile în buzunarele hanoracului sclipicios. În plus, ce am afla? A trecut prea mult timp. Toate informațiile sunt vechi și tata deja a vorbit cu toți cei care au văzut-o în seara aia.

— Informațiile noi tot ne-ar putea ajuta, zic. Linia oficială ajunge la mai multă lume datorită acoperirii pe care i-o oferă presa și sunt sigur că Roane nu mai ține pasul cu ponturile noi, dacă e atât de obsedat de mine.

— Dar dacă îl rog pe tata să asculte ultimele apeluri? întreabă Autumn. Pot să-i spun că m-am înșelat în privința mesajului vocal.

Dau ochii peste cap.

— Aha, sigur! Schimbarea bruscă de părere a fiicei lui adolescente o să fie *exact* ce-l convinge pe un polițist experimentat să schimbe cursul întregii anchete. Poate-i zici și că sunt Balanță, din moment ce zodia mea e cunoscută pentru diplomație, nu pentru crimă.

— Ești un idiot, spune Autumn, care se încruntă la mine.

— Nu atât de idiot ca planul ăsta.

— Eu am unul mai bun, zice Max, înclinându-se pe spătarul scaunului.

Picioarele din față se ridică de la podea și aproape că se prăbușește, dar se redresează la timp. Se comportă ca și cum n-a fost nimic.

— Ar trebui să sărim peste Roane și să le ascultăm noi înșine.

— Și cum facem asta? întreabă Autumn.

Max zâmbește și știu deja că n-o să-mi placă.

— Zău, e evident! Intrăm prin efracție în secția de poliție, cum altfel?

CAPITOLUL 12

DREW

Ăsta e momentul. De data asta chiar o să mă aresteze.

Mă uit la mine în oglinda din baie și oftez. Arăt ca dracu'. Am cearcăne întunecate, vinișoare roșii și inflamate pe albul ochilor, iar pielea mi-a căpătat o nuanță care ar face până și un zombi să se strâmbe.

Cei doi nătărăi n-au ieșit pe geamul camerei mele până aproape de unsprezece. E un mic miracol că nu i-au auzit tații mei în timp ce se cățărau pe latura casei. După aia, abia dacă am închis un ochi. N-am putut să nu derulez în cap planul lui Autumn.

Noaptea trecută părea mult mai solid, când aveam

douăzeci și patru de ore înainte să-l punem în aplicare. Planul se bazează pe faptul că tatăl ei e în tura de noapte, ceea ce se întâmplă chiar în seara asta. Dar acum, încep să-mi pun la îndoială sănătatea mintală. A noastră, a tuturor.

În seara asta, ori fac un pas uriaș spre Lola, ori spre închisoare.

Îmi scot telefonul din buzunar să verific ora. Aproape zece. Înjur printre dinți. Max trebuie să mă ia din capătul străzii în vreo cinci minute. Îmi dau cu apă rece pe față și cineva bate la ușa băii.

— Ești bine acolo, *hijito*******? întreabă Papá.

Rahat! Îmi usuc fața cu un prosop, sperând să-mi apară ceva culoare în obraji înainte să-și facă griji.

— Dap, mă pregătesc de culcare.

Deschid ușa și el așteaptă răbdător pe hol. Îmi zâmbește și încerc să-l oglindesc surâsul.

— Aveai nevoie la baie?

— Nu, nu! zice el și clatină din cap, înfoindu-și părul negru. Voiam să văd ce faci. Nu prea te-am văzut în ultimele zile. De fapt, în ultimele săptămâni...

— Știu, tata mi-a vorbit și el despre asta. Doar că am nevoie de timp, atâta tot.

— Ia cât timp ai nevoie. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici, OK?

În privirea lui văd atât tristețe și neliniște, cât și furie. Ca și cum ar vrea să spună mult mai mult de atât și se chinuie să nu vorbească. Să fie alături de mine fără să mă întrebe o mie de chestii, să-mi ofere destul spațiu să fiu doar eu cu gândurile mele, când nu vrea decât să se asigure că nu dispar la rândul meu.

Îl cuprind în brațe. Mă îmbrățișează atât de strâns că mă dor coastele, dar nu-i zic nimic. Îl las să mă țină așa cât vrea și-o să mă retrag doar când face el o mișcare.

— Nu-ți face griji, Papá! Sunt OK. Jur!

Umerii i se relaxează oarecum.

— Vrei să vorbim?

— Nu încă. Dar o să vorbim.

De îndată ce fac lucrurile cu care n-ai fi de acord.

— OK. Doar că... nu uita, tu ești făcut din vise și speranțe,

hijito. Ai fost dorit multă vreme. Sunt aici. Pentru orice ai nevoie.

Îmi simt gâtul strâns ca într-o menghină și tot ce pot face e să dau din cap.

Mă bate prietenește pe umăr și coboară pe scări, iar eu mă strecor înapoi în cameră.

— Noapte bună, băiatul meu! strigă Papá.

Îl aud și pe tata strigând noapte bună de jos.

— Noapte bună! răspund, îngropând cât pot de adânc vinovăția care mă macină pentru că le ascund atâtea lucruri.

Nu pot să mă ocup de asta acum. N-am timp.

Închid ușa, îmi trag gluga pe cap și mă asigur că mormanul de perne de sub pătură arată ca și cum aș fi eu, ghemuit în somn. Mereu mi s-a părut un clișeu treaba asta cu omul fals sub pătură. Dar, dacă ei deschid ușa să mă verifice și nu e nimeni acolo, sunt terminat. Probabil că e un truc clasic dintr-un motiv.

Sting lumina și ies pe fereastră. Aerul rece îmi taie plămânii, iar respirația îmi iese în nori groși. Trag geamul după mine și mă echilibrez pe streașina de deasupra bucătăriei. Îmi alunecă tălpile pe țiglele înghețate, dar reușesc să mă las în jos și să aterizez în curtea din spate fără prea mult zgomot.

Max mă așteaptă la colț, în Liberty, dar, când mă apropii, observ că locul șoferului e gol. Stă tolănit pe scaunul din dreapta, cu picioarele pe bord.

Mă urc și ridic o sprânceană spre el. Dă din umeri.

— Știam c-o să vrei să conduci, așa că m-am mutat înainte să începi să mă bați la cap.

— Știai c-o să vreau să conduc?

— Da, ai probleme cu controlul și în zile normale, darămite acum, când urmează să facem o tâmpenie.

Poate că are dreptate.

— Parcă mă cunoști sau cam așa ceva.

Râde.

— Sau cam așa ceva.

Numai Max ar putea să scoată un zâmbet de la mine într-o astfel de seară.

Dar, când întorc pe strada lui Autumn, zâmbetul mi se stinge.

Futu-i! Nu-mi vine să cred că noi chiar o să facem asta.

Casa lui Autumn e un bungalou verde-închis, cu ferestre late și o peluză moartă. Vechea ei rablă de Volkswagen stă pe aleea plină de pietriș. Oprim în spatele ei și o văd pe Autumn plimbându-se agitată pe verandă, în hanoracul cu sclipici.

Se urcă în mașină fără să scoată un cuvânt și își pune centura pe locul din mijloc. Pornesc înainte ca cineva să se răzgândească – inclusiv eu.

Când ajungem la semafor, încerc să nu mă uit spre casa Lolei, dar nu mă pot abține. În seara asta toate luminile sunt stinse, cu excepția celei din camera ei.

— N-o să stingă niciodată lumina aia, spune Autumn din spate. Becul se va arde și o să-l înlocuiască iar și iar, până vor avea o sută de ani.

O privesc prin oglinda retrovizoare și o văd ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

Atmosfera din mașină se schimbă.

Max se îndreaptă pe scaun. Strâng mai tare mâinile pe volan. Autumn își dă gluga jos și expresia îi devine dură, de parcă ar avea chipul cioplit în piatră.

— O s-o stingă când o găsim, spune Max.

— Exact! zic. Hai să mai repetăm planul o dată. N-avem voie să dăm greș.

— Bine, primul pas. Dă-i drumul!

— Mă lăsați în parc, zice Max. Aștept până la 22:30, apoi sun la 911 de la telefonul ăla vechi cu fise. Le spun că un tip dubios aleargă după o femeie prin parc, apoi țip ca o babă neajutorată și închid.

Încerc să nu râd. Partea cu „țip ca o babă neajutorată" e nouă.

Autumn dă ochii peste cap.

— E tura de noapte, așa că apelul o să-i scoată din secție pe cei doi adjuncți. Ar trebui să fie mai ușor să vă strecurați cu mai puțini ochi în jur. Or să dea o tură prin parc, așa că, Max, trebuie să dispari repede de acolo!

El dă din cap.

— O să mă întorc la mașină și mă fac mic.

— Eu o să parchez puțin mai departe de secție, spun.

— Apoi intru eu și-l țin de vorbă pe tata, spune Autumn. Nu

răspunde niciodată la mobil cât e la muncă și deja l-am sunat de șase ori în seara asta ca să-i spun că nu mai știu parola de la Wi-Fi, că nu mai găsesc încărcătorul de la laptop și că s-a blocat Netflixul. O să-l scot din birou și o să-l bat la cap până i se face rău, ca să-i dau lui Drew timp să treacă de el.

Dau din cap.

— Intru, descarc înregistrările de pe computer, ies și ne întâlnim cu toții înapoi în Liberty.

Autumn se apleacă în față, băgându-și nasul ascuțit între scaunele din față.

— Ultima oară când am fost în biroul lui, avea pe desktop dosare cu anchete deschise. Fișierul „Scott.L" era chiar la mijloc. Înregistrările de la linia telefonică dedicată ar trebui să fie acolo, dar i se mai trimit și pe e-mail, deci s-ar putea să le găsești în fișierul de descărcări. Parola de la computer e ziua de naștere a mamei mele: doisprezece, douăzeci și opt, o mie nouă sute șaptezeci și șase. Cu puncte între cifre și fără spații. Ți-am trimis-o deja pe telefon, ca să n-o uiți.

Rămân cu gura căscată, privind-o din nou prin oglinda retrovizoare.

— La naiba, Autumn, nu te joci!

Dă din umeri.

— Sunt Fecioară. Sunt mereu pregătită.

Nu-mi dau seama dacă face mișto de gluma mea cu zodia Balanței sau vorbește serios.

Oprim la un semafor roșu. Parcul e în față, pe stânga. Secția de poliție e la vreo patru sute de metri distanță.

Max se uită pe geam, își desface centura și zice:

— Cobor aici. Oricum suntem singura mașină de pe drum. Baftă! Ne vedem după.

Ia câteva monede din suportul de pahare, apoi traversează ca o săgeată strada și dispare în capătul drumului.

Când îl văd fugind singur, planul ăsta începe din nou să pară o idee foarte proastă.

— S-a făcut verde, Drew.

Apăs pe accelerație. Nu mai putem da înapoi.

22:25. În cinci minute dă telefonul.

Îmi tremură mâinile când trag pe dreapta, la un colț de stradă lângă secție, și bag Liberty-ul în parcare.

Autumn deschide ușa.

— Așteaptă până vezi că pleacă mașinile, apoi vino la intrare. O să-mi încrucișez brațele când drumul spre birou e liber.

Și a dispărut.

Îmi trag gulerul hanoracului. Totul se întâmplă foarte repede. Dacă dau greș, Max și Autumn o să fie prinși în rahatul ăsta al meu și o să fie sută la sută vina mea.

Îmi închid ochii.

Calmează-te, Drew!

Îmi relaxez mâinile și mă las pe spate. Pot să o fac. N-o să fim prinși. Nici eu, nici Max, nici Autumn. Suntem adolescenți agili și discreți. Dacă poate cineva să scape basma curată din așa ceva, noi suntem ăia.

Lumini albastre și roșii colorează intersecția din fața mea. O mașină de poliție iese brusc din parcarea secției și dispare pe șosea. Cobor din mașină, o încui și mă uit la ceas.

22:32.

Gata, polițiștii au plecat! Max se întoarce. Autumn e deja înăuntru.

E timpul.

Îmi caut USB-ul în buzunar și-l strâng în pumn. Marginile rigide de plastic îmi înțeapă pielea. Fără el, sunt terminat.

În parcare mai sunt doar câteva mașini, inclusiv SUV-ul alb în care am văzut-o ultima dată pe recepționera aia frumoasă.

La naiba! Recepționera. Ce caută la birou la ora asta?

Arunc o privire prin ușile duble de sticlă și cercetez holul de la intrare.

Biroul de recepție e un semicerc mare, la vreo cincisprezece pași de ușă. În stânga sunt băile și o zonă cu o cafetieră, într-un fel de nișă cu trei pereți. În spatele recepției sunt mai multe birouri, iar de-a lungul pereților din spate și din dreapta sunt birourile speciale. Cel al șerifului Roane e primul, aproape lipit de recepție.

Autumn stă lângă automatele de cafea cu tatăl ei. Spatele lui Roane e întors spre mine și are umerii încordați. După postura lui, e clar că ultimul lucru de care are chef este să se ocupe de dramoleta lui Autumn – și, vai, cât îl înțeleg! Nu că n-ar merita tot ce-i spune ea. Autumn are brațele pe lângă corp

și-i vorbește cu furie, pe voce joasă. Nu pot să o aud prin geam, dar pe fața ei e furie pură.

Trebuie să aștept.

Recepționera e la birou, dar încă nu m-a văzut. E de prin Alabama sau pe acolo. Nu-i mai știu numele. Poate nici nu l-am știut. Cred că mi-a zis cineva că s-a căsătorit cu un tip de pe-aici, pe vremea facultății.

Își dă o șuviță lungă de păr după ureche și se uită concentrată la ecranul din fața ei. Are un fel de a se purta de parcă ar fi în stare să mă trântească la pământ dacă fac vreo prostie. Cu toată bluza ei din dantelă cu volane cu tot.

Se ridică și sar un pas înapoi.

— Domnule șerif Roane, vrei să-ți mai aduc o cafea? strigă ea.

El se întoarce și dă din cap că nu.

— Nu, mulțumesc, Savannah! Sunt bine. Dar probabil că băieții vor vrea una când se întorc de la apel.

— Cu siguranță e frig rău afară. O să pun de cafea, zice ea, dar în loc să meargă spre Autumn și șerif, se îndreaptă spre una dintre ușile din spate.

Există o sală de recreere separată.

Mai important, a lăsat biroul nesupravegheat.

Roane se întoarce spre Autumn și își pune mâinile în șolduri. Ea își încrucișează brațele. Ăsta e semnalul. Mă strecor pe ușă și, în sfârșit, încep să le aud conversația.

— Cum adică s-a stricat internetul? întreabă Roane. Cum poate să se strice?

— De unde să știu eu? S-a... oprit. Ceea ce ai fi aflat dacă ai fi răspuns la vreunul dintre apelurile mele.

— Autumn, ți-am tot zis. Nu pot să răspund la tot felul de apeluri personale. Sunt la muncă.

— Și eu sunt prinsă acasă fără internet. *Mor* acolo!

Mă strecor prin hol cât de repede pot. Din fericire, covorul vechi și plat îmi înăbușă pașii.

— N-am timp de chestia asta, spune Roane. Am un milion de lucruri de făcut și fiecare e mai important decât să stau aici, certându-mă cu tine despre internet.

— Deci ce aud e că munca e mai importantă decât fiica ta? Uau! În sfârșit ai spus-o pe șleau.

— Doamne sfinte! mormăie el.

Chiar că Doamne sfinte. Nu-mi dau seama dacă Autumn inventează totul pe loc sau dacă e vorba de frustrarea acumulată de-a lungul anilor și eliberată acum special pentru noi. Dar, oricum ar fi, funcționează – și reușesc să mă strecor în biroul lui Roane.

Camera asta e șaizeci la sută lemn roșu pătat și patruzeci la sută piele neagră. Chiar și pereții sunt placați. Poate vrea să pară *sofisticat și autoritar*, dar mai degrabă arată ca *sufrageria bunicului*. Și, pe deasupra, miroase a mâncare chinezească învechită.

După ce trec pe lângă fotoliile negre din fața biroului masiv de mare-șef, dau scaunul pe roți la o parte. În fața plăcuței cu nume se află poze cu Autumn, cu mama ei și cu un animal de companie decedat de mult, lângă o mie de pixuri diferite. Mișc mouse-ul și ecranul se aprinde, cerând parola.

Scot telefonul și caut mesajul lui Autumn.

Evil Spawn: 11.28.1976.

Evil Spawn: Fără spații. Doar puncte. Baftă!

Probabil ar trebui să-i schimb numele în agendă.

Tastez parola și-mi apare desktopul. Încerc să scot stickul USB din buzunar, dar îmi scapă printre degete și se izbește de birou, lovește trei pixuri și un dosar roșu, mare, înainte să-l recuperez.

Îngheț, iar inima îmi urcă direct în gât. Mă aștept ca Roane sau Savannah să năvălească înăuntru în orice moment, cu cătușele pregătite. Dar biroul din față e în continuare gol. O jumătate de secundă mai târziu, Autumn țipă:

— Sunt în perioada aia a lunii, ce vrei de la mine?

Și izbucnește în plâns.

Mai am câteva minute bune.

La naiba, l-ar putea ține ocupat până la sfârșitul turei dacă chiar și-ar dori! Dacă nu-i iese faza cu designul vestimentar, ar trebui să se apuce de actorie. Ar cuceri Hollywoodul, dramă cu dramă.

Găsesc fișierul „Lola" în mijlocul desktopului, exact unde spusese Autumn, și dau click. Ecranul se umple de informații.

Foldere cu declarații, poze de la locul unde i-au găsit telefonul, poze cu Trooper-ul meu. Toate probele pe care le au din momentul în care Lola a fost declarată dispărută. Chiar și raportul inițial, completat de tatăl ei în dimineața următoare.

Ochii îmi fug pe ecran, încercând să citesc totul, și trebuie să-mi amintesc că nu pentru asta sunt aici. Derulez rapid prin fișiere, dar nu găsesc nicio înregistrare, iar majoritatea informațiilor sunt despre mine. Iubitul cel rău. Niciunul dintre documente nu face referire la ceva din afara orașului Washington.

Deschid apoi folderul de descărcări. Sunt cam două sute de fișiere descărcate în ultimele zece zile, dar caut înregistrările din ultimele cinci săptămâni. Asta înseamnă, probabil, peste o mie de descărcări prin care trebuie să trec.

Am senzația că o să-mi plesnească o venă în gât, jur!

În bara de căutare tastez „Lola", dar înregistrările nu au fost salvate cu numele ei. Încerc din nou cu numele folderului, dar nici asta nu ajută.

— Avem cafea proaspătă, cântă Savannah din camera principală. Vrei ceva, Autumn?

La naiba, s-a cam terminat timpul!

— Aveți ciocolată caldă? strigă Autumn înapoi.

Aud cum pașii lui Savannah se îndepărtează.

La naiba, sunt salvat din nou! Dacă ieșim teferi din asta, o să-i cumpăr fetei ăsteia o mașină. Fir-ar să fie, poate s-o ia pe a mea imediat ce mi-o dau înapoi.

Mă concentrez din nou pe fișierele descărcate în ultimele zile – dacă găsesc unul, poate pot căuta după acel nume salvat. Cursorul mouse-ului plutește peste rezultate și caut orice fișier MP4 sau orice alt format redabil. Nici măcar nu știu exact ce tip caut.

Victorie!

S.L.09.29E

Scott, Lola și data dispariției sale. Caut „S.L." și găsesc cinci în total: S.L.09.29A, S.L.09.29B, S.L.09.29C, S.L.09.29D și S.L.09.29E. Cinci fișiere pentru cinci săptămâni. Le selectez pe toate și le las să se copieze în folderul USB-ului de pe desktop, așteptând complet lipsit de răbdare să se termine transferul.

Pictograma sare când s-a terminat. Scot stickul în siguranță și mă deconectez, punându-l la loc în buzunar. Mai am un pic și-mi ies din piele de cât de stresat sunt. Ceva din documentele astea ar putea să-mi spună unde e.

Ecranul se stinge, iar eu aranjez scaunul de birou exact în momentul în care Roane ridică exasperat mâinile pe hol.

— Nu, Autumn! Trebuie să mergi acasă. Mă uit la router dimineață și-ți trimit o pizza, dar nu pot să mă ocup de asta acum. Am prea multe pe cap.

Pașii se îndreaptă în direcția mea, iar eu mă arunc în spatele biroului, în colț.

Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i!

— Ce fel de pizza?

Tremurul din vocea lui Autumn e primul semn că nu mai deține controlul. Își joacă ultima carte. Trebuie să ies de aici!

Mă uit cu grijă pe lângă birou, analizând opțiunile. Roane stă cu spatele la mine, dar îmi blochează drumul spre ușă.

Cum dracu' voi...

Când ceva se mișcă dincolo de fereastră, mai am un pic și fac pe mine de frică. Fața panicată a lui Max e lipită de geam.

Trag zăvorul și încerc să ridic geamul, dar se blochează după câțiva centimetri. Mă ghemuiesc.

— Ce naiba cauți aici? îi șoptesc.

— Voiam să văd ce faci! Ce credeai? Ba mi-ai și încuiat mașina și e al dracului de frig afară. Hai odată!

Dar nu pot. Roane se ceartă cu Autumn pe tema ingredientelor de pe pizza. Nu pot ieși pe unde am intrat fără să fiu văzut. Și decât să fac zgomot, mai bine nici nu încerc. Fereastra nu e o opțiune viabilă.

Pentru mine, cel puțin.

Scot USB-ul din buzunar și i-l dau împreună cu cheile. Măcar să nu fiu prins cu dovada.

— Du-te și așteaptă-mă în mașină! Dacă nu ies în zece minute, plecați fără mine.

— Stai, ce...

Îi închid fereastra în nas înainte să apuce să protesteze și-i arăt cu degetul spre Liberty. Mai rămâne pe partea cealaltă a geamului două secunde, bombăne pe mutește ceva ce aduce cu „Doamne, cât te urăsc!", apoi pleacă tropăind.

Trag înapoi zăvorul, sar de lângă geam și mă prăbușesc într-unul dintre fotoliile din piele din fața biroului, aplecându-mă ca și cum aș fi așteptat aici de câteva ore. Pulsul îmi bate în gât, dar îmi cobor bărbia ca să-l ascund.

— Bine, Autumn, bine! Ce vrei tu. Pepperoni vegan, dar nu mănânc ce rămâne, așa că iei una mică! mârâie Roane, intrând din nou în birou.

Se oprește brusc în prag când mă vede. Îi zâmbesc larg.

— Sper că nu vă deranjez, domnule șerif.

CAPITOLUL 13

MARY

ZIUA A TREIA

Doza dublă de medicament mă dărâmă și mai repede de data asta. Mă trezesc cu fruntea lipită de geamul pasagerului și cu o pată de abur de la respirația mea întinsă peste sticlă. Duba se hurducăie pe un drum de pământ, iar eu clipesc spre copacii care ne înconjoară.

Am revenit deja sus, pe munte.

Îmi frec ochii pentru a alunga somnul, scărpinându-mă din nou la gât. Norul de abur dispare de pe geam, iar eu șterg ce a rămas cu căciula care îmi căzuse de pe cap cât am dormit. O îndes în buzunarul gecii.

— Cum te simți? mă întreabă Wayne, urmărind atent drumul.

— Obosită. Mă mănâncă pielea. Un pic mai bine, cred.

Dă din cap.

— Îmi pare atât de rău! Nu cred că pot s-o spun destul de des.

Îi zâmbesc, dar nu-i răspund, pentru că încă nu înțeleg cum s-a întâmplat. Cum a uitat la ce sunt alergică? Cum s-a uitat la căpșuni și ouă, unele lângă altele în farfuria mea, și nu și-a dat seama imediat care dintre ele mă îmbolnăvea?

Cum se poate ca un tată să nu-și amintească ce i-ar putea

omorî propria fiică?

Și, mai mult decât atât, chiar dacă le-a încurcat – cu tot stresul din ultimele zile, n-ar fi chiar imposibil –, de ce nu s-a aprins niciun beculeț în mintea lui când am comandat un smoothie cu căpșuni după-amiază?

Nimic n-are sens și e un final confuz pentru o zi care altfel a fost bună. În sfârșit, simțeam că încep să pricep cine sunt *eu*, să mă înțeleg cât de cât, iar acum totul e din nou în ceață.

Se uită spre mine; probabil așteaptă să spun ceva.

— Se mai întâmplă, nu?

Cred că vorbesc mai mult cu mine decât cu el. Se schimbă la față.

— Așa pare.

Drumul dinaintea dubei intră în linie dreaptă și zăresc cabana, care apare și dispare printre copaci.

Wayne oftează.

— Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

Încetinește ca să vireze în alee exact când apare cineva după colț. Un bătrân cu o șapcă de baseball în carouri și o vestă matlasată albastră se apropie de noi. Zâmbește larg, luminând drumul. Dă din ambele mâini deasupra capului, iar Wayne mormăie ceva printre dinți, aruncând o nouă privire spre gulerul în V de sub geaca mea.

Roțile se opresc cu o jumătate de metru înainte de treptele cabanei.

— Ce-ar fi să te duci înăuntru, zice, apăsând cu degetul pe clema centurii mele de siguranță. O să aflu eu ce vrea.

Mă întorc pe scaun. Bărbatul a ajuns la capătul aleii și așteaptă acolo, cu mâinile în buzunarele vestei.

— Cine e?

— Nu știu. Poate un vecin? Pare prietenos.

Atunci de ce trebuie să intru în casă? Ca să nu-mi vadă cineva clavicula? Vai, ce rușine! Și, dacă tot venim des aici, nu ar trebui ca Wayne să știe cine locuiește prin zonă și cine nu?

Cobor din dubă.

Bătrânul îmi surprinde privirea în timp ce ies din mașină și ridică o mână din buzunar ca să mă salute scurt.

— Bună ziua!

Wayne închide portiera și reapare în spatele dubei după

câțiva pași, îmbrăcându-și geaca. Pașii lui grei răsună în liniștea din munți.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

Bătrânul zâmbește iar. Smocuri de păr cărunt îi ies de sub șapcă, iar o pereche de ochelari de citit îi atârnă de buzunarul vestei. Riduri adânci îi brăzdează chipul. Un chip blând, de om bun. Arată de parcă a zâmbit o viață întreagă.

— Nu am nevoie de ajutor, spune el, întinzând o mână. Am vrut doar să mă prezint. Mă cheamă Ben Hooper și locuiesc cam la o jumătate de kilometru mai sus, pe drum.

Arată în direcția din care am venit. Wayne își drege glasul și îi strânge mâna.

— Încântat de cunoștință, Ben! Eu sunt Wayne.

Bătrânul își mută privirea spre mine.

— Și tu cine ești, draga mea?

Nici nu trebuie să mă întorc spre Wayne ca să știu că se uită la mine. Privirea lui cântărește mai greu decât pătura aia aspră de pe canapea.

— Ea e fiica mea, Mary.

— Încântat de cunoștință! spune Ben cu o naturalețe și un entuziasm cum rar am mai auzit.

E atât de relaxat și vesel încât mă întristează. Nu știu cum să fiu... așa. Oare am fost vreodată în stare să zâmbesc atât de ușor?

Vreau să pot.

— La fel! murmur.

Zâmbește, înclină ușor capul și îmi scrutează fața.

— Știi, îmi pari foarte cunoscută. Nu-mi dau seama exact de ce.

Îi întorc privirea, mijind ochii.

— Serios?

— I se spune des, zice Wayne cu un zâmbet mare pe față. Are o față comună.

Zău?

— Ha! Bine, zice Ben, care ridică din umeri și se întoarce iar să-i zâmbească lui Wayne. Mda, oricum, voiam doar să vă zic că, dacă aveți nevoie de ceva și nu vreți neapărat să vă trambalați iar jos pe munte, mă anunțați și rezolvăm, OK?

— Mulțumim! spune Wayne. Frumos din partea dumitale.

Apreciem.

— Eh, pentru puțin. La ce sunt buni vecinii, nu? În zilele noastre, s-a cam pierdut simțul ăla al comunității, iar eu mă chinui din răsputeri să-l aduc înapoi.

Vaaai, asta a fost cam drăguț! Cred că-mi place de Moșu' Ben.

— Ar trebui să ne ajutăm unii pe alții, continuă el, nu să ne izolăm și să stăm mereu în fața ecranelor, dependenți de internet. Să scăpăm de iPhone-uri. Să ne întoarcem la valorile familiei.

Ah, nu! M-a pierdut.

— Sunt mai mult decât de acord, spune Wayne.

Se întoarce spre mine și se încruntă. Privirea i se îndreaptă semnificativ către cabană.

Ridic din umeri și arăt cu degetul mare spre ușă.

— E încuiată.

Când își dă seama ce zic, bagă mâna în buzunar.

— Ah, greșeala mea. Uite!

Îmi aruncă cheile într-un arc înalt, iar eu le prind cu mâna liberă, fără să mă gândesc. Întorc palma și le privesc surprinsă. Ha, câtă coordonare! Adaug și asta pe listă.

Mary Ellen Boone. Șaptesprezece ani. Elevă bună. Clasa a douăsprezecea. Lizzo. Alergie la căpșuni. Jachete cu imprimeu floral. Mamă decedată. Preferă să stea acasă. Rulouri cu scorțișoară. Mov. Școlită acasă. Reflexe bune.

— Intră în casă, vin imediat și eu. Vreau doar să mai iau niște lemne de foc, zice Wayne. Du-te și încălzește-te, Mary!

Ben prinde aluzia.

— Vă las să vă continuați ziua. A fost o adevărată plăcere să ne întâlnim în sfârșit.

Se uită din nou la mine cu ochii mijiți, chiar înainte să mă întorc ca să descui ușa.

Destul de ironic că i se pare că semăn cu cineva, având în vedere că nici eu nu mi-aș recunoaște fața într-o sală plină de oglinzi.

— Și pentru noi a fost o plăcere, spune Wayne în spatele meu. Și știi ceva? Dacă ai nevoie de ceva – lemne, trusă de prim ajutor, orice – suntem aici. Suntem pregătiți...

Scârțâitul ușii îi acoperă restul cuvintelor, iar valul de aer

cald venit de la soba cu lemne se simte atât de bine pe pielea mea iritată, încât închid imediat ușa și îi las să-și termine conversația prietenoasă în liniște. Mă îndrept spre canapea și mă așez aproape de foc. Nici nu mi-am dat seama până acum cât de frig îmi este. Întind mâinile spre sursa de căldură și le menţin acolo până când degetele recapătă o culoare normală şi simt din nou viaţă în ele. Şi odată cu asta vine şi o nouă undă de oboseală.

Aud o bufnitură în peretele casei. Mă opresc și ascult. Se aude din nou, câteva secunde mai târziu. Poate niște lemne căzând pe lângă pereți? Sincer, sunt prea obosită ca să-mi pese. Nu pot să mă gândesc decât că vreau să dorm.

Mă ridic de pe canapea, îmi agăţ geaca în cuiul de lângă uşă şi atârn cheile lui Wayne pe micuţul cârlig de lângă întrerupător. Cheile se leagănă o secundă, iar eu încremenesc.

Încă o străfulgerare îmi invadează mintea. O ușă albă, îngustă, cu un suport de chei alături. Nu e un cârlig înfipt într-o grindă de lemn, ci un panou cu patru cârlige argintii, pe care scrie deasupra, cu litere cursive și albe, „Familia e pentru totdeauna". Clipesc, iar între mine și ușă apare o femeie. Stă cu spatele la mine, întinzând mâna ca să agațe cheile. Poartă un costum medical, cred. Verde-bleu, larg. Părul închis la culoare îi cade pe spate, dar și-l prinde într-un coc, apoi își aruncă geanta pe canapeaua roșie de lângă ușă.

Clipesc din nou și sunt înapoi, privind fix peretele cabanei.

Oh, uau! Oare să fi fost o amintire cu mama?

Ușa se deschide și Wayne intră, făcându-mă să tresar. Nu pare să observe. Se scutură, frecându-și palmele pe brațele goale, și-mi întinde punga roz-aprins pe care o uitasem în dubă.

— Oameni băgăcioși. Am venit aici ca să scăpăm de vecini, spune el iritat, înainte să-mi privească fața. Ce-i?

Iau punga din reflex, cu gândul încă la femela cu părul închis la culoare, și scap întrebarea fără să gândesc:

— Mama mea era asistentă? Sau doctor?

Face un pas înapoi.

— Nu. Stătea acasă cu tine. De ce?

Dezamăgirea mă înţeapă pe dinăuntru. Deci nu era mama mea, până la urmă.

— Eram doar curioasă cu ce se ocupa. Cunoaștem o asistentă sau un doctor? Cineva care poartă uniformă medicală?

Îmi aruncă o privire severă.

— Nu. De ce?

Ridic din umeri.

— Am crezut că mi-am amintit ceva, dar se pare că nu.

Chipul i se îmblânzește.

— A fost mult pentru tine, azi.

— Da, Benadrylul a cam stricat distracția.

— Nu, mă refeream la întreaga zi. Oameni, cumpărături, ieșitul în lume.

Clipesc, surprinsă că el crede că ieșitul din casă a fost problema, nu reacția alergică. Dacă nu mă dobora smoothie-ul ăla, aș fi cerut să oprim la plajă undeva, doar ca să prelungesc ieșirea.

— A, da, și asta.

Imaginea femeii îmi revine în minte. Îi văd silueta foarte clar. Trebuie să fie o amintire. Poate o mamă a vreunui prieten? Aș vrea să-i fi văzut fața – poate m-ar fi ajutat să o recunosc. Dar s-a dus. La fel și energia mea.

Wayne întinde mâna și îmi dă părul după ureche. Vârfurile degetelor îi sunt înghețate.

— Te simți bine? Vrei să te întinzi?

— Cred că da, îi zic și dau să mă întorc, dar privirea îmi cade pe antebrațul lui dezgolit și mă încrunt. Unde ți-e geaca?

Se uită în jos, la tricoul lui.

— Ah, probabil am uitat-o în mașină. O iau mai târziu.

Aș fi putut jura că o purta când a coborât din dubă. Benadrylul ăsta îmi face creierul terci.

— Mă trezești când e gata cina?

— Ai cuvântul meu, puștoaico, spune el și mai aruncă niște lemne în sobă.

Închid ușa ca să estompez zgomotul și-mi dau jos pantofii noi lângă pat. Pătura grea mă cheamă și, când mă culbăresc sub ea, simt că e cea mai apropiată stare de mulțumire la care pot spera azi. Închid ochii, dar gândurile nu se opresc.

Ai mâncat ouăle? mă întreabă Wayne, înainte să-mi spună că sunt alergică la altceva.

Mare, vă rog, spune el, când îmi comandă încă o porție din ceva ce o să mă umple de urticarie înainte să-mi treacă bubițele de la ultima reacție.

Vreau să dorm, dar confuzia mă apasă.

Nu puteam preveni ce s-a întâmplat azi, dar el putea. Adică dacă mai sunt și alte alergii? Cum pot să țin evidența lor dacă nu-mi amintesc care sunt? Și cum pot să am încredere în el că o va face, când tocmai a dovedit că nu e în stare?

Am impresia că eram obișnuită să am singură grijă de mine în relația cu el – ceea ce nu pot face acum, până nu-mi amintesc pentru ce anume ar trebui să am grijă de mine.

Câte lovituri o să mai încasez până atunci? Câte zile o să pierd în ceața oboselii provocate de medicamente, încercând să-mi dau seama ce-mi face rău?

Ridic privirea spre afișul ăla idilic cu plaja, care mă enervează în ultimul hal, și mă trezesc că-mi doresc să fie un tată mai bun. Dar vinovăția vine imediat.

A făcut atâtea pentru mine în ultimele zile. Da, a confundat o alergie cu alta. Da, e nasol, dar nu e sfârșitul lumii. Probabil că n-a prea dormit de când am avut accidentul. Asta nu înseamnă că nu poate avea grijă de mine. Ne adaptăm amândoi la o realitate nouă.

Inspir adânc și încerc să mă liniștesc. Privirea îmi alunecă spre cartea de vizită mototolită a ofițerului Bowman. Încă sprijinită de lampa de pe noptieră.

— Sunt bine, șoptesc, închizând ochii. Totul e în regulă.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se din nou, chiar înainte ca Benadrylul să mă cufunde în somn.

CAPITOLUL 14

MARY

ZIUA A PATRA

octombrie încearcă să-și înfigă ghearele în mine. Iritată și cu

N respirația transformată în norișori, strâng cu putere bolul în care e mâncarea de seară și-mi împing picioarele în pământ ca să pun din nou în mișcare leagănul de pe marginea râului. În curând o să fie iarnă de-a binelea – mă rog, cât de *iernatic* devine vreodată Oregonul, adică mai mult ploi înghețate și un frig constant de la umezeala din aer. În curând o să am și mai multe motive să fiu închisă în cabană.

Doar gândul mă face atât de anxioasă că-mi vine să-mi jupoi pielea de pe mine și să o arunc în râu.

Au trecut *patru* zile de când m-am trezit în șanțul ăla, dar simt că au trecut luni. Nu știu dacă e incertitudinea continuă, ceața de la Benadryl sau faptul că Wayne mă supraveghează în fiecare secundă, dar e istovitor.

Somnul de ieri s-a transformat rapid într-un maraton de nouăsprezece ore. M-am trezit dimineață târziu, cu o urticarie-fantomă încă dansându-mi pe piele și cu o ezitare să mai mănânc, deja profund instalată.

Știam că pâinea e sigură, așa că am mâncat pâine prăjită la prânz, dar nimic din salata asta mexicană nu mă tentează să-mi încerc norocul. Mă concentrez pe balansul liniștitor al leagănului, nu pe faptul că analizez fiecare ingredient din bol de o oră, întrebându-mă dacă nu cumva sunt alergică și la roșii sau la brânză sau la frunzele de salată...

Ultimul lucru de care am nevoie este un al treilea atac alergic în patru zile, dar se pare că eu și Wayne nu putem face nimic ca să prevenim un atac. După cum s-a dovedit, amândoi știm aceleași lucruri despre alergiile mele. Adică zero.

Mă încrunt la roșia din vârful furculiței și pun bolul pe bancă, lângă mine. Sentimentul ăla de adolescentă *normală* pe care l-am avut în Waybrooke pare acum de-a dreptul ridicol și mi-l doresc înapoi mai mult decât orice. Acum totul pare sufocant și greșit.

În curtea din spatele meu se aude sunetul scos de toporul lui Wayne, care taie lemne, dar nu mă întorc să-l privesc. Știu că mă supraveghează. Doamne ferește să stau la mai puțin de doi metri de o întindere de apă lină! S-ar putea să mă înec doar din cauza proximității. Dau ochii peste cap și mă împing puțin mai tare.

— Mary, ai grijă la leagănul ăla! Nu e chiar atât de stabil cum

pare! strigă el dincolo de stiva de lemne.

Mary. Numele îmi răsună în urechi, ca și cum creierul meu refuză să-l accepte.

Ridic o mână deasupra capului și fac un semn, ca să știe că l-am auzit.

Probabil mai am doar câteva minute pentru mine. Se va întuneca în curând, apoi va trebui să mă întorc în cabană. Înapoi la televizor și la viața asta liniștită și izolată. Simt nevoia disperată să fac ceva. Să mă mișc. Să plec. Să trăiesc. Să am un scop mai mare decât acela de a sta pe canapea învelită într-o pătură aspră, ca o damă bolnăvicioasă dintr-un roman de epocă.

Încep să mă satur de cabana asta nenorocită.

Vreau să ies la alergat, să explorez coasta, să urc un munte. Orice, numai să-mi consum energia. Dar nu pot, pentru că singurul lucru pe care am voie să-l fac e să mă uit la Netflix. Chiar și să-l conving să mă lase să vin aici, în timp ce taie lemne, a fost o luptă în sine.

S-ar putea să plouă mai târziu...

Cum rămâne cu cina?

Sunt coioți în partea asta de pădure, știi?

Ție nu-ți place să petreci timpul pe afară, ce te-a apucat?

Chiar îmi bagă pe gât trăsătura asta distinctivă, cum că prefer să stau în casă.

Am înțeles, se pare că sunt o persoană mai singuratică. *Mary* nu iese niciodată din casă, dar, dacă asta e adevărat, atunci de ce simt că aș prefera să dau foc cabanei decât să mai stau pe canapea și să mai văd încă un sezon din *Schitt's Creek*? N-am nimic împotriva familiei Rose, aș muri pentru Moira, dar aș și ucide ca să scap odată din locul ăsta.

Zgândăr o floricică albastră de nu-mă-uita imprimată pe mâneca jachetei mele oribile și oftez. Cabana asta poate că e drăguță și liniștită, dar te trage curentul aici, e izolată și lipsită de tot ce-mi doresc. Chiar dacă nu-mi amintesc exact ce e acel „tot".

Îmi fixez privirea pe apă și trag adânc aer în piept, lăsând frigul să-mi pătrundă în plămâni.

Sunt bine. Totul e în regulă.

Golurile din memorie mă tulbură, nimic mai mult. Poate că o

să fie mai bine după ce ne întoarcem în casa veche. După cum zice Wayne, McMinnville nu e mare lucru, dar e mai mare decât satul ăsta uitat de lume. Trebuie doar să-mi dau timp.

Arunc o privire spre bolul abandonat în care e cina mea. Asta dacă nu mor de foame până atunci. Poate ar fi indicat să-mi fac un test de alergii sau ca Wayne să-l sune pe doctorul meu? Mi-ar plăcea să pot mânca fără teamă. Îmi chiorăie stomacul și-mi încolăcesc brațele în jurul corpului.

O mișcare în colțul ochiului mă face să tresar. Wayne e la capătul leagănului, cu toporul pe umăr, și-și înclină capul într-o parte.

— Te-am speriat?

Inima mea de fan Lizzo o ia razna în piept, dar dau din cap.

— Nup.

Zâmbește.

— Pare că mori de frig. Vrei să intrăm și să bei o ciocolată caldă? Mai am câteva plicuri din alea instant și poți folosi restul de lapte dacă vrei.

Rămas-bun, aer curat! Bun-venit, Netflix!

— Da, sigur. E-n regulă.

Dar chiar în timp ce accept, mă întreb dacă nu cumva sunt alergică la lapte. Sau la bezele. Există oameni alergici la bezele?

Wayne oprește leagănul cu brațul și ridică bolul.

— N-ai mâncat mare lucru.

Îmi strâng jacheta pe mine, dar frigul îmi înțepenește mușchii până când încep să tremur.

— Nu prea îmi era foame.

Wayne se uită la mine ca și cum am ști amândoi că mint, dar nu zice nimic. Cobor cu reticență din leagăn și traversez curtea.

Mary Boone n-ar fi avut nicio problemă să stea închisă toată ziua în cabană. Netflix e prietenul ei cel mai bun.

N-o înțeleg deloc pe Mary Boone asta.

Un val de anxietate amenință să mă înăbușe pe măsură ce mă apropii de ușa de la intrare, dar pășesc în casă. N-am niciun motiv să fac un atac de panică doar pentru că trebuie să mă odihnesc câteva zile. Nu sunt în pericol. Mă uit la televizor, pentru numele lui Dumnezeu!

Trebuie să-mi revin.

Într-o zi, o să-mi amintesc de toată această neliniște și o să mă simt ca o melodramatică. Frânturile din trecut vor începe să se întoarcă în orice clipă, iar toate piesele de puzzle se vor potrivi la locurile lor. O să mă simt din nou ca eu însămi.

Îmi agăț geaca în cârlig, mă prăbușesc pe canapea și întind mâna după telecomandă. Din nou.

— Ce avem în program diseară? întreabă Wayne câteva minute mai târziu, punând o cană neagră de ceramică pe măsuța de cafea.

Aburii cu miros de ciocolată îmi amintesc de cea de la secția de poliție, cu un val de ușurare. Ciocolata caldă e sigură și n-a pus bezele.

— Ceva mai interesant decât ultima dată, sper?

Expresia lui e deschisă și veselă — și îmi spun că e așa pentru că *el* e deschis și vesel.

— Cum adică? Filmul ăla cu femeia care câștigă pensiunea în Noua Zeelandă a fost chiar simpatic. Mai ales capra.

Râde și se așază în fotoliul balansoar de lângă dormitorul lui.

— Capra a fost *singura* parte bună din filmul ăla.

— Să cădem de acord că nu cădem de acord.

Apăs săgeata în jos, trecând în revistă descrierile filmelor, și mă opresc la secțiunea de clasice. Afișele celor mai multe sunt alb-negru, cu câte o comedie romantică din anii 1980 sau 1990 presărată ici-colo. Fragmente vagi de intrigă îmi plutesc prin minte la câteva dintre ele și aproape că-mi amintesc cum se termină unele, ceea ce mă liniștește... măcar un pic.

Pe ecran apare *O iubire ca-n povești* și mă străbate un fior de emoție. Fericire? Nostalgie?

Mă întorc spre Wayne.

— Am mai văzut filmul ăsta?

Se apleacă în față și își mijește ochii ca să vadă mai bine.

— Ăla cu Cenușăreasa? Cu aripile de fluture și cărțile?

— Cred că da?

Dau pe descriere și citim împreună.

— Era unul dintre preferatele mamei tale, spune el cu un zâmbet.

Asta explică emoția, bănuiesc.

— Cred că mi-l amintesc.

— Nu mai e mult. O să ți le amintești pe toate.

— Sper. Nu mai am răbdare, îi zic și apăs pe *play*.

Filmul ăsta pare exact genul de alinare de care am nevoie azi.

Camera se întunecă în jurul nostru când începe *O iubire ca-n povești*. Fata săracă de pe ecran trece de la o copilă la o femeie maltratată, înzestrată cu o precizie uimitoare la țintitul merelor, iar eu mă las vrăjită de poveste. Încep să rostesc toate replicile și, pe la jumătate, lacrimile îmi ustură ochii pentru că, în sfârșit, simt că asta sunt eu. Știu filmul. Îmi aparține – măcar un pic.

Nici nu-mi dau seama că plâng în hohote până nu ajung la final. Muzica e în crescendo, fata de pe ecran plânge și ea și, dintr-odată, nu mai sunt pe canapeaua *asta*. Sunt în mijlocul unei canapele mari, roșii, cu vreo zece pături pufoase în poală, cu un bol uriaș de popcorn cu unt înghesuit între mine și altcineva. Camera e întunecată, cu excepția luminii proiectate de un televizor așezat pe un suport vechi. Pe ecran rulează *O iubire ca-n povești*. O femeie cu păr lung și închis la culoare stă lângă mine, ridicând un pumn familiar spre prințul care tocmai a întors spatele fetei pe care o iubește.

Urăsc partea asta! țipă femeia cu părul închis la culoare.

Nici măcar nu sună ca și cum ar urî-o cu adevărat.

Mă uit la ea și spun: *Ai văzut filmul ăsta de zece mii de ori, cum poți să te mai enervezi așa?*

O să mă opresc când o să se oprească și el din a o face să plângă. Drew Barrymore e o comoară.

N-am cum să o contrazic.

Aruncă popcorn spre mine. Îi arunc și eu înapoi și mă privește cu indignarea unui pisoi.

Ești obraznică, știi? Dacă mai faci mizerie, cureți toată canapeaua.

Tu ai început.

Mincinoaso!

Și gata. Sunt înapoi pe canapeaua din cabană. Mă agăț de brațul ei atât de tare, încât unghiile mi se înfig în țesătură. Asta a fost, fără îndoială, o amintire. Și acum știu bine cine e, n-am niciun dubiu.

Îi văd chipul *atât* de clar. Ochii calzi, pistruii de pe nas, părul strâns într-un coc, pentru a treia zi la rând. Îi aud vocea în sute de conversații despre școală și băieți și prieteni. Cum țipa la mine că am ieșit pe furiș din casă. Cum mă lua de la piscină. Cum îmi ascundea cafeaua rece ca să nu trepidez pe scaun la ora de istorie. Cum îmi amintea de programările la dentist și cum m-a învățat să conduc – țipând că sunt prea aproape de bordură.

Totul, cuprins în *ea*.

Acum chiar îmi curg lacrimile. Stau acolo, disecând fiecare fărâmă din chipul ei atât de mult timp, încât îmi dau seama că filmul s-a terminat abia când Wayne își drege glasul.

— Ești bine? întreabă, aprinzând veioza de lângă fotoliu.

O lumină caldă inundă camera. Vine și se așază lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? Te-a întristat filmul?

Pun telecomanda pe brațul canapelei ca să-mi șterg lacrimile de pe față, dar cuvintele nu-mi ies.

— Nu... Cred că... s-ar putea să mi-o amintesc pe *mama*.

Întregul lui corp se încordează.

— Zău?

Dau din cap și trag în piept o respirație adâncă, până în oase. Oare chiar începe să-mi revină totul?

Wayne își bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate portofelul ponosit. Îl deschide. E unul din acele portofele cu buzunărașe pentru poze. Prima e cu un bebeluș înfășurat într-o pătură verde – probabil eu. O dă la o parte, scoate următoarea fotografie din buzunar și mi-o întinde cu un zâmbet.

— Asta e cea pe care ți-o amintești?

Are o poză cu ea? Cu mama pe care n-am reușit s-o vizualizez? Și a așteptat până *acum* să mi-o arate? La gândul unei amintiri reale, verificabile, entuziasmul îmi răscolește stomacul aproape gol. Îmi șterg ultimele lacrimi, încercând să mă adun. Apropii poza de față și clipesc. Doi oameni stau în fața unui șemineu uriaș, într-o clădire elegantă. Pe poliță sunt flori roșii și albe, iar cuplul din fața focului zâmbește larg – e clar ziua nunții lor.

Wayne e ușor de recunoscut, doar că mult mai puțin grizonant. Are aceiași pometi proeminenți și își ține brațele în

jurul unei femei palide, într-o rochie albă din satin și dantelă.

O femeie cu păr lung, blond-miere și ochi albaștri imenși.

Clipesc. Închid un ochi, apoi pe celălalt. Încerc să-i imaginez fața cu un păr șaten-închis, cu pistrui – dar e ca și cum aș încerca să forțez o piesă greșită într-un puzzle. Oricât aș răsuci acele trăsături fine și delicate, nu pot să o transform în femeia de pe canapeaua roșie.

Se pare că m-am înșelat.

— Ei bine? întreabă Wayne, plin de speranță. Ea e? Ți-o amintești?

Zâmbesc ca să-mi maschez furtuna din suflet. Arată atât de optimist! Nu pot să-i spun adevărul.

— Da, spun. Da, ea e.

Zâmbetul i se lărgește pe toată fața.

— Ai văzut? Ce ți-am spus? Răbdare și o să-ți amintești totul. Am avut dreptate, nu-i așa?

Îmi lipesc zâmbetul pe față și rămân nemișcată ca o statuie.

— Ai avut dreptate.

Dă din cap mulțumit și se așază înapoi în fotoliu, fredonând ceva. Întind mâna spre telecomandă și apăs *play*, doar ca să umplu tăcerea.

Am nevoie de un minut – sau de vreo nouăzeci – ca să-mi dau seama ce simt. Tristețe că m-am înșelat? Anxietate că „îmi amintesc greșit" în mod constant? Dar de ce simt mai degrabă groază decât dezamăgire?

Detaliile din ultimele patru zile se amestecă în capul meu, o combinație de gesturi grijulii și părintești... și greșeli. Wayne golind farmacia de produse de prim ajutor și tampoane, ca să se asigure că am tot ce îmi trebuie. Wayne cumpărând haine prea mici. Wayne dând buzna la secție, disperat, în căutarea mea. Wayne spunând că sunt alergică la ouă. Wayne prezentând cu zâmbetul pe buze certificatul de naștere. Wayne certându-mă pentru un tricou cu decolteu... *Tu nu-ți poți aminti. Nu știi regulile.* Lăsând haine uscate și curate în fața băii în prima noapte pe care am petrecut-o aici. *Trebuie să fi fost căpșunile...*

În curând, apare generic pentru filmul pe care-l alesesem la întâmplare. Pornesc altul fără să mă gândesc, iar Wayne

râde.

— *Blonda de la drept*? Încerci să mă torturezi?

Clipesc spre ecran, surprinsă să o văd pe Elle Woods plângând după ce a fost părăsită la cină. Mă ulit peste umăr, la ceasul de pe aragaz. E aproape miezul nopții.

Nu vreau să mai fiu trează. Nici în camera asta. Nici în capul meu.

Apăs pe butonul de *pauze* și mă ridic. Mă simt ca și cum m-ar fi călcat un camion. Sunt epuizată, iar moleșeala de la Benadryl pare doar o amintire îndepărtată, dar încă prezentă.

— Ăăă, nu, scapi de mine în seara asta. Mă duc la culcare.

El încuviințează din cap.

— Bine. Dormi bine, Mary a mea.

Numele meu îmi răsună din nou în urechi.

— Noapte bună! îi șoptesc, încercând să ignor felul în care mă urmărește cu privirea în timp ce traversez camera.

Nu clipește nici măcar o dată până nu închid ușa. Și, pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc serios să o încui.

Trebuie *neapărat* să-mi vin în fire.

CAPITOLUL 15

DREW

— Ce mama dracului cauți aici? urlă Roane, care ocolește biroul și-și împinge scaunul la o parte. Și de cât timp ești în biroul meu?

Se relaxează când verifică ecranul computerului și-l găsește blocat la pagina de parolă.

Ridic din umeri.

— Nu știu. Câteva minute? Am venit să vorbim, dar erai ocupat cu Autumn, așa că am așteptat aici. Zici cumva c-ar fi trebuit să stau să vă ascult conversația?

Șeriful se prăbușește pe scaun cu un oftat.

— Data viitoare aștepți să fii poftit înăuntru.

Îi dau un salut batjocoritor.

— Da, să trăiți!

Regretul e instantaneu. Se apleacă în față, sprijinindu-și brațele pe biroul ăla inutil de mare, iar atmosfera din cameră devine brusc tensionată.

— De ce ești aici? repetă el, pe cel mai calm, controlat și oficial ton al lui. Nu-ți poți lua mașina înapoi, dacă despre asta e vorba. N-o să terminăm cu ea prea curând.

De asta n-am nicio îndoială. N-aș fi surprins dacă, „din greșeală", ar arunca-o în aer în cursul unui exercițiu de antrenament.

Dau din cap, încercând să alung imaginea aia din minte.

— Ah, nu! De fapt, am venit să vorbim despre ce ai zis la debarcader. Chiar știu ceva în plus despre noaptea în care a dispărut Lola.

Se lasă pe spate, vizibil surprins, și se apucă să cotrobăie după reportofonul lui mic și argintiu, pentru că, după toate aparențele, suntem în 1975 și n-are o aplicație pentru asta. Apasă pe *play* și spune:

— Andrew Carter-Diaz, declarație suplimentară.

Apoi îmi întoarce microfonul spre față.

— Deci ai ceva de adăugat?

Urăsc că mă înregistrează, dar mi-am făcut-o cu mâna mea. Nu e ca și cum pot să spun că m-am răzgândit și să mă car. Asta n-ar face decât să-l pună pe gânduri, iar locul ăsta e plin de camere. Dacă i se pare că mă comport ciudat, primul lucru pe care o să-l facă va fi să verifice înregistrările și să mă vadă umblând la computerul lui. O să fiu încătușat înainte să apuc să verific ce e pe acel USB.

Trebuie să par sincer. Și singura cale e să-i spun ceva real.

— Da, am.

— Și faci asta fără supravegherea părinților, fără avocat, de bunăvoie și nesilit de nimeni?

— Da, exact.

Scaunul lui scârțâie când se lasă pe spate.

— Atunci, continuă.

Oh, ce-l urăsc! Chiar trebuie să fie atâtea clișee polițienești într-un singur om?

— M-ai întrebat la râu de ce a coborât Lola din mașină.

— Da, asta te-am întrebat.

Durerea îmi străbate din nou pieptul la retrăirea momentului. Privirea ei. Portiera trântită. Cum s-a îndepărtat de mine. Inspir adânc.

— Am... pus capăt relației cu ea. Ăsta a fost motivul pentru care a coborât din mașină și motivul pentru care n-am mers după ea.

Ca un ticălos nenorocit.

Roane își scarpină barba.

— Te-ai despărțit de Lola? De ce?

Urăsc partea asta.

— Pentru că sunt un idiot. Pentru că vorbea despre căsătorie și am intrat în panică. M-a acuzat că o înșelam și ne-am certat. A ieșit valvârtej. Eu m-am dus acasă. Asta e toată povestea.

— Și? Al *înșelat*-o?

— Evident că nu! spun, încordat din cap până-n picioare.

— Atunci, dacă doar te-ai despărțit de ea, ce e cu toată secretomania asta? De ce nu mi-ai zis de prima dată când te-am întrebat?

— Pentru că mă urăsc pentru tot ce s-a întâmplat. Ultima noastră discuție s-a terminat cu o ceartă, apoi ea a dispărut de pe fața pământului. Nu voiam să știe cineva c-am rănit-o în halul ăla.

— Și de ce-mi spui mie acum?

— Pentru că am *rănit*-o pe Lola, OK? Doar că nu așa cum crede toată lumea. Și, în timp ce eu m-am pedepsit pentru că mă despărțisem de ea, întregul oraș s-a hotărât că o omorâsem. Așa că m-am... m-am gândit că ar trebui să știi adevărul. Pentru că ai dreptate – e *doar* vina mea. Dacă nu m-aș fi despărțit de ea, n-ar fi plecat așa, furioasă și în grabă, iar nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Faptul că zic ultima parte cu voce tare îmi pârjolește gâtul.

Mă ridic, dar șeriful înalță o mână. Expresia i se schimbă – de la privirea aia de polițist serios la tristețe, regret, poate? Mă așez din nou.

— Stai puțin! Voi doi sunteți tineri, mult prea tineri ca să vă gândiți la viitor, iar genul ăsta de discuție i-ar face pe mulți, mai ales pe niște puști de vârsta voastră, să-și piardă

cumpătul. E firesc ca Lola să fi căutat la tine sprijinul pe care simțea că nu-l primește de la părinți, dar nu era treaba ta să-i promiți viața ta la șaptesprezece ani. Sincer, m-aș fi îngrijorat mai mult dacă nu te-ai fi speriat un pic.

Clatin din cap.

— Nu vorbim de un simplu atac de panică. Dacă totul s-ar fi redus la faptul că i-am frânt inima Lolei, da, în regulă. Dar am lăsat-o acolo, singură. Nu există nicio scuză pentru asta.

— E un oraș sigur. Ar fi trebuit să poată ajunge acasă de la râu.

— Dar n-a ajuns, nu-i așa?

— Nu. N-a ajuns, zice Roane cu ochii mici, apoi ceea ce crede cu adevărat iese la suprafață.

N-ar fi avut probleme să ajungă acasă în siguranță *dacă* ar fi plecat de acolo așa cum am zis eu c-a plecat. Pentru că Washington City e un oraș perfect idilic. Chiar *e* un oraș *sigur*. Prin urmare, înseamnă că *eu* sunt un mincinos.

Când nu zic nimic, împinge reportofonul și mai aproape de mine.

— Încă o dată, Drew. Ce s-a întâmplat cu Lola după ce v-ați despărțit în seara aia?

Îmi strâng puntea nasului, simțindu-mă dintr-odată mai obosit decât m-am simțit vreodată în viața mea, dar îi răspund la întrebare.

— A ieșit din mașină și a luat-o la fugă pe stradă. Iar eu m-am dus acasă.

— Ăsta e adevărul? Tot adevărul?

— E singurul adevăr pe care-l am, îi zic, lăsând mâna să cadă.

El oprește reportofonul cu o apăsare disprețuitoare a degetului.

— Mă bucur că mi-ai spus. O să adaug în raport.

Mă ridic.

— Mulțumesc! Scuze că am intrat neanunțat.

— E târziu. Du-te direct acasă, bine?

— Sigur.

Ies din secție și, de îndată ce trec de ferestrele din față, o iau la fugă în jurul blocului. Autumn și Max stau unul lângă altul în fața mașinii Liberty. Expresiile li se schimbă de la

panică la ușurare.

— Ce dracu', Drew! Am crezut că ești terminat, zice Max.

Autumn arată spre fereastra biroului tatălui ei.

— Era cât pe ce să fac pe mine când a intrat în birou. Ce s-a întâmplat?

— M-am scos singur din rahat.

— Cum? întreabă amândoi în același timp.

— Nu contează. Trebuie să ieșim dracu' de aici și să vedem ce-i pe acele înregistrări înainte să ne prindă cineva cu stickul.

— Hai la mine! zice Autumn, deschizând portiera din față. Tata e în tură până la patru. Casa e goală.

Dau din cap și urc la volan. Max îmi înmânează cheile de pe bancheta din spate, mormăind că ar trebui măcar el să stea în față în propria mașină, dar îl ignorăm.

Parchez puțin mai departe de casa lui Autumn, pe o alee unde oamenii țin tomberoanele, și ne grăbim pe trotuar înainte să ne vadă vreun vecin.

Autumn ne conduce în casă și apasă pe un întrerupător. Luminile de sus dezvăluie o sufragerie mare, cu tavan înalt, o canapea în formă de L, două fotolii-puf și un televizor aflat deasupra șemineului. N-am mai fost niciodată în casa lui Autumn. Ne întâlneam întotdeauna la Lola. Umbra unei bucătării se întinde în dreapta, dar lasă luminile stinse și se aruncă pe canapea.

— A fost cam stresant.

Max se prăbușește într-unul dintre fotoliile-puf, iar jumătate din corpul lui lung e înghițit de materialul flaușat.

— Nu pot să cred că am făcut-o! Suntem ca niște... agenți secreți. Frate, sunt atât de agitat! Aș putea sta treaz toată noaptea. Nici nu-mi e somn.

— Bine, pentru că probabil vom sta treji toată noaptea ca să ascultăm înregistrările astea, zic. Dă-mi stickul USB!

Rămâne cu gura căscată.

— Ce? Am crezut că-l ai tu.

Tot sângele mi se scurge din obraji.

— L-ai *pierdut*?

Râde în hohote.

— Doar te luam peste picior.

Îmi imaginez șuieratul scos de plămânii lui dacă l-aș trânti

la pământ.

— Îți rup gâtul! Roane ar avea în sfârșit un motiv real să mă aresteze.

Autumn dă ochii peste cap și se ridică.

— Sunteți insuportabili. Mă duc să iau laptopul. Încercați să nu pătați canapeaua cu sânge.

Mă uit fix la vărul meu.

— Dă-mi stickul USB sau îți dau una!

— Îmi distrugi toată aura de agent secret, zice el, dar îl scoate din buzunar cu două degete. Poftim! Ești mulțumit?

Îi smulg stickul din mână.

— O să fiu mulțumit când o să aflăm ceva relevant de pe el.

— Și eu, zice Autumn, revenind cu un laptop învelit într-o husă cu galaxii violet, albastre și negre.

Îl pune pe perna din mijlocul canapelei, iar eu îi dau stickul. După ce se încarcă înregistrările, ea apasă pe *play*.

Boxele computerului umplu camera cu vocea stridentă a unui adolescent.

„Bună, hei, bună! Ăsta e numărul de hotline? Am un pont pentru voi. Mergeți la mall să vedeți. E superarogantă. Sper să nu mai... "

Autumn apasă butonul de *skip*.

— Mulțumesc! murmur.

Pornește următoarea înregistrare.

„Hei, deci, fata aia, Lola, e în Texas. Mătușa mea tocmai a văzut-o aici. S-a alăturat circuitului de rodeo. O puteți vedea pe site-ul Rodeo Austin..."

Skip. Da, sigur, cum să nu! Lola la rodeo. Nici moartă.

Autumn mormăie furioasă și apasă pauza.

— Deci care e planul? Le ascultăm pe toate? O să dureze mult să trecem prin cinci săptămâni de farse și deja e trecut de unșpe.

Scot telefonul din buzunar și i-l întind.

— Uite! Putem descărca înregistrările pe telefoanele noastre și le împărțim. Dacă luăm fiecare câte un set, le terminăm de trei ori mai repede.

— Super. Prinde!

Max își aruncă telefonul prin cameră, iar Autumn îl înhață din aer înainte să mă pocnească direct între ochi.

Cincisprezece minute mai târziu e din nou în colțul ei de canapea, cu căștile în urechi, ascultând miile de înregistrări din S.L.09.29A, prima săptămână. Max e tolănit în fotoliul-puf și ascultă S.L.09.29B și S.L.09.29C, iar eu sunt în cealaltă parte a canapelei, privind zecile de fișiere „D" și „E" dintr-o listă de redare. Fiecare avem câte un caiet de notițe, dar am așa un sentiment că noaptea asta va fi mai mult despre sărit peste înregistrări decât despre notat.

Ascult oameni care susțin că au văzut-o pe Lola rătăcind prin oraș sau mâncând în sala de mese de la Dairy Queen. Același bărbat sună de șase ori să spună că a văzut-o răpită de extratereștri. Trei băbuțe diferite sună să spună că speră să fie găsită, toate cu venin pentru „băiatul malefic" care a trădat-o. În afară de întreruperea scurtă când vine pizza vegană a lui Autumn, nu ne mișcăm ore întregi. Unii apelanți își spun numele, unii lasă numere de telefon, dar majoritatea aruncă prostii și închid. Este incredibil de frustrant, dar munca de detectiv la un hotline e un maraton, nu un sprint.

Pe la trei dimineața, creierul meu e o pastă amorfă formată din iritare și voci umane. Domnul „Sunt-atât-de-treaz-că-aș-putea-să-nu-dorm-toată-noaptea" sforăie de-a dreptul, iar Autumn ațipește la fiecare cinci minute, apoi își schimbă poziția ca să se mențină trează. Mă ridic și îmi trosnesc spatele de o mie de ori.

Hai să ne oprim aici înainte să adormim toți.

Autumn ridică privirea și își scoate o cască.

— Hm?

— O să fiu terminat dacă tații mei se trezesc și nu sunt acasă, la mine în cameră. Și-ți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă Roane vine acasă din tură și ne găsește pe toți aici?

Se cutremură, iar Max mai scoate un sunet gutural care ne face pe amândoi să tresărim.

Autumn își ia telefonul și laptopul.

— Ai dreptate. Continuăm mâine după școală. Intră din nou în tură la unu.

Hotărârea ei, felul în care nu pare să existe opțiunea de a renunța până nu obținem ceva valoros, mă face să zâmbesc.

— Păstrează tu stickul totuși. Doar ca măsură de precauție. E ultimul loc unde s-ar uita după datele furate din secție.

— Mda, sigur, zice ea și face semn din cap spre Max. Ia-l și pe ăsta acasă, te rog! Ultimul lucru de care am nevoie e ca tata să creadă că mă văd pe furiș cu Max.

Îi fac semn că am priceput și-mi lovesc vărul în picior până se ridică sforăind.

— Ce, unde... cum? mormăie el.

Mă umflă râsul.

— Hai, domnu' polițist Apnee! Hai, scularea!

— Ăăă?

— Du-te. La. Mașină.

Îi ia cinci minute bune să se pună pe picioare și încă vreo trei să ajungă până la ușă. Însă frigul de afară îl trezește de-a binelea și, până ajunge la Liberty, întinde nerăbdător mâinile după chei, ca să mă lase și pe mine acasă.

Orașul încremenit de somn se desfășoară dinaintea noastră. Sute de înregistrări îmi răsună în urechi.

Băiatul ăla malefic...

Nimeni din orașul ăsta nu mai vede un adolescent când se uită la mine. Sau măcar un om oarecare. Toți văd o amenințare. Un avertisment. Un indiciu că e ceva greșit acolo. Un om pe care și-l doresc dispărut în locul Lolei. Cred că singurul mod în care o să mai pot vreodată să mă simt *acasă* în orașul meu e s-o găsesc. Trebuie să rezolv cumva chestia asta.

Max oprește mașina cu câteva case înainte de a mea, iar eu întind mâna spre mânerul portierei.

— Hei, Drew?

Mă uit înapoi la el.

— Da?

Ochii îi sunt grei de oboseală, dar zâmbește.

— Ești destul de mișto că faci toate astea, știi?

— Ce anume?

— Astea, zice și arată spre telefonul meu din poală. Poliția, harta, înregistrările, afișele – tot ce faci pentru Lola.

— Fac ce ar face oricine pentru cineva la care ține.

— Poate. Dar nu toți țin atât de mult.

Cugetând în sinea mea la ce mi-a zis, cobor din mașină și-l privesc cum se îndepărtează.

Rahat, sper să se înșele! Sper asta mai mult decât orice,

pentru că nu-mi pot imagina să fac mai puțin de-atât.

Ocolesc prin spatele casei. Toate luminile sunt stinse, deci sunt în siguranță. Mă cațăr pe copacul din curtea din spate și mă strecor înapoi pe fereastră. Camera mea e neatinsă. Drew cel-fals-cu-perne e încă sub pătură și nu e niciun semn că ai mei ar fi intrat aici. Închid fereastra și o încui, ca să nu mai am parte de vizitatori-surpriză.

Aerul cald, care vine din aerisirea de sub birou, îmi furnică mâinile în timp ce se încălzesc. Îmi dau jos pantofii și pantalonii, dau pernele la o parte și mă strecor în pat, lăsând telefonul pe noptieră, cu un oftat de ușurare.

Nu-mi vine să cred că am reușit pe bune.

E foarte târziu. Trebuie să dorm, să-mi las creierul să respire, dar când închid ochii o văd pe Lola. Așteptând să o găsesc.

Îi deschid din nou și apuc căștile. Vocea unui alt apelant îmi umple urechile, susținând că a văzut-o pe Lola zburând prin aer ieri-dimineață, înainte să izbucnească în râs și să închidă.

Știu că trebuie să dorm. Dar nu pot să renunț.

CAPITOLUL ١٦

DREW

Mă trezesc brusc și aproape că mă dau cu capul de noptieră. Fragmentele visului îmi dispar încet din minte – podele dure, din sol bătătorit, unghii zgâriind pământul. Un fior îmi face pielea de găină pe brațe și mă forțez să mă ridic.

Un cablu mi se încolăcește în jurul brațului. Când trag de el, de sub pătură îmi iese telefonul. Clipesc des, frecându-mi ochii încet, până când îmi amintesc seara trecută. Trebuie să fi adormit ascultând înregistrările.

Mă rostogolesc să apuc încărcătorul rapid de pe podea, sperând că, în timp ce mă pregătesc, bateria moartă o să se alimenteze suficient cât să reziste toată ziua. Pun telefonul pe

noptieră și mă uit cu ochii mijiți pe fereastră. Lumina soarelui inundă camera. *Multă* lumină.

Ceasul de pe noptieră arată aproape 12:30.

La naiba! Telefonul mort înseamnă că n-am avut alarmă. Am *super*întârziat la școală.

Îmi apăs podul palmelor pe ochi și încep să înjur. Îndelung.

Nu știu dacă mai are rost să merg acum, probabil că ai mei au primit deja apelul automat de la secretariat: „Copilul dumneavoastră... *Andrew Carter-Diaz*... a fost absent astăzi." Mă și simt ca dracu'. Mă dor ochii, capul, mușchii. Tot ce vreau e să-mi pun căștile și să nu mă mișc deloc toată ziua.

Dar în minte îmi apare chipul lui Roane. Șeriful *cel binevoitor* nu dă doi bani pe ce vreau eu. Dacă aude că am lipsit de la școală, o să bată la ușă ca să se asigure că n-am fugit din oraș.

Îmi trag în grabă o pereche de blugi curați, un tricou albastru-închis și hanoracul negru „No Sleep Till Brooklyn"******* cu Beastie Boys, cadoul de Crăciun de la Lola, de anul trecut. Mesajul „fără somn" pare potrivit azi.

Mut telefonul la priza de lângă chiuveta din baie. Are deja 15%. Dacă ajunge la 25% înainte să plec, poate ține până la sfârșitul zilei, dar o să trebuiască să-l încarc iar dacă vrem să ascultăm restul înregistrărilor după școală. Tastez codul de deblocare și toate apelurile și mesajele ratate îmi invadează ecranul.

Am câte un apel și un mesaj vocal de la fiecare dintre ai mei, întrebând de ce nu sunt la școală. Îmi bag periuța de dinți în gură și le trimit fiecăruia câte un mesaj în care le spun că am dormit prea mult și mă pregătesc acum. Am mesaje și de la Max și Autumn. Primul mesaj de la Max e de dimineață, spune că e în fața casei și vrea să știe dacă mai am nevoie să fiu dus cu mașina la școală. Se pare că a așteptat vreo cincisprezece minute, s-a cățărat și a bătut la fereastra mea, apoi a renunțat și s-a dus la școală.

La naiba! Scriu repede un mesaj de scuze, cu vreo duzină de emojiuri cu palma peste frunte și aproape imediat apar cele trei puncte care arată că tastează.

Max: frățică dormeai de ziceai că ești mort

Eu: scz. nici nu te-am auzit.

Max: nu zău. da te înțeleg. și eu abia dacă mă mai țin pe picioare. Maică-mea a dat buzna peste mine după ce-am dat snooze la alarmă a doua oară.

Din fericire, tații mei sunt la job cu mult înainte să plec la școală, că altfel și eu pățeam la fel.

Eu: cam așa

Max: pot să plec la prânz să vin să te iau, dacă vrei?? Sau chiulești????

Eu: n-am cum. o să mă trezesc cu Roane pe cap

Max: ok, vin să te iau. Azi iau prânzul în a treia tură.

Îi trimit un emoji cu degetul mare în sus, recunoscător pentru disponibilitatea lui nesfârșită de a mă ajuta, dar și pentru că prânzul în a treia tură înseamnă încă treizeci de minute în plus pentru ascultat înregistrări și încărcat telefonul. Îl pun înapoi lângă chiuvetă și îmi termin periatul dinților.

Măcar am transport. Până la școală sunt cam doi kilometri și abia dacă am energie să mă spăl pe ochi, darămite să merg pe jos. Pun următoarea înregistrare pe difuzor. Măcar să fac două lucruri deodată. Apăs pe *play*.

„Da, ăsta e numărul de hotline?", întreabă o femeie. „Mă numesc Diana și cred că am văzut-o pe fata aceea în Eugene ieri. Era cu niște studenți, dar părea mai în vârstă și avea părul portocaliu și..."

Skip.

„Anonimul la telefon. Lola aia a fugit de acasă. Nu mai căutați, e enervant să îi văd pe ea și pe părinții ei plângăcioși la știri tot timpul..."

Skip. Deși vocea semăna suspect de mult cu a căpitanului echipei de golf din clasa de studii politice. Dacă aflu că el a sunat la hotline doar ca să se plângă că dispariția Lolei îi strică *lui* zenul, s-ar putea să-și găsească Jetta cu cauciucurile tăiate.

„Vă spun eu. A fost răpită de extratereștr..."

Dau ochii peste cap și îmi stropesc fața cu apă caldă. *Skip*.

„Uhm, bună! Mă numesc Meredith Hoyt. Am sunat deja la 911 și mi-au zis că vor transmite mai departe informația, dar

am căutat și numărul ăsta pe Google, doar ca să fiu sigură. Cred că am văzut-o pe fata aceea dispărută, Lola? A ieșit dintr-un restaurant din ăsta de cartier în Waybrooke cu un bărbat și nu sunt complet sigură că era ea, dar..."

Întind mâna să dau *skip* când aud: „Purta aceeași geacă de blugi din poza de la știri. Cea cu mânecile înflorate."

Înlemnesc, cu apa picurându-mi de pe bărbie pe antebraţe.

Oare am... halucinații? Încă dorm? Clipesc la reflexia mea. Nu se poate! Trebuie să fi auzit greșit.

Îmi șterg fața și derulez înapoi înregistrarea.

Vocea șovăitoare a lui Meredith Hoyt umple din nou baia minusculă.

„... aceeași geacă de blugi din poza de la știri. Cea cu mânecile înflorate."

Apăs pe *pause*, pentru că simt că mi s-a oprit inima.

O mie de amintiri cu geaca aia îmi invadează mintea. La școală. La plajă. La masa din bucătărie. La piscină. Țesătura de blugi decolorată, cu nasturii roz-aurii pe care Lola i-a ales personal de la mercerie. Mâneci înflorate cusute manual, fir cu fir, de Autumn, pentru proiectul ei final de la design vestimentar, anul trecut.

A făcut-o pentru Lola. Chiar i-a brodat inițialele pe etichetă.

Lola o purta peste tot – inclusiv în noaptea în care a dispărut.

Apăs din nou pe *play*, am nevoie să aud restul.

„Avea părul închis la culoare, scurt până la bărbie, și purta blugi, un tricou negru sub geacă și un fel de căciulă albă", continuă femeia, făcând o pauză să tușească. „A plecat cu bărbatul. Mai în vârstă. Pe la patruzeci și ceva? Poate tatăl ei? Era destul de înalt, cu trăsături ascuțite, și conducea o dubă gri mare, cu vopseaua scorojită. N-am apucat să-i iau numărul de înmatriculare. S-a întâmplat pe la prânz. Acum câteva minute, de fapt. Jur că semăna leit cu ea."

Fir-ar să fie! Verific data și ora înregistrării. Apelul a fost făcut cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

Lola era în viaţă ieri. Stătea în faţa unui restaurant, cu un necunoscut, iar eu am dovada chiar aici. Meredith Hoyt își lasă datele de contact și înregistrarea se încheie. Mă grăbesc să apăs pe *pause* înainte să sară la următoarea – orice ar fi,

nimic nu e mai important decât acest apel.

Îmi sprijin palmele de chiuvetă și încerc să procesez. A dispărut de câteva săptămâni și acum petrece timp cu un bărbat într-o dubă dubioasă, complet relaxată? Nimic bun nu iese vreodată dintr-o dubă banală, cu vopsea scorojită. Iar bărbatul cu care e sigur nu-i tatăl ei, așa că cine dracu' e el?

Și de ce nu s-a întors acasă?

Mi se strânge stomacul. Poate că n-are cum. Poate că omul ăla n-o lasă.

E cu el acum? Ce s-a întâmplat în aceste cinci săptămâni cât timp noi ne tot învârtim pe aici, întrebându-ne unde e?

Oglinda îmi surprinde licărul sălbatic din ochi. Cred că mi se face iar rău.

Smulg încărcătorul din perete și fug la laptop, căutând Waybrooke. Harta apare imediat, jos pe coastă, aproape de Florence. E la câteva ore de aici. Măcar e încă în Oregon. Sau era, ieri. Dacă e atât de aproape după tot acest timp, probabil că nu are de gând să plece prea curând din zonă sau din stat. Poate că încă mai e o șansă...

Dar ce naiba fac acum? Am o pistă, dar ce dracu' pot face cu ea? O sun pe Autumn, dar nu răspunde. N-are rost să-l sun pe Max – nu-și pune niciodată telefonul pe silențios și o să i-l confișteze dacă sună în timpul orei.

Privesc ecranul telefonului, oprit pe apelul lui Meredith. Un minut și șapte secunde care tocmai au schimbat totul. N-am de ales. Trebuie să merg la Roane. O să-și dea seama că am umblat la calculatorul lui, dar o să recunoască descrierea gecii și o să știe ce să facă. Are autoritatea să vorbească cu cei de la restaurant sau să trimită agenți acolo. Poate că altcineva a văzut duba și a notat numărul. Poate apare pe camerele de supraveghere. Poate chiar există șansa de a urmări firmiturile de pâine până la Lola.

Poate venl acasă.

Poate să se termine totul.

Speranța îmi face pulsul să-mi bubuie în gât. Trebuie să-l conving pe șerif să mă asculte.

Deschid fișierul cu fluturașul de dispariție și rescriu informațiile de jos. Le subliniez. Le îngroș. Folosesc un font mai mare.

Nume: Lola Elizabeth Scott
Vârstă: 17
Culoare păr: Șaten-închis
Culoare ochi: Verzi
Văzută ultima dată: 29 septembrie, ora 12:17
Locație: Restaurant în Waybrooke, Oregon
Însoțită de un bărbat în jur de ٤٠ de ani. Înalt, față ascuțită. Conducea o dubă utilitară gri, cu vopseaua scorojită.

Șterg poza de pe poster și o înlocuiesc cu fotografia de pe desktop. Cea de la plajă, doar ea decupată. Geaca de blugi e clară ca lumina zilei. Apăs pe imprimare, îmi trag pantofii în picioare, bag încărcătorul în rucsac. Smulg fluturașul din tava imprimantei și fug din casă.

Nu mă opresc nici măcar să închid ușa. Doar alerg.

Prin tot cartierul. Până în centrul orașului.

Gâfâi, evitând pietonii. Lumea îmi strigă să încetinesc, dar nu mă opresc până nu dau buzna pe ușile secției de poliție, strângând bretelele rucsacului și afișul nou tipărit, cu aerul unui animal hăituit.

Săraca Savannah sare speriată de pe scaun și-și duce mâna la inimă.

— Doamne ferește, ce dr...? strigă, dar deja sunt la biroul ei.

— E aici șeriful? E o urgență! spun printre gâfâituri.

Roane apare în cadrul ușii biroului său, cu geaca încă pe el. Probabil abia a ajuns.

— Drew? Ce cauți aici? De ce nu ești la școală?

— Am dormit prea mult, îi zic și dau ocol biroului lui Savannah. Trebuie să-ți arăt ceva.

Îmi aruncă genul ăla de privire. *Te comporți ca un prost*. Dar face un pas în lateral și îmi permite să intru, trântind ușa în urma noastră.

— la loc!

Mă așez pe același scaun ca aseară, lăsând rucsacul să alunece pe podea. Lumina soarelui pătrunde prin ferestre și mă lovește direct în față. Mă aplec înainte ca să scap de ea și îmi sprijin coatele pe genunchi.

Roane își scoate geaca și împinge grămada de hârtii de pe

birou, punându-le într-un teanc.

— Cu ce te pot ajuta, Drew? Ai ceva de adăugat la declarație?

Încă gâfâi.

— Nu. Am o pistă s-o găsim pe Lola.

Sprâncenele lui Roane se ridică brusc.

— Te ascult, spune șeriful după ce ia loc.

— Bine. Să o faceți în continuare.

Scot telefonul din buzunar și pornesc mesajul lui Meredith Hoyt. Vocea ei umple spațiul dintre noi, iar eu îl urmăresc pe șerif în timp ce ascultă povestea. Îi întind noul fluturaș peste birou, arătând spre ora și detaliile despre bărbat în timp ce femeia le descrie. Când se termină înregistrarea, dau *play* din nou, pentru emfază. Când ajunge la menționarea gecii, opresc mesajul.

— Ea e! Descrierea se potrivește perfect, spun, apăsând cu degetul pe geaca din fotografie. Uite-o aici! Ea e.

Se uită îndelung, în liniște totală, la fotografia de pe fluturaș, apoi ridică privirea spre mine.

— Îmi amintesc. I-a luat lui Autumn o lună să termine broderia aia.

Își notează ceva pe un carnețel de lângă cot și pare că transcrie aproape cuvânt cu cuvânt ce am scris pe fluturaș.

— Dar care sunt șansele să fie chiar aceea? Mulți oameni au geci de blugi. Trăim în Pacific Northwest.

— Există mulți oameni cu geci de blugi făcute la comandă, cu mâneci florale pastel și cu inițialele Lolei cusute pe etichetă? Pun pariu că mai ai resturi de material pe acasă.

Bufnește într-un râs scurt, scriind ceva în plus.

— Probabil că da.

— Ar merita măcar un drum până acolo, nu? Poate geaca nu e destul ca probă, dar poate că restaurantul ăla are înregistrări video cu ea purtând-o? Sau cu duba? Sau cu bărbatul?

Dă din cap absent, uitându-se peste notițe, apoi mă privește din nou, încruntat.

— Cum naiba ai dat de femeia de la restaurant? A găsit cumva unul dintre astea? întreabă, arătând cu capătul pixului spre fluturașul de pe birou.

Da, le-am trimis cu un porumbel-călător până la plajă.

— Nu, ea a sunat la linia de...

Restul cuvintelor îmi mor pe buze și greșeala apăsătoare îmi împovărează umerii, făcându-mă să mă las pe spate, în lumina orbitoare. *Futu-i, futu-i, futu-i!*

Roane își ridică lent privirea spre mine, iar fața i se înroșește tot mai tare.

— La ce?

Futu-i!

— Eu... ăăă...

— Nu-mi spune că te referi la apelurile de la hotline, Drew. La informațiile oficiale, monitorizate de poliție. Pentru că asta ar însemna că ai furat probe și nu pot să cred că ești atât de idiot, nu-i așa? urlă și se ridică în picioare atât de repede, că scaunul lui zboară înapoi și se izbește de peretele cu lambriu din spate.

Îmi acopăr fața cu mâinile. *Futu-i!*

— Cum naiba ai reușit să ai acces la calculatorul meu?

Trebuie să salvez situația. Mă asculta până să-mi dau singur foc.

— Roane, știu că ești furios, dar trebuie să fii atent, bine? Nu contează cum am aflat. Contează ce am găsit...

Mă fixează cu privirea.

— Ce ai făcut, ai intrat pe geam? Știam eu că pui ceva la cale aseară. Mă eviți de săptămâni întregi, te ascunzi în spatele taților tăi și al avocatului, iar acum vii brusc la mine și vrei să-ţi exprimi sentimentele? Bălării! Ai fost prins și ai minţit ca să scapi, cum faci de fiecare dată.

— Nu. Ți-am spus adevărul despre Lola, dar toate astea *nu* contează, Roane. Doar Lola contează. Ascultă din nou înregistrarea! E geaca ei...

— Adolescenţi nenorociţi! mormăie. Mă duc să verific camerele de supraveghere și, când o să te prind furând din biroul meu, s-a terminat cu tine.

Mototolește fluturașul și mi-l aruncă în piept. Îl prind din reflex și rămân cu gura căscată. I-am pus o pistă direct în mână și el o aruncă? Bine, enervează-te pe ce s-a întâmplat aseară. Arestează-mă. Nu-mi mai pasă. Dar nu ignora o informație validă doar pentru că nu-ți place de unde vine.

— Roane, te rog! Trebuie să vorbești cu femeia asta. Te

implor!

Întinde mâna și, o clipă, cred că va apăsa *play* pe telefonul meu, că o va asculta din nou pe Meredith spunându-și povestea, dar mă înșel. În loc de asta, îl aruncă cât colo prin încăpere. Telefonul lovește ușa și cade, izbindu-se de covor cu un sunet sec.

— Eu sunt şeriful. Nu primesc ordine de la principalul suspect într-un caz de dispariţie.

Îmi cobor umerii, învins.

— Deci chiar nu ai de gând să faci nimic?

Își încrucișează brațele.

— Nu înghit rahatul ăsta de diversiune! Ai fost ultima persoană care a văzut-o și acum, dintr-odată, ai toate dovezile că s-ar afla pe coastă cu un bărbat necunoscut într-o dubă suspectă? Hai, măi, băiete! Răspunsul cel mai simplu e de obicei cel corect. Deci spune-mi tu: ce pare mai plauzibil? Că s-a certat cu iubitul și lucrurile au scăpat de sub control? Sau că ea și geaca ei ultraspecifică au fost răpite de un străin care o duce la prânz într-un restaurant de pe coastă?

— Roane, eu...

— Echipa mea va asculta la un moment dat apelurile de la hotline, așa că, dacă se dovedește că asta e o pistă reală, ne vom ocupa noi. Dar eu cred că e o minciună. La naiba, poate chiar tu ai înscenat toată treaba cu apelul din Waybrooke! Încerci să te prezinți ca iubitul grijuliu, dar tu ai fost cel care a pus-o de la început în pericol.

Toată energia mi se scurge din piept. Îmi las capul pe spate, uitându-mă în tavan. N-am idee de ce am venit aici. De ce am crezut că asta l-ar face să se abată de la concluzia pe care deja a tras-o în noaptea dispariției?

Dacă Roane rămâne la conducere, Lola e ca și moartă.

Îmi apuc rucsacul și-mi înhaț telefonul de pe jos. Îl întorc în palmă – chestia asta conține prima urmă de speranță pe care am avut-o în săptămâni.

— A luat-o cineva, Roane. Și dacă nu te ulți peste ce am descoperit și ea e găsită moartă, nimeni nu te va ierta vreodată.

— Lasă teatrul, Drew! Nu căutăm vreun tip care aspiră să fie Ted Bundy. Nu e niciun baubau ucigaș în serie prin pădure.

Lucruri de genul ăsta nu se întâmplă pe aici.

— Ai paria viața Lolei pe asta?

Ezită, dar doar pentru o fracțiune de secundă. Mă întorc și ies în pas de marș din biroul lui, dar, bineînțeles, nu poate să mă lase să plec cu ultimul cuvânt.

— Să le spui părinților tăi să facă multe poze de familie în zilele următoare! strigă el după mine, în timp ce privirile aruncate de șase polițiști și domnișoara Savannah mă urmăresc spre ieșire. Poate că vor fi ultimele în care te mai văd în afara unei celule, pentru mult, mult timp.

CAPITOLUL IV

MARY

ZIUA A CINCEA

Mă târăsc spre pat și mă așez lângă pernă, scoasă din sărite de greutatea colosală a tot ce nu știu. Nu știu de ce femeia cu canapeaua roșie ocupă atât de mult spațiu în mintea mea. Nu știu de ce nu am nicio amintire cu blonda din fotografia din portofelul lui Wayne. Nu știu de ce tot continui să-mi amintesc lucruri greșite sau cum să le fac să înceteze.

Am nevoie ca măcar un lucru să fie clar și indubitabil al meu.

Recitesc lista. Mary Ellen Boone. Șaptesprezece ani. Elevă bună. Clasa a douăsprezecea. Lizzo. Alergie la căpșuni. Jachete cu imprimeu floral. Mamă decedată, care nu e asistentă și nici brunetă. Preferă să stea acasă. Rulouri cu scorțișoară. Mov. Școlită acasă. Reflexe bune.

Asta sunt eu. Corect?

Îmi vâr picioarele sub pătură și mă ghemuiesc. Femeia brunetă îmi plutește prin minte ca un miraj. Încerc să o ancorez în ceva — un film văzut, o poză de familie, o conversație între vecini despre gardul de la mijloc — orice care să o așeze în viața mea, dar nimic nu se potrivește și chipul ei

lasă în urmă o durere apăsătoare în piept.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Mă cufund în somn ca-n apele unui râu, atât de repede încât nu-mi mai amintesc nici măcar când am închis ochii.

Stau la marginea unui teren de softball, fâțâindu-mă în uniformă, nerăbdătoare să-mi vină rândul. Învârt bâta în mână, cu un gest automat. Azi o să trimit mingea cât colo și abia aștept. Mă uit fix la spatele lui Kelly, care e încă la bătaie, privind cum atinge a treia aruncare și trimite rapid și ușor mingea spre a treia bază. Reușește să ajungă la prima bază în ultima clipă, iar acum e momentul meu. Zâmbesc. Trăiesc pentru asta. Presiunea. Privirile ațintite asupra mea. Cele trei coechipiere încordate pe baze, pregătite să alerge. Știu ce urmează.

Mă apropii de baza principală, antrenorul mă bate pe umăr în trecere și ridic ochii spre tribune. E acolo, în primul rând, ca întotdeauna. Încă în uniforma de serviciu, își prinde părul la spate și îmi face cu ochiul. Știe ce urmează și mândria i se citește deja pe chip.

Mă așez la bază și terenul se topește în jurul meu.

Sunt în mașină cu Wayne, pe drumul de întoarcere din Waybrooke, aburind geamul cu respirația mea încețoșată de Benadryl. Copacii se apleacă peste drum, tot mai aproape cu fiecare răsuflare, până când ating acoperișul dubei. Mă îndrept speriată pe scaun, când crengile încep să zgârie geamul, smulgând vopseaua de pe vehicul.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe Wayne.

El îmi zâmbește, dar toți dinții îi sunt colți.

— Totul e în regulă.

Crengile sparg geamul și intră în mașină. Eu dispar.

Sunt așezată lângă o fată cunoscută, într-un careu. Își sprijină picioarele pe banca din față, lângă ale mele. Purtăm tenișI Converse cu paiete identice, ale ei argintii, ale mele negre. Sala de sport se umple de vulet, mii de voci urlând în cor din toți plămânii, ca o explozie. Un profesor ține un microfon în mijlocul sălii, înconjurat de elevi plini de spirit de echipă. În spatele lui, în vârful unor tribune uriașe, atârnă o pancartă lungă cu „Clasa a IX-a" pictat în roșu. Cei din clasa a XI-a au una vișinie, cu litere albe, iar cei din a X-a, una neagră cu auriu.

— Nu vă aud, a douăsprezecea! strigă el, privind spre

secțiunea noastră.

Latura noastră izbucnește în urale.

Fata cu pantofii ca ai mei râde și spune:

— Spiritul ăsta de turmă pe care-l găsești în școli e prostesc, dar să mor eu dacă nu e contagios.

Total de acord.

Sala se destramă, înlocuită de o bucătărie slab luminată.

Stau la o insulă cu scaune metalice. Femeia cu părul castaniu îmi zâmbește larg și împinge peste tejghea o farfurie aurie din plastic. Ghemul de pe farfurie seamănă vag cu un tort, acoperit cu glazură de ciocolată. Pe glazură ard lumânări negre, sclipitoare, în formă de „17", dar totul e înclinat într-o parte, ca și cum se topește, și râd. Nu a fost niciodată o cofetăreasă strălucită – nici bucătăreasă, de altfel –, dar încearcă în fiecare an. Indiferent de ce se întâmplă sau cât de obraznic i-am răspuns sau cum m-am purtat.

Începe să-mi cânte „La mulți ani" cu vocea ei moale și șoptită, dar schimbă cuvintele. Ca întotdeauna.

— Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, ești frumoasă și perfectăăăăă și te iubesc foooarte muuult, viața să-ți priască!

Suflu în lumânări și înfig un deget în glazură.

— Știi totuși cum e cântecul original, nu?

Se preface ofensată, ducându-și mâna la piept.

— Cânt așa de când te-ai născut, scumpa mea. N-am de gând să-l schimb acum. Sunt prea bătrână. Încăpățânată.

Îmi îndes o bucată de tort în gură.

— Ai treizeci și nouă de ani. Nu ești bătrână. Acum mă ajuți să mănânc monstruozitatea asta sau nu?

— Credeam că nu mai întrebi, zice și ridică o furculiță (spre deosebire de mine, obraznica) și rupe o bucățică. La mulți ani, fetița mea!

Căldura din piept mi se răspândește prin tot corpul și zâmbesc.

— Te iubesc, mami!

Când spun cuvintele, bucătăria se întunecă. Se înnegurează. Devine alb-negru.

Tortul se ofilește, mucegăiește, cresc ciuperci negre care se întind pe tejghea. Îi ating mâinile, transformându-i pielea în mucegai. Ea zâmbește și ochii i se retrag în orbite.

— Unde ești, fetița mea?

Țip, iar capul ei se despică, desfăcându-se ca un costum – și dedesubt e Wayne.

Se uită fix la mine.

Mereu se uită fix la mine.

Mă ridic brusc în șezut, în pat, gâfâind. Pumnii mi se agață de plapumă și aproape că sfâșii materialul, împrăștiind puful. Oricât de strâns mi-aș închide ochii, ea e tot acolo. Femeia din vis.

O văd strecurată în nenumărate amintiri. Țipă la mine pentru că n-am venit acasă la ora stabilită. Aplaudă la meciurile mele de softball. Îmi aranjează părul pentru balul de toamnă. Se ceartă cu mine în privința stilului meu de șofat sau din cauza celor două telefoane pierdute în aceeași lună. Dă peste cap bucătăria și umple casa cu miros de unt și pui arși, înainte să comande mâncare thailandeză, pe care o mâncăm pe podeaua din living. Îmi văd toată viața alături de ea, estompată la margini, conectată cu alte persoane și locuri la care nu pot încă ajunge, dar imaginea ei e clară ca lumina zilei. Și simplul fapt de a o vedea atât de limpede în minte îmi aduce lacrimi în ochi. Lacrimi grele, fierbinți, care vin din cele mai adânci cotloane ale ființei mele.

Lacrimi dureroase, persistente, pe jumătate îndoliate, pe jumătate temătoare. Pentru că acum știu două lucruri extrem de importante:

Mama mea nu e moartă.

Și Wayne m-a mințit.

De ce mi-ar spune că e moartă dacă nu e? Cine e blonda din fotografia lui Wayne? De ce mi-ar spune că ea e mama mea, când știe că nu e adevărat? Mă gândesc la bucuria de pe chipul lui când am pretins că mi-o amintesc. I-am spus că-mi amintesc o *minciună*, iar el s-a *bucurat*. De ce? De ce vrea să-mi amintesc greșit viața mea?

Și, poate cea mai îngrijorătoare întrebare dintre toate: dacă minte despre mama mea, despre ce altceva mai minte?

Îmi imaginez adunarea din vis. Oare chiar sunt școlită acasă? A fost aceea o amintire din clasa a noua și doar mi-am închipuit eu că eram pe partea greșită a sălii de sport? Sau sunt, de fapt, elevă în ultimul an la un liceu normal, iar Wayne

nu vrea să știu?

Și, din nou, de ce ar conta dacă am fost la școală publică sau nu?

Mă trăsnește o idee care mă face să mă uit cu ochii mărîți la posterul cu *Don't Worry*. Dacă e o situație de custodie? Celălalt părinte nu e prezent, fac școală acasă, avem renovări care ne obligă să stăm în mijlocul pustietății – toate astea mă țin departe de alți oameni. Oare Wayne a pierdut un proces de custodie și... m-a luat? M-a luat de lângă mama?

Și cum naiba se leagă toate astea de faptul că m-am trezit într-un șanț? De pierderea memoriei?

Toate senzațiile rele din ultimele patru zile și jumătate sunt ca niște monștri vii, care mă înconjoară și șoptesc: „Ți-am spus eu!" și „Ar fi trebuit să fii atentă!".

O durere pulsatilă îmi străbate tâmplele. Nu știu dacă e de la lacrimi, panică sau adrenalină, dar mă doare.

Mă ridic și îmi șterg lacrimile de pe față, forțând aerul să intre și să iasă din plămâni. Mă lupt cu panica, dornică să pot pune cap la cap lucrurile. Trebuie să mă concentrez pe fapte. Încep cu cel mai simplu.

Fapt: Wayne a mințit în legătură cu mama mea.

N-am cum să îndulcesc adevărul, n-am cum să nu recunosc realitatea. M-a mințit pe față. Mama e asistentă medicală. El mi-a zis că era casnică. Altă meserie, cu totul alt chip. Mi-a spus că a murit, dar simt în măduva oaselor că nu e adevărat. Deci de ce a mințit? Ca să nu cer s-o văd?

Fapt: A uitat că sunt alergică la căpșuni.

O greșeală simplă, dar în contextul în care a „uitat" și cum arată propria lui soție, pune sub semnul întrebării tot ce a spus. E un tată absent? A fost plecat o perioadă? M-a răpit ca să o pedepsească pe ea și n-a știut că între timp am căpătat o alergie?

Fapt: A spus că prefer să stau în casă, că sunt școlită acasă, că urăsc să ies în lume.

Dar eu cred că sunt sportivă. Nu doar atât – cred că sunt o sportivă competitivă, care trăiește din adrenalină. Iubesc agitația evenimentelor școlare și spiritul de echipă. Amintirile care încep să revină sunt pline de școală, prieteni, râsete și distracție. Nu Netflix și lecții făcute la masa de bucătărie. Oare

nu cumva școlitul ăsta de acasă e doar o acoperire? Ca să nu aflu că nu mă pot întoarce la o școală normală? Ca mama să nu mă găsească?

Fapt: Are documente care arată clar cine sunt.

Certificat de naștere. Card de asigurări. Fosta mea legitimație. Poze cu mine de când eram mică până acum. Dacă a pierdut custodia, poate asta explică de ce pozele cu noi doi sunt vechi, iar cele recente sunt doar cu mine. Dar în rest... totul pare real.

Îmi las capul în mâini. Nu fac decât să-mi dau cu presupusul și nimic nu mă apropie de un răspuns adevărat. Îmi vin în minte și alte imagini. Expresia lui panicată de la secția de poliție. Hainele curate agățate pe ușa de la baie în prima noapte. Punga uriașă cu provizii medicale, cumpărată ca să mă pot recupera. Răbdarea cu care m-a lăsat să cumpăr haine. Zâmbetul lui când mi-a comandat ruloul cu scorțișoară. Glumele pe seama filmelor. Păturile aduse la canapea. Fuga disperată spre farmacie când a văzut că iar am o reacție alergică. Privirea plină de dragoste de fiecare dată când m-a asigurat că memoria îmi va reveni.

Nu a ridicat niciodată tonul la mine. Nici măcar o dată. Ba chiar a fost extrem de blând și mi-a oferit absolut tot ce am cerut, dacă nu și mai mult de atât. S-a străduit din răsputeri să mă facă să mă simt confortabil. Poate chiar a exagerat câteodată în grija lui, dar tot grijă se cheamă că a fost. Ca orice părinte care ține la copilul lui.

Nu pot să împac imaginea tatălui atent din ultimele zile cu cea a unui bărbat care m-ar fi răpit și mi-ar fi băgat în cap o grămadă de minciuni. Oamenii buni nu răpesc adolescenți – nici măcar pe propriii copii. Deci ce se întâmplă de fapt?

Închid ochii strâns, apăsându-i cu podul palmelor până când vânătăile încep să protesteze. Sunt caraghioasă, zău. Sincer, ce e mai plauzibil? Că sunt o adolescentă zăpăcită, cu comoție, care dă prea multă importanță viselor... sau că am fost răpită și sunt hrănită cu amintiri false de un sociopat? Tot ce mi-a spus până acum pare să se lege, *cu excepția* acelor amintiri din vis care contrazic totul. Niște vise care, oricum, erau pe jumătate coșmaruri. Așa că cine poate spune ce e real și ce nu?

În plus, paramedicii au fost cei care mi-au diagnosticat comoția. Tot ei au sugerat că e posibil să fi fost implicată într-un accident de mașină. Nu Wayne a spus asta; el doar a confirmat varianta la secția de poliție.

După tot ce a făcut Wayne pentru mine, ar fi profund nedrept să las câteva frânturi de amintiri să dărâme tot ce am construit împreună. Sunt într-adevăr gata să-l acuz pe Wayne de lucruri oribile, de neimaginat, doar pentru că sunt confuză?

Nu am un răspuns la asta. Nu am un răspuns la nimic din toate astea.

Îmi impun să trag adânc aer în piept. Probabil că visele sunt niște prostii. Am fost atât de disperată să-mi amintesc ceva, încât aș fi în stare să declar orice drept amintire. Faptul că acum patru zile eram atât de ameţită, încât nu-mi aminteam nici măcar cum mă cheamă, face și mai greu să am încredere în ce-mi pune creierul în față drept realitate. Poate mâine-dimineață mă trezesc și știu exact cine e femeia blondă și toate astea vor începe să aibă mai mult sens.

Realitatea e că trec printr-o săptămână al naibii de grea și acest puzzle de amintiri se dovedește mult mai complicat decât am crezut. Asta nu înseamnă că lumea se sfârșește. Iar dacă totuși se sfârșește...

Mă uit spre măsuța de lângă pat. Cartea de vizită a ofițerului Bowman strălucește în lumina lunii.

Nu sunt singură.

Totul e în regulă. Totul e...

Pașii grei din sufragerie îmi atrag atenția spre ușă. E aproape patru dimineața. De ce e Wayne încă treaz?

Pașii se opresc în fața camerei mele și mă ascund sub plapumă, cu fața acoperită. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să discut tot haosul ăsta cu omul din centrul lui. Dacă minte, vorbele n-or să ajute.

Și, dacă nu minte, atunci asta o să-l doară mai mult decât orice. Ceea ce e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Îmi încetinesc respirația și închid ochii.

Ușa scârțâie când se deschide. Balamalele metalice scot un geamăt până când mânerul atinge peretele. Încerc să ignor frisoanele pe care sunetele astea mici mi le trimit pe șira spinării.

Camera rămâne cufundată în tăcere.

După câteva bătăi de inimă, aud acel *buf, buf* distinctiv de bocanci grei, care se apropie de mine, călcând cu atenție.

Marginea patului scârțâie sub greutatea lui când se așază.

Simt că-mi vor exploda venele din gât. Ce dracu' face?

Nu spune nimic. Nu se mișcă. Doar stă acolo, în liniște.

Se uită la mine în timp ce dorm? Știe că sunt trează? De ce stă pe patul meu, în mijlocul nopții?

Pulsul meu e asurzitor. Sigur îl aude. Nu respir. Nu mă mișc. Panica preia controlul. E mult mai puternic decât mine și eu nu știu care Wayne e în cabana asta acum – tatăl grijuliu sau răpitorul.

După un moment imposibil de lung, patul scârțâie din nou. Se ridică oftând și iese din cameră. Ușa se închide încet la loc și, după câteva secunde de tăcere, trag cu ochiul de sub plapumă, ca să mă asigur că a plecat cu adevărat.

Camera e goală.

Eliberez tot aerul din plămâni și mă cufund în saltea.

Ce mama dracului a fost asta?

CAPITOLUL 18

MARY

ZIUA A CINCEA

N-am nici cea mai vagă idee când adorm la loc. Într-o clipă mă uit fix la perete, ascultând liniștea din casă și urletele ocazionale ale unui coiot din depărtare, iar în următoarea sunt întinsă pe spate, clipind spre fâșiile slabe de lumină care pătrund prin fereastră.

Este aproape zece dimineața.

Mă ridic brusc și privesc afară. Cerul e presărat cu nori denși.

Probabil că se apropie o furtună.

Ochii îmi cad pe marginea patului. Mă străbate brusc o

stare cutremurătoare de anxietate și-mi încolăcesc brațele în jurul trupului. Noaptea trecută a fost ciudată rău. De-a dreptul înfiorătoare. De parcă... s-a încălcat o limită a intimității? N-a bătut la ușă. N-a dat niciun semn că știa că sunt trează, ceea ce înseamnă că... ce? A intrat în camera mea ca să mă privească dormind?

Oare a făcut asta în fiecare noapte de când suntem aici?

Se poartă ciudat din cauza accidentului?

Oricare ar fi motivul, nu-mi place deloc.

De afară răsună câteva voci, care îmi atrag atenția. Cred că vin dinspre alee.

Apuc repede punga de la second-hand și rup etichetele de pe prima ținută care îmi pică în mână: o pereche de colanți negri și o cămașă lungă, în carouri vișinii. O trag pe mine peste tricoul negru fără-decolteu-în-V cu care adormisem și ascult la ușă. Nu aud nimic în sufragerie, așa că arunc un ochi afară. Wayne nu e aici.

Mă duc spre ușa de la intrare, dar mă opresc brusc când îi zăresc prin geam pe Wayne și pe ofițerul Bowman.

Bowman stă lângă portiera deschisă a mașinii de poliție, zâmbind. Wayne e chiar lângă el, ținând o foaie în mână. Ușa din față e încă întredeschisă, lăsând vocile să ajungă până la mine.

— Apreciez, domnule Boone. Chiar apreciez. Dacă auziți ceva sau dacă se întâmplă să-l vedeți, vă rog să sunați imediat la numărul de pe acest fluturaș. Soția lui e, firește, foarte îngrijorată și sperăm cu adevărat într-un deznodământ fericit.

Wayne înclină fluturașul în semn de aprobare.

— Bineînțeles. Îmi pare rău că n-am putut fi de mai mare ajutor. N-am apucat nici măcar să despachetăm, darămite să cunoaștem vecinii.

— Mulțumesc că ați stat totuși de vorbă cu mine. Transmiteți-i salutări lui Mary, da? O să mai trec curând să văd cum se simte. Probabil că trebuie să mai vorbim și despre mașina el. N-am găsit nicio urmă a vehiculului sau a locului accidentului. Sper că și-a amintit mai multe și ne poate oferi o pistă bună.

Ezitarea lui Wayne e atât de scurtă, încât aproape că îmi scapă. Dar e acolo. Apoi zâmbește și îi strânge mâna.

— Sigur. O zi frumoasă!

— La fel și dumneavoastră. Ținem legătura.

Bowman urcă înapoi în mașina de poliție și pleacă.

Întind mâna spre clanța ușii, gata să-l întreb pe Wayne ce se întâmplă, dar îl văd cum se schimbă la față. Zâmbetul relaxat dispare și se uită întunecat la foaia din mâini. O face ghem în palme și pornește spre casă cu pași apăsați, cu furia emanându-i din toți porii.

Îngheț. Nu știu de ce, dar îngheț. Nu cred că l-am văzut vreodată atât de furios. Nu așa. Și totul din cauza unei simple bucăți de hârtie?

Mă răsucesc pe călcâie și fug înapoi în cameră. Ușa se închide fix cu o jumătate de secundă înainte să aud cum se deschide cea de plasă. Wayne intră tropăind în bucătărie. Nu-mi dau seama cât de speriată sunt că m-ar putea prinde spionând decât când aud vasele zăngănind și acel clic-clic-clic de la aragaz. Un minut mai târziu, ceva aterizează în tigaie și sfârâie. Mirosul de cârnați cu fenicul pătrunde pe sub ușă, iar familiaritatea gestului îmi relaxează umerii.

Totul e *în regulă*.

Ca să-mi dovedesc asta, deschid ușa și intru în bucătărie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum nu m-ar fi privit dormind azi-noapte. Ca și cum nu-mi pasă dacă a făcut-o.

Wayne îmi zâmbește. Un surâs larg, deschis, fericit, fără nicio urmă din furia de mai devreme.

— Bună dimineața, rază de soare! Mă gândeam că o să fie nevoie să-ți țin micul-dejun sub nas ca să te trezești.

Clipesc spre el câteva secunde, bulversată de cât de repede și-a schimbat dispoziția, dar mă așez la masă și mă forțez să-i răspund cu un zâmbet.

— Da, scuze! Mi-a fost greu să adorm. N-am vrut să dorm atât de mult.

Flutură spatula spre mine.

— Nu-ți face griji! A fost o perioadă grea. Un pic de somn în plus nu e cel mai rău lucru din lume. Nu o să facem din asta un obicei după ce te faci bine. Să stai degeaba e o cale sigură și scurtă spre moarte, până la urmă.

Stai, *ce*? Mă holbez la el, iar el îmi face cu ochiul peste umăr.

Aha! A fost o glumă? Tot ce fac în viața asta pare să fie „a sta degeaba", așa că n-are de ce să mă judece că am dormit mai mult când n-am absolut nimic de făcut în cabana asta uitată de lume.

— Mai fac niște cârnați din ăia pe care-i iubești tu, zice el, când nu răspund.

Încerc să zâmbesc din nou.

— Știu. I-am mirosit din cameră.

Se întoarce la aragaz, iar privirea îmi fuge spre ușă. Sau, mai exact, spre aleea goală de dincolo de ea. Piciorul îmi bate ritmic în treapta taburetului.

— Ăăă... am auzit pe cineva pe alee mai devreme? îl întreb încet, cu grijă.

Știu că îl testez, dar mi se pare ciudat de important ca el să nu-și dea seama că știu. Dacă zice că a fost Bowman, îmi arată fluturașul și-mi spune ce s-a întâmplat, nu mai am de ce să-mi fac griji. Pot să mă opresc din dramatizat și...

— Ah, chestia aia? zice el, întorcând o chiftea de cârnat. Era o mămică cu o dubă, voia să vândă aluat de biscuiți pentru un fond de clasă, ceva pentru școală. I-am spus că nu ne trebuie, că oricum o să plecăm de aici în curând.

Minciuna mă lovește ca un baros. Se întoarce și-mi surâde, mințindu-mă în față. Mă chinui să păstrez zâmbetul pe buze, deși fiecare moleculă din corpul meu sună alarma.

De ce minte? De ce nu vrea să știu că Bowman a fost aici?

Îmi doresc să fi ieșit din casă. Îmi doresc ca ofițerul Bowman să mă fi văzut și să fi stat de vorbă. Îmi doresc să nu fi ascultat pe furiș și să nu-l fi lăsat să plece.

Probabil am ieșit din transă, pentru că-mi așază în față o farfurie plină cu cârnați și ouă jumări și o furculiță. Clipesc nedumerită spre ouă, doar pentru o secundă, amintindu-mi vocea lui panicată de acum trei zile: *Am făcut micul-dejun pe pilot automat. Ouăle erau pentru mine – nici măcar nu mi-a trecut prin cap că tu n-ai cum să-ți amintești că nu le poți mânca...*

Înfig furculița într-un cârnat, toate gândurile și îngrijorările din capul meu învârtindu-se ca o tornadă până când furculița scrâșnește pe farfurie. Am mâncat tot.

Wayne se află de cealaltă parte a insulei și ridică o

sprânceană.

— Foame mare?

— Da. Se pare că da.

Ia farfuria fără să-și termine micul-dejun și o pune în chiuvetă împreună cu tigaia. Nu-și atinge mâncarea când se întoarce la insulă.

— Am niște vești fantastice.

Te-ai gândit să-mi spui adevărul măcar de data asta?

— Da?

— M-a sunat dimineață contractorul. Zice că termină azi după-amiază cu podelele. Mai au doar de făcut curat, dar până pe la prânz o să pară că nici n-au fost pe acolo.

Mă uit lung la el.

Probabil că-mi citește confuzia de pe chip, pentru că se apleacă spre mine.

— Putem merge acasă.

Un val de frică aproape că mă aruncă de pe scaun. Podelele au fost motivul pentru care am venit la cabană. Și acum sunt gata. Ceea ce înseamnă că vrea să plecăm...

Momentul pe care-l așteptam a sosit. Pot să plec din izolarea asta nenorocită și să fiu din nou printre oameni. Să-mi văd adevărata casă. Și locuri care, poate, mă vor ajuta mai mult să-mi recapăt amintirile decât o face această cabană. Ar trebui să fiu fericită, dar tot ce simt e o panică copleșitoare.

Dacă ne îndreptăm spre un alt tip de izolare? Fac școala acasă, deci s-ar putea să nu mai văd alt suflet mult timp. Cel puțin aici, ofițerul Bowman știe unde să mă găsească. Niciunul dintre oamenii pe care mi-i amintesc nu va ști unde mă aflu odată ce mă duce acasă.

Decât dacă vrea Wayne.

Vârfurile degetelor mi se răcesc brusc. Sunt foarte conștientă că mă privește, așa că zâmbesc. Ca fiica fericită și docilă pe care se așteaptă să o vadă. Mary ar fi încântată să meargă acasă.

— Ce vești grozave!

Zâmbește și el.

— Știam eu că o să te bucuri. Putem începe să împachetăm și plecăm în curând. Poate prindem drumul liber dacă ieșim din oraș până în unsprezece.

Asta înseamnă în mai puțin de o oră.

Îmi păstrez zâmbetul, dar în interior aud cum ofițerul Bowman promite că o să revină să vadă cum mă simt. Îl văd pe Wayne cum dă din cap că da. Ca și cum am mai fi aici. N-a primit niciun apel între alee și casă, deci nu e ca și cum l-au sunat muncitorii pe verandă și i-au dat vestea. Trebuia să știe că plecăm în curând, dar nu i-a spus nimic ofițerului Bowman.

Și, în plus, cum au înlocuit podelele din toată casa și dulapurile din bucătărie în cinci zile?

Se întâmplă ceva aici. Nu știu ce, dar nu-mi place deloc.

— Mary? Ce zici? Pornim?

Nu!

— Sigur, da. Sună bine, spun, forțându-mă să revin la realitate, ca să pot pretinde că nu mă înec în presimțiri rele.

Totul e în regulă.

Totul e în regulă.

Mergem acasă. E în regulă.

Ia restul farfuriilor de pe blat, termină cafeaua și pune cana în chiuvetă.

— De ce nu-ți aduni lucrurile din cameră, ca să pornim la drum? Îți aduc o cutie imediat ce termin vasele.

Dau din cap și, când mă ridic de la masă, privirea îmi cade pe coșul de lângă șemineu, unde s-au adunat în ultimele zile toate materialele care pot fi arse. Cutii goale de la cârnați congelați. Sulurile de carton de la hârtia igienică. O cutie de ouă. Tot felul de ambalaje din carton.

Și deasupra – o hârtie albă, mototolită.

Mă întorc brusc.

— De fapt, cu tot împachetatul și toată pregătirea pentru plecare, ai destule pe cap azi. Lasă-mă pe mine să spăl vasele!

Înclină ușor capul.

— Foarte drăguț din partea ta, Mary. Mulțumesc!

Îi iau locul la chiuvetă, iar el se îndreaptă direct spre ușa din față.

— Îți aduc o cutie. N-ar trebui să dureze mult să încărcăm totul. Am împachetat puțin, mulțumită micii tale abateri.

Îmi face cu ochiul. Încerc să nu tresar.

De cum aud pietrișul trosnindu-i sub bocanci, fug spre

grămada de hârtie de ars și înhață foaia mototolită. Trebuie să știu ce l-a înfuriat în halul ăla, pentru că sigur n-are legătură cu mame în dube sau cu strângeri de fonduri. O ascund în sutien și mă întorc la chiuvetă, spălând totul cât pot de repede. Wayne reapare chiar când clătesc tigaia de cârnați și îmi întinde o cutie cât un cuptor cu microunde.

— Asta ar trebui să fie perfectă. N-ai prea multe.

Îmi usuc mâinile și o duc direct în cameră, murmurând un „mulțumesc", dar gândul îmi stă la hârtia aspră de sub haină. Misterul vizitei ofițerului Bowman mă împunge la propriu. Trântesc cutia pe pat, arunc în ea toate cumpărăturile făcute la magazinul La Nana și apoi ascult. Îl aud mișcând ceva în camera lui. Umerașe în dulap, poate? Împing ușa pe jumătate, ascund foaia în spatele cutiei și o întind pe pătură.

Chipul amabil al lui Ben Hooper, vecinul prietenos, mă privește înapoi de sub litere mari și roșii.

DISPĂRUT.

Este un fluturaș de tipul „L-ați văzut?" pentru bătrânelul din vecini. Nume. Data nașterii. Înălțime, greutate, culoarea ochilor. Și ultima oară când a fost văzut. La o plimbare de după-amiază. Acum două zile.

Respirația mi se accelerează. Aerul îmi umple și-mi părăsește plămânii cu un șuierat.

Îl văd pe Bowman pe alee, cerându-i lui Wayne să sune dacă îl vede cumva *pe omul ăsta*.

Vorbea despre vecinul nostru.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Îl aud pe Wayne cerându-și scuze că n-a fost de ajutor. Chipurile, pentru că n-am apucat să despachetăm, darămite să cunoaștem vecinii.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Îl văd pe Ben zâmbind pe alee, uitându-se la mine. *Știi, îmi pari foarte cunoscută... nu-mi dau seama exact de ce.*

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Wayne spunând: *Are o față comună.*

Și apoi nu mai pot să respir deloc.

Un bătrân simpatic ne întâlnește la marginea drumului, mă privește ca și cum încearcă să-și amintească de mine și apoi dispare înainte să apuce să ajungă acasă? Fluturașul zice că a

dispărut în timpul plimbării de după-amiază, nu mai târziu. În timpul. Ceea ce înseamnă că a dispărut între momentul în care a vorbit cu noi și momentul în care trebuia să ajungă înapoi acasă.

Wayne a mințit din nou. Și a făcut imediat planuri să plecăm...

N-ar fi trebuit să-l las pe Bowman să plece. Mă întorc automat spre noptieră, căutându-i cartea de vizită. A dispărut.

Poate că nu e *nimic* în regulă.

Poate că n-a fost niciodată.

CAPITOLUL 19

DREW

Ușile secției de poliție se trântesc în urma mea cu finalitatea loviturii de ciocan de pe masa unui judecător. Mă uit peste umăr și-l văd pe șeriful Roane holbându-se cu furie la mine prin geam. Îi arăt degetul și mă car, cu pași apăsați.

Cum a putut să-i facă așa ceva Lolei? Cum a putut să o lase într-un asemenea pericol? Pe cine dracu' interesează ce am furat, dacă dovada arată că ea trăiește? Ca să nu mai zic: dacă ea era în Waybrooke acum douăzeci și patru de ore, iar eu eram aici, nu mi-ar dovedi asta nevinovăția? Roane a zis că sunt ultimul lui suspect, dar înregistrarea asta ar trebui să-l contrazică, nu?

La naiba, poate chiar tu ai înscenat toată treaba cu apelul din Waybrooke!

Îmi trec mâna peste față. Asta e cheia: de-aia poate ignora totul atât de ușor. Roane n-a vrut niciodată să investigheze o crimă serioasă; el a vrut doar să găsească o fugară, iar când n-a reușit, a trecut direct la „bagă-l pe iubitul ei la pușcărie". Înregistrarea asta nu se potrivește cu povestea pe care și-o spune el.

Ceea ce înseamnă că, până se hotărăște cineva să o verifice, o să fie prea târziu. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

Mă opresc la colțul străzii, netezesc fluturașul și-mi verific telefonul. E aproape unu. Max ar trebui să plece curând de la școală să mă ia, dar, din cauza greutății eșecului care mă apasă ca o piatră de moară, nu pot să mă gândesc la următorul pas.

Nu-mi vine să cred cât de incredibil de prost sunt! Îl *convinsesem* să mă asculte înainte să-mi scape faptul că am furat înregistrarea. Poate că ar fi trebuit să las USB-ul ăla anonim în cutia poștală a secției. Poate că atunci ar fi pornit în urmărirea pistei. Sau poate c-ar fi trebuit să i-l dau lui Autumn. Poate că, venind de la ea, ar fi crezut mai repede în valoarea informației oferite. Mă întorc și dau un picior în semnul de circulație.

Dă-l dracului, dacă Roane nu vrea să meargă pe firul ăsta, atunci altcineva o va face! Poate nu o singură persoană, ci chiar trei.

O iau la pas pe trotuar, sigur de hotărârea luată. Alerg ultimele cinci străzi până când îmi apare în față școala. Îl zăresc pe Max ieșind din clădire tocmai când intru în parcare. Tricoul lui galben fosforescent e imposibil de ratat. Merge cu capul în jos și ochii în telefon. Încetinesc ca să-mi pot scoate și eu telefonul din buzunar și, desigur, tocmai intră un mesaj.

Max: Hei, frate! Sunt pe drum.
Eu: Ridică privirea.

Max se uită o fracțiune de secundă la ecran înainte să mă vadă. Ridică mâinile în aer.

— Cum ai ajuns aici? strigă peste mașinile dintre noi.

Nu-i răspund la întrebare. Mă întâlnesc cu el lângă capota mașinii lui, respirând greu.

— Unde e Autumn? Am găsit ceva.

Max nu pune întrebări. Se întoarce brusc și pornește în pas alert spre ușa școlii.

— Probabil e încă la cantină, spune peste umăr.

Așa că ne ducem acolo. Holurile sunt pline de elevi. Le simt privirile. Priviri piezișe. Priviri mirate. Cei cu care am lucrat la

proiecte de laborator, foști colegi de echipă, membri ai vechilor noastre grupuri de prieteni – toți se opresc din ce fac ca să se uite la mine cum trec.

Azi e mai ușor să-i ignor. Azi o să o găsesc pe Lola și totul o să revină la normal.

Trecem pe lângă șiruri lungi de dulapuri albastre și uși de clasă deschise, îndreptându-ne spre cealaltă parte a școlii. Ajungem în fața ușilor duble ale cantinei. Lângă fiecare dintre ele se află câte un geam mare. Max se oprește în fața primului și își lipește nasul de sticla securizată cu model în carouri.

— Cred că o văd în spate, zice el.

Într-adevăr, îmi sare în ochi claia înfoiată de păr roșcat a lui Autumn. Poartă un pulover alb, supradimensionat, și pare că n-a prea dormit azi-noapte.

Își strânge resturile și le aruncă la coșul de gunoi din spate înainte să se avânte în valul de elevi care ies spre următoarea oră. Când mai are vreo șase metri până la ușă, ne zărește și ridică din sprâncene. Își scoate căștile wireless din ureche și mă întreb dacă ascultă înregistrările.

Când trece de uși, îmi duc un deget la buze și îi fac semn din cap spre holul din spatele nostru. Ăsta nu e locul potrivit pentru discuții pe care vrem să le ținem departe de urechi străine. Ne strecurăm în prima clasă goală pe care o găsim, care se nimerește să fie laboratorul de istorie. La ora asta, domnul Moore trebuie să fie în pauza de masă.

Privirea îmi cade imediat pe banca goală a Lolei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Autumn, mai mult șoptind.

Îndrept iar foaia mototolită pe una dintre băncile din primul rând și-mi pun telefonul peste ea.

— Am găsit o martoră.

Clipesc șocați, iar Max rămâne cu gura deschisă. Apăs pe *play* la înregistrarea lui Meredith Hoyt. Când femeia menționează jacheta, fac amândoi un pas spre mine, aproape în același timp.

Când se termină mesajul, bat cu degetul în fluturaș.

— O fată care se potrivește exact cu descrierea Lolei – păr șaten, tuns scurt, ochi verzi, jachetă cu mâneci florale – a fost văzută ieri într-un restaurant.

Max își trece palmele peste față.

— Să-mi trag una, Drew! Adică... A trecut atât timp și începusem să cred că...

Că e moartă. Îi întâlnesc privirea, dar el refuză să se uite în ochii mei, ca și cum i-ar fi rușine că i-a venit vreodată așa un gând.

— Cred că asta a crezut toată lumea, îi zic, încercând să-l fac să nu se mai simtă atât de vinovat.

Autumn nu reușește să-și dezlipească ochii de la poza Lolei. Pare îngrozită.

— Ce înseamnă toate astea? Adică... e cu un moșneag sau ceva? De ce? E în pericol?

Mi se strânge stomacul numai gândindu-mă că cineva o ţine împotriva voinţei sale.

— Lola n-ar pleca nicăieri fără telefon, fără să spună cuiva.

— Deci acum ce facem? Mergem să vorbim cu tata, nu? Să-i arătăm ce-am găsit, zice ea, strângându-și claia de păr roșu într-o coadă de cal, legată cu un elastic din jurul mâinii.

Simt cum mi se încleștează maxilarul de nervi.

— Nu, am fost deja la secție. Nici n-a vrut să audă. M-a scos afară de cum și-a dat seama că i-am furat înregistrările. Crede c-am inventat totul, încercând să mă apăr.

— Ce dracu'? ţipă Max, apoi se uită în spate, la coridorul deja gol și-și coboară vocea. De ce-ai face așa ceva? Prin faptul că i-ai oferit informații pe care le-ai furat din biroul lui ai reușit să intri într-un bucluc și mai mare.

— Nu vrea ca treaba asta să fie o infracțiune mai mare decât e, îi zic, ridicând din umeri. Ba chiar mi-a spus „doar nu-l căutăm pe Ted Bundy" sau alt căcat de genul ăsta.

— Păi, cineva din secția aia de poliție o să asculte la un moment dat înregistrările, nu? întreabă Max. Doar au și ei copiile lor. O să audă mesajul și o să se ducă s-o caute, nu?

Mă uit la Autumn. Expresia sumbră din ochii ei se potrivește cu golul din pieptul meu. Ne ferim amândoi privirea.

— Până atunci s-ar putea să fie prea târziu, zic. N-avem nici cea mai vagă idee cine e individul ăsta, ce face cu ea sau cât timp o să mai rămână prin zonă. Adică e un miracol că încă mai e în Oregon după atât timp, dar asta nu înseamnă că vor rămâne aici. Mai ales dacă bănuiește că cineva a recunoscut-o. Iar dacă șeriful mă arestează, n-o să mai asculte nimeni

înregistrările.

— Rahat! zice Max. Și atunci ce facem? Îți suni avocatul? Suni la presă? Ne ducem la șefii poliției? Adică ce altă opțiune mai avem? Și ce morții lui e în neregulă cu Roane?

— Roane nu vrea scandal. Un final tragic al unei aventuri romantice între doi adolescenți e mai ușor de gestionat decât o răpire.

— Doar că fix asta s-a întâmplat! zice Max, fumegând.

Se uită încruntat în jur, la toate și la nimic în același timp.

— E un căcat monumental. O lasă pe Lola vulnerabilă pentru că el e... cum, mai exact? Prea leneș ca să-și facă treaba? Ia mai dă-l dracu'!

Autumn se crispează și face un pas în spate, îndepărtându-se de bancă.

Mă îndrept spre ea.

— Îmi pare rău, știu că e taică-tău și..., încep să spun, dar ea mă amuțește când ridică mâna.

— Nu. N-ar trebui să-ți ceri iertare. Nu pot să cred că n-are de gând să facă orice e posibil ca s-o găsească pe Lola. O știe de când era bebeluș. Ce naiba', a fost coleg de școală cu doamna Scott. Să audă că fiica prietenei lui, cea mai bună prietenă a mea, e cu nu știu ce străin ar trebui să fie suficient ca să urce el însuși la volan și să conducă până în Waybrooke. Înregistrarea ne arată că există o posibilă martoră și e ceva mai concret decât orice are asupra ta. Chiar dacă ar fi convins că e o făcătură, tot ar trebui să se asigure.

— De asta trebuie să mergem noi în Waybrooke, le zic.

— Stai, ce? zic amândoi în același timp.

Mă întorc spre Autumn.

— Dacă taică-tău n-are de gând să se ducă până în Waybrooke, n-avem încotro decât să mergem noi. Știm că Lola e cu un ins mai în vârstă într-o dubă gri. Știm că s-a dus la localul ăla. Hai să mergem acolo să vedem dacă i-a mai văzut cineva plecând împreună. Dacă adunăm informații, în cele din urmă o să avem destule dovezi cât să nu poată fi trecute cu vederea de poliție.

— Ei, hai c-acum mai vii de-acasă, zice Max, bătându-mă pe umeri. Îi forțăm mâna.

— Am putea pleca acum. Am fi acolo în câteva ore, le zic.

— Conduc eu.

Autumn își frânge mâinile, uitându-se la poza Lolei. Nu scoate niciun cuvânt.

— Ce e?

— Și cum ar trebui să facem toate astea singuri? De ce ne-ar asculta cineva? Și cu școala ce facem? Nu putem pleca în mijlocul zilei. O să intrăm în belele. Eu deja întârzii la oră. Și de unde știm că era cu adevărat ea? Mulți oameni poartă geci de blugi...

Se oprește, văzând probabil pe fața mea cât de absurd mi se pare tot ce spune. Nu știu dacă încearcă să găsească o scuză ca să nu meargă sau dacă pur și simplu o sperie ideea că Lola ar fi fost răpită de un necunoscut și ar vrea să se ascundă acasă cu pizza ei vegană, dar n-avem timp să aflăm.

— E posibil să fi dat peste un indiciu care să ne spună ce s-a întâmplat cu cea mai bună prietenă a ta și tu îți faci griji pentru prezența la ore? Câte geci cu mâneci florale și nasturi roz-aurii ai mai cusut pentru alți oameni, Autumn? o întreb, arătând spre afișul de pe bancă. Dacă nu vrei să vii, nu veni. Nu te obligă nimeni. O s-o fac cu sau fără tine. Dar nu-mi spune că nu e o pistă doar pentru că ți-e frică s-o urmezi.

Preț de o secundă, pare că vrea să sară la mine. Nu știu dacă pentru că am făcut-o lașă pe față sau pentru că nu suportă să nu aibă dreptate, dar, oricum, ies din clasă și pornesc spre parcare înainte să se adune destul cât să-mi răspundă.

Picioarele lungi ale lui Max mă ajung din urmă până să ies din clădire.

— Doar ca să știi, mie nu mi-e frică de nimeni și de nimic. Dacă trebuie, îl pocnesc pe Ted Bundy direct în față.

— Nu începe, Max! Nu vânăm niciun criminal în serie. Vrem doar să strângem niște informații până când îi putem forța pe polițiști să se miște. Atât. Fără pumni.

— Eh, bine! Dar Roane? O să turbeze când o să afle că ai plecat din oraș, nu?

— Cel mai probabil, dar cu puțin noroc ajungem până în Waybrooke și ne întoarcem înainte să observe cineva că am plecat.

Îmi verific ceasul în timp ce ieșim pe ușile școlii, în parcare.

E aproape unu jumate. Simt că n-am mai dormit de câteva zile.

Max descuie Liberty-ul și se aruncă în spatele volanului, pornind motorul. Din difuzoare urlă ultimele acorduri ale unei piese de la Post Malone, iar el se bâlbâie încercând să dea volumul mai încet când mă urc și eu.

— Scuze! zice.

— Stai, nemernic ipocrit!

Autumn aleargă spre noi, roșie la față și vizibil iritată. Îmi încrucișez brațele și mă las pe spate în scaun.

Se oprește la câțiva pași.

— Vin și eu.

Mijesc ochii la ea.

— Și cu școala cum rămâne? Îți distrugi prezența aia perfectă dacă chiulești în mijlocul zilei. Ce oroare!

— Ia mai taci! Era clar că făceam un atac de panică. Nu trebuie să fii nesimțit.

Probabil că are dreptate.

Ridic din umeri.

— Mă rog. Dar, după ce plecăm, nu mai ai voie să te răzgândești. Ori ești sută la sută cu noi, ori rămâi aici. Dacă avem vreo șansă s-o găsim pe Lola, n-avem timp să ne panicăm sau să ne întoarcem din drum. Ne-am înțeles?

Întind mâna.

Autumn mi-o strânge cu putere.

— Ne-am înțeles. Hai s-o găsim pe Lola!

Max se apleacă de pe scaunul șoferului.

— Urcați, rataților, trebuie să ne luăm în serios rolul de detectivi!

Dau ochii peste cap.

— Nu, pe bune! zice, făcând semn spre școală. Urcați. Vine gardianul.

Ne întoarcem brusc și, ce să vezi, gardianul școlii chiar se îndreaptă spre parcare, clătinând din cap.

Închid portiera, Autumn se aruncă pe bancheta din spate și-și pune centura pe locul din mijloc, iar Max scoate mașina din parcare. Mă uit pe geamul din spate și văd cum gardianul se întoarce în clădire. Poate nu-i pasă suficient cât să raporteze absența noastră la secretariat, dar ținând cont de reputația

mea recentă... slabe șanse.

— Dacă anunță mai departe că am părăsit domeniul școlii, o să înceapă să ne sune încontinuu telefoanele, mormăi, punându-l pe al meu pe silențios, ca să-mi fie mai ușor să-l ignor.

Autumn își ridică piciorul pe consola centrală ca să-și lege șiretul.

— Și ce dacă? Avem lucruri mai importante pe cap. Cum ar fi să ne dăm seama ce naiba facem acum.

Max virează la stânga pe Main Street și toți trei ne uităm la secția de poliție când trecem prin fața ei, în drum spre autostradă.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

Ea își lasă piciorul jos și se apleacă între scaunele din față.

— Ce facem când ajungem în Waybrooke? Ne ducem la local și întrebăm în stânga și-n dreapta? Dacă n-o recunoaște nimeni? Atunci ce facem?

N-am niciun răspuns. Iar Max, concentrat pe drum, clar n-are nici el.

— Și care e planul, mai exact? continuă ea. Pentru că dacă ajungem acolo și n-avem nicio idee ce facem...

Îmi încleștez mâinile în pumni de frustrare.

— Nu știu! Bine? Nu știu! Am pus toată treaba asta cap la cap în ultimele treizeci de minute. Vreau doar să ajungem acolo unde a fost văzută ultima dată. Poate cine a servit-o e și azi la muncă și pornim de-acolo.

Autumn pufnește de pe bancheta din spate.

— Ăsta nu-i un plan.

— Nici tu nu ai unul mai bun.

Întinde mâna între scaune.

— Bine, dă-mi telefonul tău!

O privesc pieziș.

— De ce?

— Vrei un plan mai bun? Dă-mi naibii telefonul tău!

Dau ochii peste cap, dar i-l întind.

Autumn îl ține în echilibru pe un genunchi și apasă pe *play* la înregistrare, în timp ce scotocește prin haosul de pe bancheta din spate. Găsește o foaie mototolită și un marker și le așază pe celălalt genunchi. Pare o lucrare de spaniolă

abandonată. Autumn notează informațiile de contact ale lui Meredith Hoyt de la sfârșitul înregistrării și-mi întinde telefonul înapoi.

— Ce faci acolo în spate? întreabă Max, aruncând o privire spre ea în oglinda retrovizoare.

— Șșș! îi spune Autumn, ridicând un deget.

Își ia telefonul, formează prefixul pentru apel ascuns, apoi numărul femeii.

— Apelurile de la secția de poliție apar mereu ca „Număr necunoscut".

O, fir-ar să fie! O sună pe Meredith, cea cu pontul? Și se preface că e polițistă? E o idee foarte proastă.

— Are voie să facă asta? îmi șoptește Max.

— O să fim arestați pentru că s-a dat drept ofițer de poliție, mormăi, acoperindu-mi fața.

În liniștea din mașină aud clar momentul când femela răspunde.

— Alo?

Autumn își drege glasul și spune:

— Alo, doamnă Hoyt? Sunt Savannah Bateman de la departamentul de poliție din Washington City.

Tonul ei imită perfect vocea secretarei șerifului. Max rămâne cu gura căscată.

— Washington City? răspunde femeia.

— Da, doamnă. Vă contactăm în legătură cu apelul telefonic pe care l-ați făcut referitor la dispariția Lolei Scott. Ofițerii noștri au revăzut înregistrările de ieri și credem că informațiile dumneavoastră ar putea fi deosebit de importante. Avem un ofițer care se îndreaptă spre Waybrooke în această seară. Ați fi dispusă să vă întâlniți cu el și să dați o declarație oficială?

Tăcere. Autumn se foiește pe locul din spate.

— Doamnă Hoyt? Sunteți acolo?

— Eu... da. Chiar era ea? La restaurant?

— Așa credem. Ați putea oferi o declarație?

Altă pauză.

— Presupun că aș putea face asta. Când ajunge ofițerul în oraș?

Autumn îmi face semn din degete. Caut rapid Waybrooke în GPS și îi arăt ecranul: sosire la ١٦:٣٠.

— Probabil pe la cinci, în funcție de trafic, îi răspunde Autumn la telefon. E deja pe drum.

— Atunci e perfect, zice Meredith. Unde să ne vedem?

— Ce ziceți de localul respectiv, ca să îl puteți arăta exact ce-ați văzut?

— Voi fi acolo.

Linia se întrerupe, iar Autumn îmi zâmbește larg.

— Gata!

Clatin din cap, uluit.

— Nu pot să cred că a mers. De unde *naiba* ai scos accentul ăla de sudistă?

— Îl prinzi dacă auzi pe cineva mai mult timp vorbind așa. Știi câte după-amiezi am petrecut în biroul ăla făcând teme?

Max izbucnește în râs.

— Ești senzațională.

Roșeața din obrajii lui Autumn încălzește întreaga mașină, iar ea se uită în altă parte. La fel și Max, brusc superconcentrat asupra șoselei complet goale din față.

Îmi dreg vocea, simțindu-mă complet nelalocul meu în mijlocul momentului ăstuia care naiba știe ce înseamnă, și readuc discuția înapoi la misiunea pe care o avem de îndeplinit.

— Și ce se întâmplă când Meredith ajunge la restaurant și dă peste niște adolescenți în loc de un polițist în uniformă?

— De unde dracu' să știu eu? izbucnește Autumn. Dar mi s-a părut o idee mult mai bună să aducem martorul la noi decât să ne plimbăm pe-acolo întrebând lumea dacă a văzut o fată cu un tată fals.

— Bine, fie! Bănuiesc că, în cel mai rău caz, Meredith n-o să vrea să vorbească cu noi. Dă-i bătaie, Max!

El mă salută la mișto și apasă accelerația.

— Da, să trăiți, căpitane!

Străbatem în viteză autostrada în drum spre coastă și, cu fiecare kilometru parcurs, simt că mă apropii, în sfârșit, de Lola.

CAPITOLUL 20

DREW

Învârt o solniță dintr-un plastic roșu aflată pe masa din fața mea. Locul ăsta miroase a rulouri cu scorțișoară, la care se adaugă ceva nostalgie în roșu, negru și alb. Îmi vine să sparg totul cu mâinile goale. Ridic din nou privirea spre ceasul de pe perete și mă încrunt. 17:42.

Meredith Hoyt întârzie de aproape patruzeci și cinci de minute.

Max stă tolănit lângă mine, practic lipit de geamul lat din capătul separeului, iar Autumn bate cu degetul mare, într-un ritm frenetic, pe masa cu marmură falsă din fața noastră. O grămadă de meniuri de plastic stau neatinse lângă mâna ei, iar de la ghișeu văd că ospătărița ne aruncă din nou o privire ucigătoare. A venit la noi de cel puțin o duzină de ori întrebând dacă dorim ceva și de fiecare dată am gonit-o spunând că așteptăm pe cineva. Sunt aproape sigur că ne crede mincinoși sau bănuiește că plănuim să jefuim localul. Își fâlfâie genele uriașe în direcția noastră și șterge tejgheaua aproape goală din față. Ocupăm una dintre cele doar trei mese cu clienți.

Solnița se răstoarnă, împrăștiind cristalele mici peste meniuri, iar eu le arunc rapid pe podea înainte ca ospătărița să vadă dezastrul și să mă incinereze cu privirea.

Împing solnița la loc în mijlocul mesei și-mi strâng mâinile în poală. Unde e?

Se aude clopoțelul de la ușa din față și ne întoarcem toți. Iarăși. Așa cum am făcut de fiecare dată când cineva a intrat în local.

În prag stă o femeie. E scundă și slabă, cu părul blond cenușiu plin de șuvițe decolorate. Are cam vârsta mamei Lolei. Nu e însoțită. Își plimbă neliniștită privirea peste separeuri.

Bingo!

Le spun celorlalți să aștepte și ies din separeu. Când mă vede venind spre ea, abia dacă îmi aruncă o privire.

— Meredith Hoyt? întreb.

Înlemnește și-și mijește ochii întunecați spre mine.

— Da?

Sunt brusc copleșit de recunoștință că a întârziat atât de mult – altfel n-aș fi avut habar ce să-i spun. Acum, când sunt sigur, cuvintele ies ușor.

— Știu că trebuia să vă întâlniți cu altcineva, nu cu noi. Numele meu este Drew, iar eu și prietenii mei v-am sunat în legătură cu Lola. Credem că s-ar putea să fiți cea care să ne ajute s-o găsim. Dacă ne acordați un minut, vă explic totul.

Fac un gest spre masa unde Autumn și Max ne așteaptă.

Se uită spre ei, apoi își încrucișează brațele.

— Îmi pare foarte rău că v-am păcălit ca să veniți, adaug. Nu credem că ați fi acceptat să vă întâlniți cu noi dacă v-am fi spus adevărul, iar asta ar putea fi o situație de viață și de moarte.

Las fraza să albă efectul dorit asupra ei, sperând că îl va stârni suficient curiozitatea încât să întrebe.

— Viață și moarte? repetă ea, ridicând o sprânceană.

De parcă ar fi enervată de propria curiozitate. Și de noi. Mai ales de noi.

— Strângem informații pentru poliție despre dispariția Lolei, explic. E un fel de... patrulă de cartier. Am pus afișe despre dispariția ei, am dat telefoane și încercăm să urmărim orice pistă care i-ar putea ajuta pe cei de la poliție s-o găsească.

— O cunoașteți pe fata dispărută? mă întreabă, mișcându-se de pe un picior pe celălalt.

Încă n-a luat-o la fugă, așa c-o iau ca pe un semn bun.

— Vă e prietenă sau ce?

— Da, o cunoaștem, îi zic, ocolind cu grijă faptul că Lola mi-e doar prietenă acum, deși s-ar putea ca nici asta să nu mai fim. Am crescut împreună, toți patru. Tatăl lui Autumn e șeriful din Washington City, iar ea și Lola sunt cele mai bune prietene de...

Meredith își mijește iar ochii.

— Stai, ea e fiica șerifului? Atunci de ce e ea aici în locul tatălui ei?

O întrebare al naibii de bună. Ar fi potrivit să-l numesc pe șerif un dobitoc în fața unei necunoscute? Probabil că nu, dacă vreau să par cât de cât credibil.

— E o poveste foarte lungă și vă promitem că vă spunem totul, dacă ne acordați doar câteva minute. Vă rog? Puteți pleca oricând. Nu ne supărăm. De când o căutăm pe Lola, s-au întâmplat multe lucruri și încercăm să punem totul cap la cap, iar povestea dumneavoastră face parte din investigație.

Își desface brațele și aruncă o privire spre ușă. Dar pot să-i citesc curiozitatea pe chip.

În cele din urmă, spune:

— Cinci minute. Dar nu sunt deloc încântată.

— Nici eu n-aș fi, îi răspund sincer și o conduc spre masă.

Se așază pe marginea banchetei, lângă Autumn, iar eu mă așez la loc lângă Max. Aproape imediat, chelnerița apare din nou lângă noi. Îi zâmbește sincer lui Meredith, dar nouă ne aruncă o privire tăioasă.

— Bună, Meredith! Pe tine te-au așteptat ăștia trei? Mă bucur că ai ajuns.

— Bună, Sandra! Ce mai faci?

— Nu mă plâng, zice ea și se uită în jurul mesei, dar privirea i se oprește în mod deosebit asupra mea, de parcă i-aș fi greșit cu ceva. Pot să vă iau comenzile de băuturi *acum*?

Comand niște cafea pentru mine și mă ofer să plătesc și pentru Meredith. Ea îmi zâmbește în semn de mulțumire. Autumn face un semn din mână că nu vrea nimic, mulțumindu-se cu apă, iar Max studiază meniul de parcă ar lua o decizie existențială.

— Aș putea să iau câteva dintre rulourile alea uriașe cu scorțișoară?

Sandra se încruntă.

— Le avem doar dimineața.

— Atunci de ce sunt în partea de meniu unde scrie „toată ziua"? întreabă, împungând cu degetul în fotografia care ocupă aproape jumătate de meniu.

Ea îl fulgeră cu privirea, iar eu îi smulg meniul din mâini.

— Bine, bine! zice el. Atunci o să vreau platoul cu cartofi prăjiți.

Sandra notează comanda, îmi ia meniurile din mână și pleacă de la masă într-un nor de iritare.

Sincer, o înțeleg perfect.

— Un *platou* de cartofi prăjiți?

Ridică din umeri.

— Care-i faza? Împart cu voi. Țin să-ți amintesc că am sărit azi peste prânz. Mor de foame.

Autumn își dă ochii peste cap. Sandra se întoarce într-un timp record cu cafelele, apoi se îndreaptă din nou spre bucătărie. Meredith își încleștează degetele în jurul căniii roșii din fața ei și se uită fix în cafea, ca și cum ar aștepta să-i explice de ce s-a așezat la masă cu noi.

— N-am toată ziua la dispoziție, zice și se uită pe rând la noi, ignorând aparent faptul că am fi avut cu vreo trei sferturi de oră mai mult dacă ar fi venit la timp.

Privirea i se oprește asupra lui Autumn, iar expresia i se îmblânzește, devenind tristă și meditativă.

— Fata dispărută era cu adevărat cea mai bună prietenă a ta?

Șirul gândurilor mele se împiedică brusc de acel „era". *Era* prietena ei cea mai bună. Acest mic detaliu, spus la timpul trecut, mi se înfige în piept ca o săgeată otrăvită.

Autumn pare surprinsă, de parcă nu s-ar fi așteptat ca eu să-i fi pomenit deja de asta, dar îi zâmbește lui Meredith.

— Da. O cunosc pe Lola de când eram mici.

Meredith răsucește cana pe masa de plastic care imită marmura.

— Și tu? Ce relație aveai cu fata? mă întreabă.

Îi corectez iar în minte acel trecut imperfect – „ce relație *am* cu fata" –, apoi mă întreb de ce insistă să-i spună „fata" în loc să-i folosească numele.

— Este iubita mea, spun în cele din urmă.

Autumn își drege glasul și, pentru o clipă, cred că o să mă contrazică, dar n-o face.

Privirea lui Meredith se înmoaie de compasiune față de soarta mea, chestie pe care n-o suport. Dar asta e important.

— Încercăm să reconstruim o cronologie, spun. Știm că a fost în acest local, dar orice alt detaliu pe care ni-l puteți da despre ce ați văzut ne-ar putea ajuta să ne dăm seama încotro să mergem mai departe.

— Îmi pare rău! Tot nu înțeleg de ce faceți *voi* asta.

Se întoarce către Autumn.

— Ce fel de patrulă de cartier se ocupă de o fată dispărută?

De ce nu-i tatăl tău aici? De ce n-a urmărit el pista asta?

Vreau să răspund în locul ei, dar atenția lui Meredith e îndreptată complet către Autumn.

Dacă îl spun că *eu* sunt suspectul principal, totul se duce de râpă. Meredith și informația pe care o deține se vor evapora dacă află adevărul.

Autumn zâmbește trist.

— Din păcate, tatăl meu urmărește o pistă greșită. Crede că cineva din orașul nostru e implicat în dispariția Lolei și nu vrea să ia în calcul alte variante. E prea încăpățânat și n-am vrut ca Lola să plătească pentru asta. Ne-am gândit că, dacă venim noi aici și aflăm informațiile direct, poate o să-l convingem să ne asculte.

— Și cine crede el că e implicat?

— Cineva convenabil. E o poveste pe care o poate susține ușor, așa că vrea să fie adevărată. Noi vrem să știm ce s-a întâmplat cu adevărat. Și dumneavoastră ne puteți ajuta, nu? Sunteți sigură c-ați văzut-o?

Către finalul frazei, vocea lui Autumn e atât de plină de speranță, încât pare că o forțează să-i dea înainte. Se apleacă spre Meredith ca și cum ar ține în mâini cheia universului.

Ochii lui Meredith strălucesc.

— Cred că da, răspunde.

Chelnerița lasă pe masă un platou uriaș cu cartofi prăjiți, iar Max îl trage imediat spre el.

— Ne puteți povesti ce s-a întâmplat? întreabă el, apoi își îndeasă vreo nouă cartofi în gură.

Meredith se uită la Max ca și cum uitase că era și el la masă, dar, ca să fiu sincer, vărul meu se cam împinsese singur într-un colț, făcându-se mic. Încuviințează din cap spre noi.

— Vreau să vă ajut, dar nu știu ce-aș putea să mai adaug. Adică pe lângă ce v-am spus la telefon.

Îmi încrucișez brațele pe masă.

— Puteți începe cu începutul și să ne povestiți tot ce s-a întâmplat? S-ar putea să știți mai multe decât credeți.

— Bun. Păi, aveam după-amiaza liberă, așa că am venit să iau prânzul cu o prietenă. Întârziam puțin și mă grăbeam spre ușă când am văzut-o în parcare.

Autumn arată pe geam.

— Unde erau? În ce loc?

— Uite acolo. Drept lângă intrare, zice ea, făcând un gest spre parcare și indică un loc liber de lângă mașina lui Max.

Gândul mă țintuiește pe loc. Lola fusese chiar acolo, ieri.

— Stătea în picioare lângă dubă, în partea dreaptă, spune Meredith, cu mâinile în jurul ceștii de cafea. N-aș fi observat-o dacă nu s-ar fi scărpinat, *în ultimul hal*, pe gât. Părea amețită și, o clipă, am crezut că e drogată, dar apoi mi-am dat seama că era plină de urticarie. Tatăl ei a fugit...

— Nu e tatăl ei! spunem eu, Autumn și Max în același timp.

Se uită la noi, nedumerită.

— OK... *bărbatul* cu care era a fugit dinspre farmacie și i-a dat ceva, cred că Benadryl. Părea foarte îngrijorat că nu se simțea bine și a ajutat-o să urce în dubă. Când m-a văzut că mă uit la ei, s-a urcat și el repede și au plecat.

— Și l-ai lăsat să plece, pur și simplu? De ce n-ai sunat imediat la poliție, dacă știai cine e? o întreb, iar disperarea mi se strecoară în voce și mă face să par mai furios decât vreau.

Ea se încruntă, iar eu ridic mâinile în semn de scuze.

— Îmi pare rău! Nu sunt supărat pe dumneavoastră. Vreau doar să înțeleg.

Meredith mă fixează cu ochii mici și ia o gură de cafea.

— Aș fi sunat mai devreme la poliție, dar nu eram sigură că e ea. Am văzut o fată care părea să aibă o problemă și m-am uitat să mă asigur că e în regulă. Era ceva familiar la ea, la chipul ei, dar nu-mi dădeam seama de unde o știam. Mi-am dat seama doar când mi-a zâmbit, în timp ce duba se îndepărta. Zâmbește în toate pozele de la televizor. Atunci am știut că e ea.

— Și apoi ce s-a întâmplat? o întreb.

Prea tare. Prea intens. Din nou. Mă forțez să mă relaxez un pic, să mă las pe spate și să-mi vâr mâinile sub picioare.

— Unde s-au dus?

Femeia mai ia o gură mare de cafea, golind cana, și arată spre șosea în sus.

— Au luat-o în direcția aia. Prin oraș, apoi au luat-o spre nord, în direcția coastei.

— Sunteți sigură?

— Absolut. Au luat-o spre nord. Asta e tot ce știu.

Liniștea umple separeul. Autumn privește pe fereastră, în direcția indicată de Meredith. Max mai devorează o mână de cartofi prăjiți.

Nu e de ajuns. Nu putem merge pe autostradă spre nord, căutând orbește o dubiță. Sunt sute de orășele și drumuri care se desprind din autostradă. Ar putea fi oriunde la nord de aici și, cum suntem cam în mijlocul statului, e mult drum de acoperit până să ajungem măcar în Washington. Sau poate au mers suficient spre nord cât să ajungă la o benzinărie, apoi s-au întors și au luat-o spre Mexic.

„Spre nord" nu e o pistă.

— Mai țineți minte ceva despre dubă? întreb. Vreun autocolant de mașină, un permis de parcare? Avea plăcuțe de Oregon? Era ceva înăuntru? Orice ar putea ajuta s-o identificăm?

Meredith rămâne pe gânduri, ultându-se în ceașca acum goală. Sprâncenele i se unesc de concentrare.

— Nu-mi amintesc să fi avut autocolante. Cred că avea plăcuțe de Oregon, dar sincer nu sunt sigură. Tot ce-mi amintesc e fata. Nu pot să-mi scot din minte chipul ei.

— Mai știți și *altceva*? insistă Autumn, iar expresia disperată de pe fața ei îmi spune că și ea simte cât de aproape suntem de un capăt de drum. Absolut orice?

Chipul lui Meredith se luminează.

— Oh, de fapt, da. Fuseseră la Nana.

— Poftim? spunem toți trei deodată.

— La Nana. Favoritele Nanei. E un magazin second-hand, mai sus pe drum. O bijuterie de loc. Îți dai seama imediat dacă cineva a fost acolo, pentru că Nana are niște pungi roz-aprins cu sigla ei pe o parte. În duba cu Lola era și o pungă La Nana. Trebuie să fi fost acolo înainte să vină la local. Poate adăugați și asta în cronologia voastră?

Eu mă ult la Autumn, ea la mine, apoi zâmbește cu gura până la urechi.

— Da, ne prinde bine, spune ea.

Chelneriţa vine să o întrebe pe Meredith dacă dorește încă o cafea, dar ea își pune palma peste ceașcă și clatină din cap.

— Nu, mersi! Ar trebui să plec.

Chelneriţa se duce la altă masă, iar Meredith ne oferă un

zâmbet trist.

— Îmi pare rău! Mi-aș dori să fi avut mai multe răspunsuri pentru voi. Mi-aș fi dorit să-i fi urmărit sau ceva... Am crezut că e ea, dar sincer să fiu, până n-ați apărut voi aici, n-am fost sigură.

— Ne-ați ajutat mult. Vă mulțumim! îi spun cu un zâmbet. Este cea mai bună pistă pe care o avem de când a dispărut Lola.

Se ridică din banchetă, dar ezită lângă masă.

— E clar că vă pasă de prietena voastră, dacă ați venit până aici. N-aș vrea să aud că ați dispărut și voi trei, așa că nu fiți nechibzuiți, OK? Mergeți cu informațiile astea la autorități și lăsați-i pe polițiști să se ocupe.

Murmurăm la unison „Da, doamnă!". Ne aruncă fiecăruia o privire semnificativă, apoi își strânge poșeta la piept și iese din local.

Max azvârle un cartof prăjit peste masă.

— Nasol, nu? N-a fost de cine știe ce ajutor.

Autumn îi aruncă înapoi cartoful prăjit, care ricoșează din pieptul lui Max.

— Hei, prostănacule, ai fost măcar atent? Tocmai ne-a spus că altcineva din orașul ăsta ar fi putut s-o vadă pe Lola. Cum să spui că nu ne ajută?

Max aruncă același cartof înapoi spre ea și i se prinde în păr.

— Trebuie să fii mereu așa de deșteaptă în toate?

Îi dau peste mână lui Autumn, iar ea scapă cartoful înainte să-l arunce iar.

— Hei, chelnerița asta deja ne urăște! Aș prefera să nu ne dea afară. Avem deja destule probleme.

Amândoi își încrucișează brațele și se încruntă la mine, dar pun capăt disputei.

— Trebuie neapărat să mergem la magazinul ăla, dar mai avem nevoie de ceva de aici.

— De mai mulți cartofi? întreabă Max cu un zâmbet larg și cu platoul gol în față.

— De mai multe dovezi. Trebuie să strângem fiecare firimitură de informație, ca să-i ducem totul lui Roane și să-l înecăm în probe. Nu putem face asta dacă tot ce avem e

povestea unei doamne de la un local oarecare. Avem nevoie de dovezi concrete, altfel construim o poveste, nu o cronologie.

Autumn încuviințează, ultându-se la telefon.

— Ai dreptate. Înainte să plecăm, trebuie să *dovedim* că Lola a fost aici, dar magazinul se închide la șase și jumătate.

Ah, la naiba! Nu mai avem mult timp.

Mă uit prin restaurant.

— Au camere de supraveghere aici?

— Acolo sus! spune Autumn, arătând peste umărul meu stâng.

Mă întorc și zăresc o cameră mică, neagră, montată deasupra holului spre toaletă.

— Cum ai de gând să faci rost de înregistrări?

— Cu farmecul meu personal?

Max se strică de râs, făcând mișto de mine pe față.

— Da, cum să nu! Multă baftă. Eu mă duc la baie.

Sare direct peste mine și aterizează pe linoleumul din restaurant ca un gimnast veritabil. Sandra cea morocănoasă îl urmărește de la tejgheaua de la intrare și-i aruncă o privire care ar fi chircit pe oricine ar fi dat doi bani pe supărările ei. Max dispare pe coridor, iar ea vine spre mine și Autumn, cu o bucată de hârtie pe care o rupe din carnețelul ei. Ne-o trântește pe masă.

— Sunteți pregătiți să plătiți? ne întreabă ea.

De parcă avem de ales.

Îmi scot portofelul. N-am prea mulți bani la mine după ultimul lot de afișe, dar am suficient cât să achit nota și să las și un bacșiș decent. Pun banii pe masă, sperând să o mai îmblânzesc puțin. Autumn adaugă o bancnotă de cinci dolari, aruncându-mi o ocheadă ca și cum i-ar fi venit aceeași idee. Sandra îi ia pe toți și se duce la casă fără să zică nimic.

Când se întoarce cu restul, îl zâmbesc cât pot de larg.

— Păstrează restul! îi spun.

Se uită la banii din palmă și se încruntă de parcă gestul nostru o face fericită, dar nu-i prea încântată de reacția ei.

— Mersi! zice.

— Nu, noi vă mulțumim! zic și mă ridic. Mă întrebam dacă ne mai puteți ajuta cu ceva?

Își încrucișează brațele.

— Cu ce?

— Ați văzut ieri pe aici, în jurul prânzului, o fată? Cam de vârsta noastră, cu ochi verzi, pistrui, păr șaten-închis, tuns scurt, îi spun și ridic mâna până la bărbie ca reper. Poate a fost cu un bărbat mai în vârstă. Au plecat în grabă?

— De ce vă interesează? întreabă Sandra.

Ceva în atitudinea ai are un aer protector. De parcă ar ști exact despre cine vorbim și nu vrea să ne spună. Ceea ce e frustrant, dar și încurajator. Normal că Lola a cucerit-o și pe chelneriță.

— E dată dispărută și încercăm s-o găsim, spune Autumn. Ne întrebam dacă aveți imagini cu ea pe camerele de supraveghere?

Sandra aruncă o privire spre cameră, apoi ne țintuiește cu o privire și mai aspră.

— Nu știu ce puneți voi la cale, dar am avut un presentiment rău de când ați intrat. Nu vă spun nimic despre ea, nici despre tatăl ei...

— Nu e tatăl ei! răspundem amândoi, deja exasperați.

— Nu vreau să mă implic. Dacă într-adevăr e dispărută, atunci poliția poate veni cu un mandat. Eu nu dau nimic pe mâna unor puști necunoscuți. Trebuie să plecați.

— Vă rugăm! insistă Autumn cu vocea ei cea mai blândă, ca o prințesă Disney. S-ar putea ca ea să fie...

Sandra dă din cap și n-o lasă să continue.

— Nu, nu intru în jocul vostru. Afară! Nu glumesc.

Rahat!

Îi urez o zi bună și Autumn îi mulțumește, deși nu știu pentru ce. Sandra n-a fost nici de ajutor, nici amabilă. Presimțiri rele? Dacă tot urma să le aibă, poate că ar fi trebuit să fie stârnite de răpitorul căruia i-a servit prânzul, nu de noi.

Ieșim din local și ne îndreptăm spre Liberty. Îmi amintesc că Max nu e cu noi abia când încerc să deschid portiera din dreapta. E înciulată și cheile sunt la el.

— Măcar mai avem pista cu magazinul, spune Autumn. Știm unde mergem acum.

Aș vrea să fiu de acord cu ea, dar dacă nu putem obține nicio dovadă concretă, Roane n-o să cedeze. Trebuie să

eliminăm orice urmă de îndoială dacă vrem să-i forțăm mâna. Ceea ce înseamnă că tocmai ne-a expirat norocul.

Așteptăm în parcarea rece până când Max iese în sfârșit pe ușă, vreo zece minute mai târziu, fluierând. Își învârte telefonul în mână. Pare... *vesel*. Ceea ce mă scoate din sărite.

— Cât de mult mă iubești? întreabă.

Tot ce văd e zâmbetul ăla larg pe mutră.

— Ți-a luat destul. Nu ţi-am spus că ne grăbim? Magazinul se închide în zece minute.

Își drege glasul.

— Te-am *întrebat*: cât de mult mă iubești?

Mă uit urât la el. Mormăie ceva despre lipsa de apreciere și apasă un buton pe telefon. Al meu vibrează în buzunar.

— Mă suni? îl întreb, dar când mă uit la ecran, văd că îmi trimite poze.

Multe poze. O deschid pe prima și fac un pas înapoi, uluit.

Lola.

Cercetez în fugă o duzină de poze alb-negru, granulate. Păr închis la culoare, tuns până la bărbie, jachetă cu mâneci înflorate, căciulă albă și bărbatul acela ciudat, stând în fața ei la o masă. Aceeași masă la care am stat noi în seara asta.

În unele zâmbește, dar fața bărbatului e întoarsă de la cameră în toate pozele. Chiar și-așa, calitatea imaginii e groaznică. Nu cred că cineva ar putea să-l identifice. Tot ce disting e un nas proeminent, într-un unghi favorabil.

— Cum... cum naiba ai obținut astea? Sandra ţi-a arătat înregistrările?

Râde și deschide ușa mașinii ca să urcăm și noi și să putem auzi răspunsul. Scoate o banană din buzunarul de la spate înainte să se așeze și mușcă din ea, trântind portiera.

— Glumești, nu? Nu ne-ar fi ajutat nici moartă. Am știut asta de la început.

— Atunci cum?

— În timp ce voi vă rugați ca niște îngerași, eu am găsit sistemul de supraveghere în dulapul de vizavi de baie și am derulat până la înregistrarea prânzului de ieri. Am făcut câteva poze, am luat o gustare din bucătărie și am plecat. V-am spus: o fac pe detectivul.

Îi dau o palmă pe spate.

— Te iubesc la nebunie!

Îmi zâmbește larg și, pentru o clipă, seamănă leit cu Papá. Un val de vinovăție mă lovește în plex și-mi întorc privirea ca să scap de senzațle.

Capul lui Autumn apare între scaunele din față, tot corpul ei vibrând de entuziasm.

— Vreau și eu să văd.

Îi dau telefonul, iar bucuria îi luminează fața cât se uită la imagini de pe bancheta din spate.

— Chiar o să reușim. O s-o găsim!

Îi zâmbesc și eu.

— Mai întâi o găsim pe Nana.

CAPITOLUL 21

MARY

ZIUA A CINCEA

Sunt vag conștientă de prezența lui Wayne în cameră, ajutându-mă să-mi împachetez lucrurile rămase. Rulează posterul cu *Nu-ți face griji, fii fericită!* și îl așază într-o parte a cutiei. Împinge pantofii spre mine cu piciorul. Aruncă pledul galben de pe canapea deasupra lucrurilor, îmi întinde jacheta, iar apoi sunt afară, poticnindu-mă pe trepte, spre dubă. Totul pare să se afle departe, ca și cum lumea întreagă ar fi făcut un pas înapoi, iar eu nu mai pot ajunge la nimic din ce avea sens până acum.

Corpul îmi amorțește. Nici măcar nu mai simt frigul aspru de noiembrie prin cămașă.

Wayne îmi pune cutia în spatele dubei. Fluturașul cu Ben e ascuns cu grijă într-un ciorap, în fundul acesteia. Nu înțeleg ce se întâmplă. Wayne a mințit un polițist. M-a mințit pe mine. Mi-a furat cartea de vizită. Poate că m-a furat și pe *mine*. Și nu știu ce să fac.

N-am de ales decât să mă urc în dubă și să-l las pe Wayne

să ne ducă acolo unde vrea el. N-am unde altundeva să merg.

Doar că o voce lăuntrică îmi țipă să nu plec cu el.

Nu-i lăsa niciodată să te ducă într-o locație secundară!

Gândul mă face să înțepenesc. Când mă opresc, Wayne se izbește de mine. Se întoarce brusc și mă prinde de umeri, surprins, dar degetele lui se înfig puțin prea tare în brațele mele.

— Mary, ai grijă pe unde mergi, te rog!

Spun în șoaptă „Iartă-mă!" și mă dau la o parte ca să-l las să treacă. În timp ce-l privesc urcând din nou treptele, simt apăsarea fantomatică a mâinilor lui pe piele, formând deja vânătăi în formă de degete. Reapare câteva secunde mai târziu cu o altă cutie, plină cu oale și tigăi, și cu un rucsac pe care nu l-am mai văzut niciodată. Aruncă totul în spatele dubei și se întoarce în sufragerie, unde îl mai așteaptă câteva cutii. Rucsacul își schimbă poziția și începe să alunece. Întind mâna să-l prind, pășind între ușile duble din spate ale dubei, acum larg deschise – și o rafală de amintiri înghețate mă lovește drept în față.

Sunt înăuntru, în duba goală, în fundul ei.

Sărim peste un drum de țară denivelat.

Luăm o curbă și mă izbesc de peretele lateral.

Am obrazul lipit de mochetă și ace de pin.

Geamuri întunecate.

Și panică.

Gâfâi, iar imaginile se risipesc brusc, înlocuite de lumina slabă care umple duba, un semn prevestitor al furtunii de dimineață. Wayne se apropie și împinge cutia cu documentele personale din prima noastră noapte lângă rucsac.

— Ești OK?

Dau din cap. Prea repede. Prea apăsat. Forțez un zâmbet.

— Da, m-a luat prin surprindere rucsacul. Era cât pe ce să cadă.

Se uită la el.

— E-n regulă. Sunt doar pături și nimicuri.

Îmi face semn către partea din față.

— Du-te și așteaptă-mă în dubă. Pune-ți centura. Trebuie să trag pe partea cealaltă a casei, să încarc câteva lucruri din subsol și plecăm. N-o să dureze mult.

Simt cum mi se strânge pieptul ca într-o menghină până mai am un pic și mă sufoc. Doamne, am nevoie de aer, iar gândul de a sta în duba aia lângă el îmi ridică toate firele de păr de pe ceafă!

Încerc să găsesc cuvintele, să cer o alternativă, chiar și una temporară.

— P-pot să aștept lângă râu?

Zâmbește.

— Vrei să-ți iei rămas-bun de la leagănul tău preferat?

Dau din cap.

— Îți place mult, se vede.

Se uită la ceas.

— Bine, dar doar un minut. Și numai dacă îți pui geaca. O să te alegi cu o răceală soră cu moartea pe frigul ăsta.

Încuviințez din nou din cap, fiindcă e singura formă de comunicare pe care o mai pot gestiona în momentul ăsta, și el dispare din nou în casă înainte să apuc măcar să-mi bag mâinile prin mânecile gecii. Îmi încleștez degetele în tivul ei și încerc să-mi reglez respirația în timp ce merg, dar nu ajută.

Nimic nu ajută.

Pentru că Ben Hooper e dispărut. Și Wayne m-a mințit în legătură cu mama mea. Și cu faptul că Bowman a fost aici. Ne grăbește să plecăm fără vreun motiv clar, iar degetele lui mi se înfig în brațe și nu pot scăpa de senzația că nu sunt în siguranță cu el.

Dar n-am unde să mă duc altundeva. N-am pe nimeni altcineva. Poate că-mi amintesc de mama ca de femeia cu canapeaua roșie, dar nu știu cum să o găsesc. Nici măcar nu-i știu numele. Vecinul cel de treabă a dispărut. Bowman a plecat. Mai am un pic și plec și eu, cu un bărbat care abia mă lasă să ies din casă.

Mă așez pe marginea leagănului de lângă râu și lemnul scârțâie sub mine. Ultimele cinci zile îmi rulează prin minte. Wayne, privind cu disperare spre mine în holul secției de poliție. Ușurarea de pe fața lui când a văzut că sunt în siguranță – dar și că nu-mi aminteam de el. Felul în care și-a pledat cauza ca să mă ducă înapoi pe munte. Reticența lui de a mă aduce înapoi în oraș. Insistența cu care am condus două ore ca să cumpărăm colanți doar pentru că cei pe care mi-i

luase nu-mi veneau.

Felul în care tăia căpșunile alea, ca apoi să dea vina pe mine c-am mâncat ouăle la care nu sunt alergică.

Cum mi-a comandat un smoothie de căpșuni.

Cum a ieșit valvârtej din local, de îndată ce am început să atragem atenția asupra noastră.

Podelele refăcute de acasă care, între timp, au devenit podele și dulapuri, cumva finalizate în cinci zile.

Fotografia unei străine absolute, pe care încerca să mi-o bage pe gât drept mama mea.

Dacă n-ar fi fost certificatul ăla de naștere și toate pozele cu noi, aproape c-aș fi putut să cred că...

Frica îmi explodează în vene. Acum chiar că nu mai pot respira deloc.

Nu pot respira.

Nu mă pot mișca.

Pentru că gândul s-a completat de la sine: aproape c-aș putea să cred că Wayne a greșit totul pentru simplu motiv că eu sunt fiica greșită.

Mi se scurge tot sângele din obraji. Vârful nasului îmi îngheață sloi și, la cum mi se învârte capul, simt că mai am puțin și o să cad în râu.

Oh, Doamne! Dar dacă...

Dar dacă *nu* e tatăl meu? Dar dacă eu nu sunt Mary?

Dacă ăsta nu e numele meu?

Mă arunc din leagăn și încep să merg cu pași mari de-a lungul malului, pentru că trupul meu e disperat să se miște. Pe adidașii mei albi, noi-nouți, începe să se adune noroiul care se împrăștie în sus pe margini. Cerul fierbe deasupra apei, transformând râul într-o masă gri și ostilă.

Dar dacă eu nu sunt Mary?

Dar dacă eu nu sunt Mary?

Dar dacă eu nu sunt Mary?

Întrebarea începe să se înșurubeze în mintea mea. Îmi strâng tâmplele în mâini. Cine sunt, dacă nu sunt Mary Boone?

Îmi ridic privirea spre casă, căutându-l pe Wayne, dar nu e nicăieri. Duba e parcată lângă ușa de la subsol, însă *pe el* nu-l văd nicăieri.

O creangă trosnește în dreapta mea, între grămada de

lemne și liziera pădurii. Mă întorc brusc în direcția aia, așteptându-mă pe jumătate să-l surprind acolo, holbându-se la mine. Dar nu văd nimic altceva decât grămada de lemne acoperită cu o prelată și pădurea.

Vântul se schimbă, suflând din amonte. Aduce dinspre pădure un aer rece și umed, dar și cel mai dezgustător miros posibil. Ca de carne alterată sau ouă stricate, doar că mult, mult mai rău. Pădurea miroase a putreziciune și mă retrag instinctiv din bătaia duhorii, pășind în apă. Stropii rup liniștea și ceva se mișcă drept înainte. Privirea îmi alunecă peste leagăn, spre copacii de dincolo de el, și-mi încrucișez ochii cu un animal.

Un coiot.

Stă la vreo trei-patru metri, absolut nemișcat. Atât de nemișcat, încât se camuflase perfect între ramurile din spatele lui. Blana din jurul gurii e pătată cu sânge, iar în colți are ceva.

Mi se oprește inima. Eu mă uit fix la el, el se uită fix la mine – și mă întreb dacă toată panica în legătură cu Wayne a fost degeaba, fiindcă urmează să fiu sfâșiată de vie, pe un munte care miroase a carne putrezită.

Fără să-mi iau privirea de la coiot, mă las încet pe vine până când ating cu vârfurile degetelor apa înghețată de la picioare, apoi cotrobăi prin mâl și, în cele din urmă, apuc o piatră cam cât un borcan, cu un capăt lung și ascuțit.

Mă ridic încet, cu apa curgând de pe mâini, cu piatra pregătită lângă mine. N-am habar ce-aș putea face cu ea dacă animalul chiar se năpustește spre mine, dar în clipa în care sunt din nou în picioare, coiotul o rupe la fugă prin pădure.

Scapă din gură ce rontăia.

Inima începe iar să-mi bată, dar privirea mi se fixează pe ce a scăpat. Pe partea cealaltă a grămezii de lemne totul e plin de noroi, dar se pare că animalul a săpat o groapă adâncă. Îmi scot picioarele din apă și fac un pas spre leagăn, știind că n-ar trebui să mă duc mai aproape, că nu vreau să știu ce e acolo – dar tot pornesc în acea direcție.

Mă holbez la obiectul de pe pământ, ocolind leagănul. Probabil că e o veveriță moartă sau ceva la fel de scârbos.

Tot corpul îmi spune să fug. Să iau piatra și să mă car dracului de acolo, dar nu mă pot opri din a merge spre groapă.

Mirosul, sângele... toată frica din mine încearcă să înțeleagă ce se ascunde acolo, ca să știe cum să reacționeze.

Mă opresc la câțiva pași. Groapa mă ademenește spre ea, mă imploră să mă uit înăuntru și...

Îl văd deodată, așa cum era, cu toate elementele de coșmar. O secundă solidă înțesată de imagini gravate pentru totdeauna în creierul meu. Urme de colți de animal pe o față acoperită pe jumătate de pământ. Sânge. Piele sfâșiată. Ochi tulburi, larg deschiși. Răni uriașe, deschise, pe un gât mutilat. O șapcă cu imprimeu de bivol, pe jumătate vizibilă. Un braț ieșind din groapă. Mâna lipsă.

Aruncată la vreo doi metri distanță de coiot.

Acidul îmi urcă pe gât, se oprește în spatele dinților și apoi se retrage, în timp ce mă uit îngrozită la fața lui cunoscută.

Coiotul a dezgropat cadavrul lui Ben Hooper.

CAPITOLUL 22

DREW

Nu știu ce mă așteptam să găsesc într-un loc numit Favoritele Nanei, dar cu siguranță nu asta. Parcăm în fața unei clădiri micuțe placate cu lambriuri de lemn, cum găsești adesea pe plaje, și obloane albe, murdare, care arată ca vai de lume chiar și în lumina slabă a înserării. O pasăre zboară de după unul dintre obloane și se avântă spre ocean, speriindu-l pe Max în timp ce își desfășoară picioarele lungi ca să coboare de pe scaunul șoferului.

— Rahat! spune el, ferindu-se de pasăre mult după ce aceasta a dispărut.

Max nu suportă păsările.

Autumn râde și încearcă să transforme chicotele într-un acces de tuse, exact când luminile din magazin se sting și o femeie mai în vârstă, cu părul complet alb și ochelari roz-aprins, iese cu cheile în mână. Se oprește în prag când ne

vede stând acolo și izbucnește într-un zâmbet larg.

— Ei, bună seara! Mi-e teamă că va trebui să reveniți mâine, copii. Magazinul e închis până dimineața.

Se întoarce să încule ușa.

Îmi iau telefonul și fluturașul cu anunțul despre dispariție de pe scaun, apoi mă apropii de ea.

— De fapt, nu am venit să cumpărăm nimic. Speram că ne puteți ajuta să găsim pe cineva.

Femeia mă privește peste umăr, cu cheia încă în ușă.

— Poftim?

Îi spun cum ne numim și îi întind afișul. Își lasă cheile să atârne în broască în timp ce-și aranjează geanta uriașă pe celălalt umăr și întinde mâna spre foaie. Geanta e de aceeași culoare cu ochelarii ei. Și cu colanții de yoga. Roz peste roz peste roz.

Femeia se uită atent la poză, apoi își duce degetele la gură.

— A dispărut?

Dau din cap.

— De câteva săptămâni. Am vorbit cu o doamnă de la restaurantul de mai jos, care ne-a spus că a văzut-o împreună cu un bărbat mai în vârstă și cu o plasă de la magazinul dumneavoastră.

Autumn vine și ea lângă mine.

— A fost aici?

Femeia se uită când la mine, când la ea, apoi iar la Max, care încă e agitat din cauza blestematei de păsări, și dă din cap spre poză.

— Da, au venit ieri să cumpere haine. Au plecat cu destule. Niște pantofi. Păreau amândoi cumsecade.

Eh, cel puțin unul dintre ei e.

Deschid pozele pe care le-a sustras Max din înregistrările din local și îi întind telefonul să le vadă.

— El sunt cei care au fost aici?

Femeia se holbează la ecran prin lentilele ei incredibil de groase și dă din cap cu entuziasm.

— Da. Aceeași coafură și îmi amintesc geaca – avea niște nasturi absolut superbi, dar poza asta nu e prea grozavă. De unde o aveți?

— De la restaurant, răspunde Autumn, apoi schimbă repede

subiectul. Vă amintiți ceva despre bărbatul cu care era? Sau despre mașina cu care au venit?

— Și de ce v-ar interesa toate astea?

— Încercăm să adunăm informații pentru a facilita căutările, spun. Cu cât știm mai multe, cu atât putem duce mai multe detalii poliției. Sperăm că așa o vom găsi mai repede. Vă rugăm să ne ajutați, familia ei e extrem de îngrijorată și credem că bărbatul cu care se află ar putea fi periculos!

Bătrâna face un pas înapoi și se izbește ușor de ușa închisă.

— Credeți că bărbatul acela... cel care a fost în magazinul meu, reprezintă un pericol pentru fata aceea drăguță?

Se uită la noi atât de autentic îngrozită, încât mă simt cuprins de un val de vină pentru ceea ce urmează să spun.

— Credem că s-ar putea s-o fi răpit. De asta suntem aici. Avem nevoie de orice informație aveți.

— Dar au fost atât de drăguți! insistă ea. Zâmbeau unul altuia, râdeau, fata și-a pus hainele noi înainte să plece și părea că totul e *în regulă*, adaugă și fiecare cuvânt sună tot mai ascuțit și isteric. Dacă aș fi știut că era în pericol, n-aș fi lăsat-o să iasă din magazin. Doamne ferește! Și dacă nu e găsită...

Autumn îi pune o mână pe umăr.

— Liniștiți-vă, bine? Nimeni nu vă învinovățește și nici nu aveați cum să știți că era în pericol, mai ales dacă nu s-a purtat ciudat. Nu e vina dumneavoastră.

— Dar ea a venit în magazinul meu...

— Cum vă numiți? o întreabă Autumn.

— Eloise. Mă cheamă Eloise.

— Bine, Eloise, dumneavoastră ați învinovăți pe cineva de la restaurant că n-a ajutat-o? Pentru că toți au văzut-o cu același bărbat și nimeni n-a bănuit nimic. Dumneavoastră n-ați răpit-o, n-ați închis ochii, nu i-ați făcut niciun rău. El este vinovatul. Așa că avem mare nevoie să vă gândiți și să ne spuneți dacă ați văzut sau auzit ceva ce putem transmite poliției.

Eloise dă din cap ca un automat, ca și cum nu ne aude cu adevărat, dar după o clipă spune:

— Nu le-am văzut mașina. Doar pe ei. Fata era tânără, de vârsta voastră. El era... tăcut. Serios. Avea cearcăne, dar și ea

la fel. Au cumpărat haine și el a ajutat-o cu plasele, apoi au plecat. Sincer, nu mi s-a părut nimic suspect.

Îi iau fluturașul din mână ca să nu se mai uite la el și să nu se panicheze din nou.

— Ați fi de acord să sunați la hotline? Poliția a creat un număr special pentru sesizări în cazul Lolei și ne-ar ajuta mult dacă ar primi informația atât de la noi, cât și confirmată de dumneavoastră.

— Oh, dar bineînțeles! zice ea cu ochii mari cât cepele. Sun numaidecât. Fac tot ce pot.

— Aveți un pix? o întreabă Autumn. Ca să vă scriu numărul.

Eloise pescuiește prin geanta ei gigantică și scoate un pix și un teanc de bilețele roz lipicioase. Autumn scrie rapid două numere de telefon și i le dă înapoi.

— Primul număr e de la hotline, al doilea e numărul de mobil al șerifului. E cam încet când vine vorba de verificarea apelurilor primite pe hotline, dar, dacă nu vă deranjează să-l sunați direct, ne-ar fi de mare ajutor.

Eloise se încruntă la cel de-al doilea număr de telefon.

— Numărul personal al șerifului?

— E taică-său, îi zic. Și e cam ticălos.

Intenționam ca ultima parte să o zic doar în gând, dar mi-a scăpat porumbelul. Eloise râde surprinsă.

— Atunci va fi o onoare să-l hărțuiesc pe tatăl tău, dacă asta înseamnă s-o găsim pe drăguța aceea.

Îi mulțumim din suflet, iar ea descuie ușa magazinului ca să înceapă să dea telefoane. Mă cuprinde un dor foarte specific. Genul ăla care cere ca mai mulți oameni ca ea să fie la conducere. Să o punem pe Eloise în locul lui Roane și să vedem cât de repede s-ar întoarce Lola acasă. Faptul că s-a implicat atât de repede în misiunea noastră îmi dă senzația că bărcuța noastră, deja răsturnată, s-ar putea totuși menține la suprafață.

Ne întoarcem să plecăm, iar Eloise țipă din prag, speriind o altă pasăre din cuibul din spatele oblonului. De data asta, Max se aruncă în mașină și rămâne acolo.

Mă întorc brusc, iar ochii bătrânei sunt uriași.

— Au spus ceva! Înainte să plece, fata... Lola a zis că voia să se schimbe în hainele noi înainte de drumul lung înapoi spre

Alton.

Un țiuit ciudat îmi umple urechile și-mi dau seama că am uitat să respir.

— Stați... a zis clar Alton? Sunteți sigură?

— Da, absolut! Sunt sută la sută sigură. Îmi amintesc pentru că fratele meu a locuit acolo o vreme și când am auzit că de acolo veneau ei, drumul acela așa lung cu mașina a început să aibă sens. Alton e în pustietate, superizolat. Fratelui meu nu-i plăcea cât de departe era de tot și de toate, așa că s-a mutat în Florence acum câțiva ani. Până la Alton sunt vreo două ore și jumătate de aici.

Îi fac semn cu mâinile să se oprească, să revină la ce contează cu adevărat.

— Dar ea a spus clar că se întorceau acolo?

Eloise dă din cap.

— Da.

Autumn îmi strânge brațul ca într-o menghină de-atâta entuziasm.

— Și... ați putea transmite informația asta și tatălui meu? Și la hotline?

Eloise își pune o mână în șold și zâmbește cu încredere:

— Draga mea, o să-l sun până conduce el personal aici ca să-mi ia declarația.

Apoi dispare înăuntru.

Mă întorc spre mașina lui Max, năuc.

Lola e în Alton.

Incredibil!

Max își încleștează și-și descleștează mâinile pe volan. Stăm cu toții în tăcerea din interiorul mașinii, privind prin parbriz cum Eloise îl pune la punct pe Roane, gesticulând prin ușa de sticlă.

Până la urmă, Autumn izbucnește într-un zâmbet larg.

— La naiba, oameni buni! Știm unde a dus-o.

— În Alton, zice Max.

În nenorocitul ăla de Alton.

— Bine, acum ce facem? Ne întoarcem acasă? Am terminat?

Mă uit la Max. Max se uită la mine. Autumn își bate piciorul nerăbdătoare în podeaua din spate. N-am niciun răspuns

pentru ea. Ar trebui să ne întoarcem. Am obținut ce ne-am propus, chiar mai mult. Avem o martoră, un loc, o pistă de urmat. Dacă plecăm acum, ajungem acasă puțin după nouă. Dar...

— Nu-mi pare chiar OK, zice Max. Mai avem un pic și-o găsim și noi ne ducem acasă?

Exact.

— Păi, și ce vreți să facem? ne întreabă Autumn.

Îmi apăs mâinile peste față, apoi găsesc în telefon capturile de pe camera de supraveghere din restaurant. Le iau la rând și mă uit peste ele, privindu-i pe Lola și pe bărbatul ăla. Mi-aș dori ca măcar chipul lui să fi fost clar. Mi-aș dori ca măcar una dintre poze să fie. Mi-aș dori ca asta să fie dovada clară, indiscutabilă, care să răstoarne totul, să dea peste cap orașul și ancheta, dar nu e ca și cum n-am mai avut o dovadă până acum, și anume apelul lui Meredith Hoyt la hotline.

— Și dacă nici asta nu-i de ajuns pentru tatăl tău? o întreb. Dacă aruncă o singură privire și respinge totul doar pentru că eu am fost cel care a venit aici, cel care a pus lucrurile în mișcare? Dacă o să spună că am constrâns o martoră?

Autumn se foiește neliniștită pe bancheta din spate.

— Nu cred că ar merge chiar atât de departe, nu zici?

— I-am dus înregistrarea apelului de la Meredith și tot ce a făcut a fost să mă acuze că am mușamalizat totul ca să scap basma curată. De ce ar fi altfel acum? Va invalida orice indiciu pe care îl primește de la suspectul principal. A demonstrat deja asta.

— Unu – zero pentru Drew, mormăie Max.

— Îmi pare rău, Autumn! Știu că e tatăl tău, dar nu pot merge acasă și spera că, de data asta, o să facă ce trebuie... ca apoi să fim în căcat când nu mișcă niciun deget. Dacă ne întoarcem, părinții noștri n-o să ne mai scape din ochi. Ce se întâmplă dacă ignoră pista asta?

Autumn privește în poală, cu părul roșcat căzându-i pe față, iar pentru o secundă îngrozitoare, cred că plânge. Dar când ridică privirea, ochii ei scapără scântei.

— Ai dreptate. Lola merită mai mult decât o anchetă lăsată în mâinile tatălui meu. Dar nici nu putem să umblăm de nebuni după ea. Meredith avea dreptate și cu asta – nu putem

investiga singuri. E prea periculos.

— Am mai zis-o și-o repet: o să-i trag lui Ted un pumn fix în bot. Nu mi-e frică, zice Max, trăgând un croșeu imaginar peste volan, iar oftatul care-mi scapă are în jur de o sută de kilograme.

— N-am să permit să ne pierdem toți viețile căutând un răpitor, zic. Nu înseamnă nu, Max. Azi nu lovești pe nimeni.

— Mă rog, bine...

— Cred că trebuie să schimbăm planul inițial. Am venit aici să găsim dovezi că Lola a fost în zonă, ca să-l obligăm pe Roane să ancheteze, dar... dacă l-am ocoli complet? Dacă știm că Lola e în Alton, de ce să nu ducem noi dovezile direct acolo? Încep să cred că singura cale prin care o să-l avem pe Roane de partea noastră e dacă nu-i mai dăm de ales. Așa că hai să ducem tot ce avem la alt sediu de poliție! Unul imparțial. Cuiva care să se uite la dovezi și să le ia în serios. Atunci Roane va fi nevoit să colaboreze, altfel o să pară complet incompetent.

— Sau... îi convinge pe cei din Alton că tu ești vinovatul și o să ai două secții de poliție pe urmele tale, comentează Max.

Îi arunc o privire urâtă.

— De mare ajutor. Mersi!

— Deci... vrei să-l momești pe taică-miu punându-i în joc orgoliul și reputația, asmuțind poliția din Alton pe urmele lui? întreabă Autumn.

Mă întorc spre ea ca să-i citesc reacția, dar nu reușesc să-i deslușesc expresia.

— Întind prea tare coarda?

Zâmbește.

— Deloc. E perfect. Singurul lucru care mă enervează e că nu m-am gândit eu prima la asta.

Un râs scurt îmi scapă printre dinți.

— Așa da! zice Max. Misterul continuă! Destinația: Alton.

— Stai, un mic detaliu! zice Autumn, ridicând un deget în aer, fix când Max pornește motorul. Eloise a zis că până în Alton facem două ore și jumătate. Asta înseamnă că ajungem acolo la nouă seara, iar majoritatea secțiilor de poliție din orășelele mici se închid pe la cinci-șase. Probabil că mai au vreun ofițer de gardă pentru beți și scandaluri, dar n-o să fie nimeni

acolo care să aibă autoritatea de a procesa astfel de informații. Ar trebui să așteptăm până dimineața. Altfel, o să fim dați afară în râsete de un polițist obosit, care n-a vrut să prindă tura de noapte.

Cam... are sens. Dar nu-mi vine să recunosc.

Caut pe telefon secția de poliție din Alton și, evident, e deja închisă de o oră.

— Futu-i! Trebuie să găsim un loc unde să dormim.

Max ridică din umeri.

— Oricum o să fim în rahat până-n gât pentru că am chiulit și am plecat din oraș fără să spunem nimic. Măcar să ducem treaba asta la capăt înainte să ne întoarcem și să dăm ochii cu ai noștri, nu?

— Dar trebuie să găsim un loc ca lumea unde să stăm, zice Autumn. Pentru că eu, una, nu dorm în rabla asta nenorocită.

— Hei! protestează Max.

— Hai să căutăm ceva în Alton, zic. Așa suntem deja acolo și putem petrece restul serii punând cap la cap toate informațiile, ca mâine-dimineață să mergem direct la ei. Le punem totul pe masă din prima.

— Să sperăm că-s mai polițiști decât Roane, mormăie Max. Și, apropo, n-are nimic mașina mea, nesuferito!

Sunt sigur că Autumn l-a auzit, pentru că își strânge buzele într-o linie subțire.

— Nu dorm în același pat cu voi. Asta ar fi deja prea mult.

Da, sigur. A chiulit de la școală, s-a prefăcut că e secretara unei secții de poliție, a încolțit o martoră, a fost dată afară dintr-un restaurant, are în posesie dovezi luate pe furiș, imaginile făcute de Max înregistrărilor de pe camerele de supraveghere, a traumatizat o bătrânică și a stat toată noaptea pe drumuri – *toate* astea dovedesc că este sinceră și respectă cu stricteţe legea, dar când se pune problema să doarmă în același pat cu un băiat apare o limită de netrecut.

Max iese din parcare, dar abia apucă să facă stânga pe drumul principal că telefonul lui Autumn țiuie ascuțit din spate și ne face pe toți să tresărim. Trage aer în piept cu zgomot.

— Ce e? întreb.

Fața ei e luminată de ecran, fiecare pistrui de pe nas și fiecare cută de îngrijorare dintre sprâncene ieșind în evidență.

— E tata.

— Ce? strigă Max, cu o voce de ziceai că-i un șoricel strâns cu ușa.

Autumn se uită la mine și strânge din dinți. Apasă pe butonul de răspuns și pune apelul pe difuzor.

— Alo?

— Pe. Unde. Umbli? urlă Roane.

Mă încordez involuntar.

— Am treabă.

— Autumn! Nici să nu te gândești să începi cu ale tale. Știu că ai plecat de la școală cu Max și Drew.

Mi s-a părut sau a scuipat numele meu ca pe o bucată de pâine mucegăită?

— Gardianul i-a spus directorului că v-a văzut pe toți trei plecând și acum mă sună în neștire o femeie din Waybrooke care vrea să vin să-l iau declarația că a văzut-o pe Lola Scott în magazinul ei? Zice că *fiică-mea* i-a dat numărul meu. Ce naiba puneți la cale?

Autumn se uită urât la ecran.

— Îți fac *treaba*. Poate dacă ai fi căutat-o cu adevărat pe Lola, n-aș fi nevoită s-o fac eu!

Și... închide.

— Ar trebui să ne închidem telefoanele, ca să nu ni le poată urmări.

Rămân cu gura căscată.

— Ce-i? zice ea. Ți-am zis, sunt băgată în povestea asta până la capăt. Lui o să-i treacă, în cele din urmă.

— Futu-i! mormăie Max. Futu-i, futu-i, futu-i!

Îi prind privirea. Futu-i, într-adevăr.

Când se va termina totul, va trebui să-mi păzesc spatele câțiva ani buni, altfel risc ca Roane să transforme o amendă simplă pentru viteză într-o noapte în arest. Dar nu-mi pasă atât cât ar trebui. Nimic nu-i mai rău decât să o pierd pe Lola și să mă trezesc în fiecare zi fără să știu dacă e vie sau moartă. Să retrăiesc fiecare cuvânt țipat în mașină. Să tresar la fiecare apel, sperând că e ea – și să nu fie niciodată.

Pe lângă asta, ce mi-ar face Roane ar fi pistol cu apă.

Max virează spre nord, pe autostradă.

— Cred că-l aud pe Roane de aici cum o sună pe mama. O

să mă omoare.

— Atunci murim împreună.

Îmi aruncă o privire recunoscătoare și își închide telefonul, lăsându-l să cadă în suportul de pahare, acum o cărămidă inutilă. Mă pregătesc să fac la fel, dar ce a zis el mă pune pe gânduri.

Tații mei nu mă vor omorî, dar faptul că nu știu unde sunt sigur îi omoară pe ei de griji. Ar fi trebuit să fiu acasă de trei ore. Îl văd în minte pe tata, stând iar pe trepte, privind o ușă care nu se va deschide în seara asta.

Cel puțin Roane știe că Autumn e în siguranță. Cât de cât. Adică suntem în urmărirea unui răpitor.

Deschid grupul de familie și trec rapid prin toate întrebările și mesajele disperate. Ultimele imploră să-i sun. Doare să citesc chinul din cuvintele lor. Nu-mi permit să ascult mesajele vocale, pentru că n-o să mai am puterea să duc lucrul ăsta până la capăt.

Nu vreau să-i îngrijorez. Merită să știe ce se întâmplă.

Eu: îmi pare rău. știu că sunteți îngrijorați și n-aș fi făcut asta dacă aveam altă opțiune. mă întorc în curând, dar nu în seara asta. sunt în siguranță, Max e în siguranță, Autumn e în siguranță.

Eu: am găsit ceva important.

Trimit poza neclară cu Lola în local, cu tipul ăla cu nasul ca un cuțit.

Eu: familia Scott trebuie să vadă asta. e vie și a fost în Waybrooke ieri

Eu: două persoane au văzut-o, una a vorbit cu ea. Roane nu vrea să investigheze, așa că încercăm să găsim pe cineva care o va face. suntem atât de aproape, simt asta. spuneți-i dlui Scott că Roane se înșală. rugați-l să meargă la secție și să ceară un update. spuneți-i că o căutăm

Eu: îmi pare rău, dar trebuie să fac asta. dacă n-o găsesc, o să mă distrugă

Eu: promit că am grijă. vă iubesc mult

Eu: ne vedem mâine

Închid telefonul, știind cu o certitudine absolută că nu le-am făcut vreodată ceva mai rău de atât. Și vinovăția aia mă urmărește pe autostradă.

CAPITOLUL 23

MARY

ZIUA A CINCEA

Ploaia începe să cadă din norii cenușii, ca de plumb, exact când mă prăbușesc și vomit pe pământul ud. De parcă furtuna ar încerca să spele ce s-a întâmplat aici – dar nu poate.

Nimic nu mai poate schimba asta.

Wayne l-a ucis pe Ben Hooper.

M-a trimis în casă... și l-a omorât.

Wayne e un criminal.

Tot ce pot vedea e chipul zâmbitor al lui Ben Hooper. Familia lui, atârnând aceiași fluturași pe care Bowman i-a înmânat, cu doar o oră înainte, *tocmai* individului care i-a luat viața.

Doamne Dumnezeule!

Oare de asta nu mai avea geaca pe el când a intrat ieri în casă? A îmbibat-o cu sânge, tăindu-l în bucăți pe omul ăla nevinovat? A ascuns-o undeva prin pădure, ca să poată intra apoi în casă, să joace rolul tatălui grijuliu, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Și după aia? A așteptat să adorm ca să iasă din nou și să-i sape groapa?

Nu mai încerc să mă conving că Wayne n-ar fi putut să mă ia de la mama mea, doar pentru că n-a ridicat niciodată vocea la mine; și, între timp, el îngroapă *cadavre* în curte. Ce proastă am putut fi!

Arunc o privire spre groapa săpată printre gunoaie. Ochii lui Ben Hooper privesc în sus, spre furtună, de parcă nici lui nu-i vine a crede ce i s-a întâmplat. Dacă Wayne a fost în stare de

așa ceva – și apoi să intre în casă zâmbind, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat –, atunci de ce altceva mai e capabil?

Și ce are de gând să-mi facă?

Furia începe să mă năpădească. O furie albă, ca fierul încins. Nu. Nici gând! N-o să-i dau ocazia să mă facă și pe mine să dispar.

Furtuna se întețește, picăturile de ploaie izbesc pământul, iar o altă creangă se rupe în spatele meu. Mă întorc brusc și, de data asta, am dreptate. Wayne e acolo.

Se uită la groapă, apoi la mine, în timp ce amândoi ne udăm până la piele sub ploaia torențială. Pare plictisit de moarte și clatină din cap, dezaprobator.

— Of, Mary! Strici mereu totul.

Îi privesc fața aia goală, de nepătruns – și îl lovesc cu piatra în tâmplă, cu toată forța. Capul i se duce într-o parte, iar el cade în genunchi, cu ochii încețoșați, un șuvoi de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Și *fug*.

Urletul lui de durere se împletește cu vuietul vântului printre copaci. Fug cât mă țin picioarele. Crengile îmi zgârie fața. Pietrele îmi străpung tălpile prin încălțările astea prea subțiri. Mărăcinii mă apucă de haină, mă trag, mă zgârie.

N-am nici cea mai *vagă* idee unde e. Poate e în șoc. Poate sângerează. Poate moare... sau poate vine spre mine, cu viteză, prin pădure. Nici nu îndrăznesc să mă uit înapoi, însă n-aș auzi nimic oricum, cu sângele bubuindu-mi în urechi. Fug ca și cum viața mea ar depinde de asta – pentru că exact așa e.

La început, nu știu încotro mă duc, mai ales după ce tocmai am dat peste cadavrul vecinului. Dar Ben spunea ceva de o soție. Dacă mai există o fărâmă de dreptate în lumea asta nenorocită, o să fie acasă. Pentru că, dacă Wayne nu e mort, n-am nicio șansă să ajung mai departe de casa de alături.

Ploaia cade în rafale printre copaci, udându-mi hainele și părul până când am senzația că am ieșit direct din râu. Năvălesc în fugă dintre arbori și, pentru o clipă, cred că am ajuns în curtea vecinului. Dar nu, e doar o poiană, cu iarbă până la genunchi și stânci uriașe, cât mesele de picnic. Cerul furios se întinde înaintea mea, vâscos și plumburiu, iar tunetul

face pădurea să vibreze.

Îmi arunc corpul prin poiană, alergând spre următorul pâlc de copaci, ca să fiu din nou la adăpost cât mai repede. Și atunci îl văd: fumul subțire ridicându-se dintre crengi. Fumul eliberat de o sobă.

Ea *chiar* e acasă.

Picioarele mi se mișcă mai repede. Plămânii mi se aprind. Pot să reușesc. O să reușesc!

Dar ceva se izbește de copacii din spate și, când mă uit peste umăr cu stomacul strângându-se pungă de frică, îl văd pe Wayne năpustindu-se printre ramuri, cuprins de o furie necontrolată. Gâtul și partea de sus a cămășii îi sunt mânjite de sânge. Se uită frenetic în jur, până când mă zărește. Privirea i se fixează pe mine, rece și mortală. Fără să mai pierd vremea, mă arunc din nou printre copaci.

Nu mă mai uit înapoi.

— *O să te găsesc...!* urlă el.

Numai că nu rostește aceste cuvinte. Nu de data *asta*.

Totul mi se revarsă în minte ca o cascadă învolburată: îmi amintesc ce s-a întâmplat.

Îmi amintesc cum a venit din spate când verificam cutia poștală din fața casei. Cum m-a smuls de acolo – din viața mea, din lumea mea – și m-a târât în asta. Îmi amintesc cum m-am trezit în duba care se legăna pe drumul de munte, noaptea. Îmi amintesc cum stăteam ghemuită pe o parte, paralizată de frică, încercând să înțeleg ce mi se întâmplă. Îmi amintesc că am folosit un truc văzut pe YouTube ca să scap de colierul de plastic de la încheieturi. Cum m-am prefăcut că dorm când s-a oprit duba în fața cabanei și cum m-am ridicat brusc când a deschis ușa. Îmi amintesc cum m-am izbit în el, cu toată forța, lovindu-l atât de tare încât a căzut pe spate, iar eu am fugit pe drum, în miez de noapte, urlând după mama.

Îmi amintesc copacii, crenglile ca niște degete.

Îmi amintesc aerul rece al nopții pe brațele goale.

Îmi amintesc vocea lui în spatele meu, ca și cum voia să *știu* că e acolo. Că e aproape. Că nu voi scăpa.

— *Întoarce-te chiar acum, domnișoară!*

Dar de data asta nu strigă. Doar vânează.

Amintirile se contopesc cu imaginea copacilor din fața mea,

trecând fulgerător de la furtuna care urlă acum în jurul meu la ce s-a întâmplat în urmă cu cinci nopți. N-a fost niciun accident de mașină, nicio plecare din McMinnville, nicio renovare de casă. Doar Wayne alergând după mine prin pădure până când, cumva, am ajuns pe drumul ăla.

Nu pot să respir.

Văd o casă printre crengi. Sunt aproape. Prind din zbor o umbră de vopsea albastră și miros de fum de lemn dintr-un coș de cărămidă. Conturul unei ferestre tip bovindou, strălucind de la lumina dinăuntru.

Salvarea mea.

Sunt atât de aproape, că ar putea să mă audă dacă aș mai avea aer să țip. Gâfâi. Mă simt în flăcări. Nu-mi mai simt picioarele, mâinile, fața.

Zece pași și scap de pădure. Văd iarba moartă, maronie.

Cinci.

Ușa cu plasă se deschide. Am țipat? M-a auzit cineva?

Trosnesc ultimele crengi și țâșnesc pe peluza uscată, când o bătrână pășește pe verandă. Trag aer în piept ca să țip...

Și o mână mi se strânge în jurul gâtului din spate. Alta îmi acoperă gura, înăbușind sunetul cu o încleștare violentă, ca de menghină. Copacii mă înghit din nou, mă trag înapoi sub acoperișul crengilor. Îi zgârii mâinile, care nu mă slăbesc deloc; din contră, strânsoarea se încleștează până simt că-mi strivește traheea. Puncte negre îmi roiesc prin fața ochilor, iar el respiră sacadat, aproape liniștit, chiar lângă obrazul meu. Nu-mi dă drumul.

— Ah, Mary! șoptește Wayne drept la urechea mea, cu barba lui aspră zgâriindu-mi pielea în timp ce mă chinui să rămân conștientă. O să plătești pentru asta.

Punctele negre se înmulțesc și-mi împânzesc vederea până când totul se întunecă de-a binelea.

CAPITOLUL 24

DREW

Dau la o parte perdeaua din camera noastră de motel și cred că privesc spre șosea pentru a cincisuta oară. Străzile din Alton au rămas tăcute de când am intrat în oraș. Afacerile de pe strada principală, înghițite de întuneric, nu dau niciun semn de viață. Singura mișcare din parcarea pustie a motelului a fost pâlpâitul felinarului, care s-a stins la răsăritul soarelui.

Locul ăsta arată ca o groapă comună pentru vise moarte.

Nu mi-o pot imagina pe Lola aici.

Max sforăie în spatele meu, așa că las perdeaua să-mi alunece dintre degete, împiedicând lumina dimineții să intre în cameră. E tolănit pe unul dintre paturile duble, cu capul atârnând peste marginea saltelei și gura larg deschisă. Arată ca o stea de mare cu brațe subțiri. Încă un sforăit de bariton îi scapă din gât, la un pas să cutremure tablourile abstracte de pe pereții motelului.

Autumn doarme pe o parte a celuilalt pat, cu cuvertura veche aruncată pe podea, pentru că, potrivit *majestății sale*, „nu le spală niciodată". E ghemuită sub cearșafuri și nu s-a mișcat toată noaptea.

Mă întorc iar spre fereastră. Zece minute până la opt – când se deschide oficial secția de poliție. Îmi impun să am răbdare.

Ar trebui să fiu obosit, pentru că abia am dormit azi-noapte, dar nu sunt. Orașul ăsta are un efect asupra mea, mai ales pentru că știu că Lola se îndrepta aici cu nici două zile în urmă. Umbra ei încă dăinuie în oraș. Nu știu cum să explic, dar mă simt mai aproape de ea în locul ăsta.

Las perdeaua să cadă la loc și mă apropii de grămada ordonată de documente de pe comodă. Am petrecut aproape toată noaptea pregătindu-mi prezentarea. Din fericire, recepția motelului avea o imprimantă, iar fata de la ghișeu nu părea deranjată că o foloseam.

Am tipărit copii ale fiecărei poze din local, o fotografie mai clară cu Lola purtând acea jachetă, luată de pe Instagramul ei, un nou fluturaș de persoană dispărută și o cronologie detaliată – scrisă la calculator – cu tot ce știm că s-a întâmplat din noaptea dispariției până la reapariția ei în Waybrooke.

Poate că nu e un raport perfect de poliție, dar spune o

poveste. Povestea unei fete perfecte, o tipă bătăioasă, dificilă și enervantă – și a ceea ce credem că i s-a întâmplat.

Răsfoiesc iar hârtiile, pentru a nu știu câta oară, încercând să găsesc ordinea ideală în care să le prezint la secția de poliție din Alton, dar mă blochez iar și iar la pozele din local. Jacheta e elementul cel mai ușor de recunoscut din imagine – și cred că tocmai asta mă neliniștește cel mai tare. Fețele sunt neclare, aproape imposibil de distins. Sper ca jacheta să fie de ajuns. Câte fete care arată ca Lola ar putea să umble printr-un orășel de provincie cu o jachetă unică?

Nu. Asta e suficient. Trebuie să fie!

Sforăitul lui Max se întrerupe brusc când se întoarce pe burtă. Am fost suficient de răbdător. Îmi trag hanoracul peste cap și îi dau un șut în saltea.

Se ridică brusc, cu ochii mijiți.

— Ce dracu'?!

— Hai, scularea, e dimineață! spun, traversând camera spre patul lui Autumn.

Știu prea bine că, dacă-i dau un șut și ei, o să rămân fără bijuteriile familiei, așa că îi ating ușor umărul până își freacă ochii.

— Hai, trebuie să ajungem la poliție!

Mormăie ceva, dar dă cearșaful la o parte și se ridică dintr-o mișcare.

Îi las pe Max și pe Autumn să se trezească în ritmul lor, în timp ce iau cardurile de acces și mă îndrept spre recepție ca să anunț că plecăm. Parbrizul mașinii lui Max strălucește, acoperit cu un strat subțire de brumă când trec pe lângă ea.

Intru în biroul care servește drept recepție.

Aceeași fată de aseară stă la tejghea. Are părul vopsit negru, tuș negru din belșug la ochii roșii ca focul – semn că nici ea n-a dormit prea bine. Își lasă bărbia în palmă și-mi face cu ochiul când intru.

— Bună! Mai ai nevoie de imprimantă? întreabă ea.

Clatin din cap și las cardurile pe tejgheaua lucioasă, neagră.

— Nu.

Zâmbește și le ia.

— Îmi place atitudinea ta miserupistă.

O ignor și-mi las privirea să alunece prin micul lobby. Nu e

cu mult mai mare decât camera noastră. O măsuță e amenajată pentru așa-zisul mic-dejun, care constă de fapt doar din cafea, câteva banane și niște cutii de cereale pentru copii. Deasupra se află un panou de plută, iar două scaune identice cu cele din cameră sunt așezate în fața lui.

— Gata! zice fata, întinzându-mi bonul. Am făcut check-outul. Absolut nimic de reproșat.

Privirea ei mă măsoară din cap până-n picioare și e clar că nu se referă doar la cazare. Îmi întorc fața ca să nu-mi vadă grimasa. Nu pentru că n-ar fi drăguță – tușul ăla negru chiar îi stă bine –, dar nu e Lola.

Mă opresc și îmi torn niște cafea într-un pahar de hârtie. Amestec cu un bețișor de lemn, încercând să o răcesc, și mă opresc ca lovit de trăsnet când văd ce e pe panoul de plută. E acoperit complet cu postere cu persoane dispărute. Toate cu aceeași persoană.

Simt cum îmi cade cerul în cap.

Chipul zâmbitor al unui bărbat în vârstă, pe nume Ben Hooper, mă privește în alb și negru. Posterul zice că a fost văzut ultima oară în urmă cu două zile, în timp ce ieșise la plimbare. Numărul secției de poliție din Alton e trecut în josul foii, dar chipul lui ocupă tot spațiul. Zâmbetul ăla îmi sfâșie stomacul în timp ce beau din cafea. Are gust de pământ, dar o dau pe gât oricum.

— Nu-mi amintesc să fi fost aici aseară, spun către fata de la recepție.

Ea dă ochii peste cap.

— N-au fost. Soția lui le-a lipit pe toate prin oraș. A venit dis-de-dimineață și a acaparat tot panoul. Nu mă mir că a fugit. Femeia pare cam dusă.

Știu exact cum e să te agăți de niște afișe ca să simți că măcar faci ceva, dar felul nepăsător în care vorbește despre asta îmi întoarce stomacul pe dos. Ca și cum n-ar conta. Ca și cum soția disperată e ciudată pentru că-și caută soțul.

Sau poate că durerea mea se strecoară, neinvitată, în povestea altcuiva.

Înghit bila amară, cu gust de cafea, care mi-a ajuns în gât și-mi feresc privirea de chipul bărbatului dispărut. Iau două banane pentru Autumn și Max.

— Mulțumesc! zic și ies pe ușă.

— Cu plăcere, dar eu...

I-am trântit ușa peste replică și ies afară.

Mă întâlnesc cu Max și Autumn lângă Liberty, iar el îmi aruncă cheile mașinii exact când îi pasez bananele. Autumn strânge la piept teancul de „probe" în timp ce se urcă în mașină, de data asta pe locul din față. Max nu comentează. Se așază în spate, ciugulind dintr-o banană. I-o oferă pe cealaltă lui Autumn, dar ea strâmbă din nas, așa că vărul meu o mănâncă și pe aceea.

Drumul până la secția de poliție e scurt și îl parcurgem într-o tăcere grea. Nervii mi se încolăcesc în stomacul deja dat peste cap. N-am nici cea mai vagă idee cum o să decurgă totul.

Aseară, în timpul ședinței de stabilire a strategiei, Autumn era convinsă că, dacă reușim să legăm geaca din fotografie de imaginile de la restaurant, poliția va accepta să vorbească atât cu Meredith, cât și cu Eloise. Sper că are dreptate, pentru că n-avem un plan de rezervă.

Secția apare în zare, la două străzi distanță. E o clădire mică, cu un singur etaj și o parcare modestă în față. Doar două mașini de poliție și două sedane stau parcate acolo. Lângă ușă se află un panou vopsit, cu o insignă aurie pe care scrie *Secția de poliție Alton*. Deodată, mă trezesc înapoi în Washington City și aud ușile secției lui Roane trântindu-se în urma mea, în timp ce toți cei de la birouri mă sfredeleau cu privirea.

Mă ia o transpirație rece ca gheața.

Fir-ar al naibii! Nu vreau să devin suspect și în alt stat.

Opresc mașina când semaforul se face roșu.

Dacă lucrurile merg prost, îmi place să cred că n-o să renunț, că o să caut pe altcineva dispus să mă asculte, dar dacă nimeni nu-mi va da crezare? Dacă nu mai există nicio cale să o aducem pe Lola înapoi și, de fapt, tot ce fac agravează situația? Dacă Roane mă așteaptă cu cătușele pregătite și n-o să mai am nicio șansă să urmez indiciile pe care le-am adunat până acum? Dacă...

— Hai, frate! E verde, zice Max din spate.

Clipesc, ies din vâltoarea gândurilor și-mi desprind piciorul

de pe frână. Îndrept ușor mașina spre clădirea care începe să semene din ce în ce mai mult cu o gaură neagră. Parchez cât se poate de departe de intrare, iar Autumn ridică o sprânceană, ultându-se la toate locurile libere din jurul nostru.

— Ești OK?

— Nu.

— Drew, zice ea, întinzându-mi hârtiile. Nu mai e doar cuvântul tău de data asta. Ne ai pe noi și mai avem încă doi martori care zic că au văzut-o. Poliția n-are niciun motiv să ignore dovezile astea și are și mai puține motive să te ia pe tine în vizor.

— Asta dacă nu apare Roane și-i convinge pe ceilalți ofițeri că ești un sociopat, îmi aruncă Max de pe bancheta din spate.

Autumn se întoarce fulgerător spre el și îi aruncă o privire urâtă.

— Taci!

El se face mic în spate și iese din mașină.

— Nu asculta balivernele astea! zice Autumn. Suntem pregătiți. Adu-ți aminte ce am discutat c-o să spui: avem informații despre o fată dată dispărută. Le dăm pozele, le zicem despre Meredith, despre Eloise. Și o luăm de acolo.

Trag aer în piept și ies din mașină după ea, dar mai mult mă târâi decât merg. Ei îi e ușor să fie încrezătoare – n-are prea multe de pierdut. Dacă n-o cred pe ea, se duce acasă și e pedepsită de taică-său și cu asta basta. Eu, în schimb, aș putea fi arestat.

Traversăm parcarea și ezit în fața ușii de la intrare.

Max mă bate pe umăr.

— Hai să terminăm povestea asta!

Înăuntru, ne lovește un val de activitate. În ciuda parcării aproape goale, biroul clocotește. Ofițeri în uniformă se mișcă peste tot, dând din mână în mână dosare, răspunzând la telefoane și lipind hârtii pe un panou mare de anunțuri aflat în fundul încăperii. Câțiva oameni în costume, cu legitimații la curea, se amestecă printre ei. Toată lumea vorbește deodată, iar în centrul panoului de anunțuri îl văd pe Ben Hooper, zâmbind de pe afișul cu „Persoană dispărută".

— Ce se întâmplă? îmi șoptește Autumn.

— A dispărut un bătrân, îi zic. Am văzut un poster în motel

când am returnat cheile de la cameră. Probabil că organizează echipele de căutare.

— Vezi? se bagă Max. Dovada că unii polițiști chiar știu cum se face o anchetă.

Mda, rămâne de văzut. Dar agitația din jur îmi dă speranțe că poate nu va fi un dezastru până la urmă.

Unul dintre ofițerii în uniformă ne observă în prag și vine la ghișeu, sprijinindu-se cu coatele de tejghea. E înalt, cu păr roșcat tuns scurt și o mustață asortată.

— Pot să vă ajut cu ceva, copii?

Îngheț pe loc. Se uită la mine – poate pentru că sunt în mijloc, cu un pas mai în față decât Max sau Autumn –, dar simt că mă privește ca pe un suspect. Ca și cum am greșit doar intrând pe ușă. Ca și cum știe cine sunt. Ca și cum e convins că sunt vinovat. O fi vorbit cu Roane? Telefoanele noastre sunt încă închise, deci cum ar putea ști că am ajuns aici...

— Bună ziua! spune Autumn, pășind spre tejghea când nu scot niciun cuvânt. Am vrea să vorbim cu cineva în legătură cu o persoană dispărută.

— O persoană dispărută? întreabă el. Vă referiți la Ben Hooper?

Autumn clatină din cap și așază fluturașul cu Lola pe tejghea.

— Nu, e vorba despre prietena noastră, Lola. Avem motive să credem că se află aici, în Alton, și trebuie să vorbim cu cineva despre asta.

Roșcovanul aruncă o privire peste umăr și-și trece mâinile peste față, exasperat.

— Bun, ideea e că lucrurile sunt cam agitate în momentul ăsta. De obicei nu e așa de multă vânzoleală pe-aici, dar avem un localnic care a dispărut de curând. De ce nu luați loc? O să vină cineva să vorbească cu voi cât de curând.

Arată spre banca din dreapta ușii – o chestie lungă, de lemn, lipită de perete, destul de mare pentru toți trei. Ofițerul se întoarce la grupul adunat în jurul panoului de anunțuri, iar noi așteptăm.

Genunchiul lui Max începe să tremure imediat cum se așază.

— E de bine, nu? Adică nu ne-au dat afară, deci suntem încă pe drumul cel bun?

Teoretic.

Autumn se ultă la mine.

— Ești bine?

— Dap.

— Cât crezi c-o să așteptăm? întreabă Max.

Se pare că mai bine de o oră. Nici nu mai știu de câte ori ridic ochii spre ceasul de pe perete, urmărind acele rotindu-se, iar și iar, până când e trecut de nouă și simt cum îmi amorțește curul pe banca asta complet incomodă.

Max s-a lăsat pe spate, sprijinit de perete. Doarme. Jur că poate adormi oriunde și oricând.

Măcar nu sforăie.

Autumn a renunțat de tot la bancă și a început să se plimbe prin holul de intrare cu o viteză care aproape tocește linoleumul. Devine tot mai agitată cu fiecare minut, ceea ce e de-a dreptul haios, pentru că așteptarea are exact efectul opus asupra mea. Încet, încet, încep să mă liniștesc.

În sfârșit, grupul din jurul panoului se dispersează, iar toți se îndreaptă spre ușă. Autumn se dă la o parte, lipindu-se de peretele opus, când o duzină de ofițeri părăsesc împreună clădirea. Abia atunci observ că au pe insigne numele altor orașe.

Au adus polițiști din alte orașe ca să-l caute pe Ben Hooper.

Roane n-a chemat niciodată pe cineva din afara secției lui să facă ceva decât dacă era obligat. Preferă să țină totul „în familie". Ceea ce, din ce am observat, înseamnă de fapt „sub controlul meu".

Polițistul Roșcovan e unul dintre puținii rămași în secție.

Pune un teanc de fluturașe identice cu cele de la motel pe tejghea.

— Încă sunteți aici?

Fac o grimasă.

— Vă așteptați să plecăm? Ne-ați zis să așteptăm.

— Așa e. N-ar trebui să fiți la școală?

Eu zic *nu* exact când Autumn spune *da*.

Ne privește pe rând.

— Bine, și de unde sunteți? Nu păreți de-ai locului.

— Din Washington City, răspunde Autumn.

Fluieră scurt.

— Cam departe de casă, copii, nu credeți?

Iar cuvântul ăla, *copii*. Sună atât de condescendent. Ca și cum n-am putea avea nimic important de spus, pentru că suntem *doar niște copii*. Și copiii n-ar trebui să fie într-o secție de poliție la 9:15, într-o zi oarecare de școală, la peste o sută de kilometri de casă.

Autumn se apropie de tejghea și îi întinde din nou fluturașul cu Lola.

— Ați văzut-o pe fata asta?

Vin lângă ea. O susțin. Niciunul dintre noi nu se obosește să-l trezească pe Max.

Roșcovanul ne cercetează îndelung, dar ia fluturașul. Probabil doar ca să ne facă pe plac. Se uită peste el, citește informațiile de jos, apoi își ridică privirea spre poză.

— Seamănă cu o grămadă de fete. E dată dispărută din Washington City?

Autumn încuviințează.

— Și sunteți prietenii ei?

Dăm din cap în același timp, iar Autumn ne prezintă pe toți trei.

Nu pare deloc încântat că am condus până aici doar ca să-i arătăm un afiș, într-o zi de școală. Dar Autumn știe exact ce face. Ca de obicei.

— Avem informații despre dispariția ei și avem nevoie să ne ia cineva declarația. Oficial. Tatăl meu e șerif, deci știu cum funcționează lucrurile. Iar dacă nu vreți s-o faceți dumneavoastră, atunci vreau să-mi spuneți cine poate, pentru că nu plecăm de aici până nu ne ia *cineva* declarația în scris.

Roșcovanul oftează.

— Bine, veniți cu mine!

Chiar dacă exact asta speram să aud, rămân înțepenit ca un idiot vreo două secunde, până când corpul meu decide să se miște. O urmez împleticit pe Autumn către unul dintre cele două birouri din mijlocul sălii. Ofițerul Roșcovan se așază pe scaunul de la calculator, iar noi ne înghesuim pe cele metalice din fața biroului.

Tastează câteva comenzi rapide, apucă un carnețel și un pix

și ne ațintește cu privirea, acordându-ne toată atenția.

— Bine. Spuneți-mi ce s-a întâmplat!

De data asta fac ce ar fi trebuit să fac de la început. Spun adevărul. Tot adevărul, chiar și părțile urâte.

Încep cu debarcaderul și povestesc totul, fiecare detaliu exact așa cum s-a întâmplat. Cearta, despărțirea, cum am lăsat-o acolo. Cum ne-am dat seama că a dispărut. Săptămânile care au urmat, căutările noastre, ancheta dată peste cap de Roane, cum am furat înregistrările de pe hotline. Istoria gecii și ce a însemnat să o auzim menționată pe înregistrare. Întâlnirea cu Meredith în Waybrooke. Ce am aflat de la Eloise.

La fiecare informație nouă, mă încordez, așteptând să fim alungați. Mai ales la partea cu „am intrat prin efracție în secția de poliție și am furat probe", dar în afară de o încruntătură adâncă și un gest din mână, care ne îndeamnă să continuăm, nu reacționează deloc. Ceea ce mi se pare al naibii de ciudat. E polițist. Tocmai i-am spus că am furat dovezi dintr-o secție de poliție. Nu merită asta măcar o prelegere despre morală în plină declarație?

Tot ce face e să scrie.

Scrie. Absolut. Totul.

De fapt, cu cât povestim mai mult, cu atât se apleacă mai tare în față, cu atât pare mai concentrat – dacă asta e posibil. Pune întrebări. Când deschide dosarul Lolei pe calculator și compară pozele noastre din local cu imaginea din raport, culoarea i se scurge din obraji. Cere imediat mai multe detalii despre dubă. Despre geacă. Despre Lola.

La un moment dat, ridic privirea și-l văd pe Max în picioare, în spatele scaunului lui Autumn. De când stă acolo? După zâmbetul întins pe fața lui, aș zice că de suficient timp cât să-și dea seama că lucrurile merg bine.

Ofițerul Roșcovan chiar o sună personal pe Eloise. Nu răspunde, dar îi lasă un mesaj vocal care sună foarte oficial, cerând să ia legătura cu el – și sunt convins că ea o să-l contacteze imediat ce-l aude. Apoi face un apel mai puțin plăcut.

Către Roane.

E destul de isteț încât să vorbească din altă cameră. Când

se întoarce, are fața întunecată, dar privirea hotărâtă – ceea ce cred că e un semn bun. O trimite pe Autumn să vorbească cu tatăl ei și se întoarce la tastatură. Apoi zice ceva despre posibilitatea de a împărți echipa de căutare pentru a-i căuta și pe Ben, și pe Lola.

Iar eu sunt în al nouălea cer.

N-am fost niciodată atât de plin de speranță în toată viața mea. În fiecare minut de îngrijorare din ultimele douăzeci și patru de ore, în care m-am frământat cum să cer ajutor și cum să spun povestea asta, nici măcar nu mi-am permis să-mi imaginez că am putea, de fapt, să schimbăm ceva în bine. Dar se întâmplă.

Autumn se întoarce după un minut, roșie-n obraji, dar cu un zâmbet larg.

— I-am închis. Era deja pe autostradă. Avem cam patruzeci și cinci de minute până ajunge aici și începe să urle. Pregătiți-vă!

Mă uit la ceas. 10:05.

Faptul că Roane se apropie ar trebui să-mi facă palmele să transpire, dar ofițerul Roșcovan – pardon, ofițerul McCurry, că are și el un nume – are încă multe întrebări. Pentru asta am venit aici, așa că Roane poate să-și bage reproșurile undeva. Mă voi descurca cu tot ce are de gând să arunce spre mine.

Ne ia mult timp să răspundem la toate întrebările și mai trecem de două ori prin cronologia evenimentelor, ca să fie sigur că totul e notat corect în raport, dar, în cele din urmă, ofițerul se uită peste *paginile* pe care le-a scris și se lasă pe spătar, masându-și maxilarul.

— Doamne! E o poveste întreagă aici.

Dăm din cap cu toții. Cu înverșunare.

Își lasă mâinile în jos și ne privește pe fiecare, pe rând.

— N-o să mă prefac că tot ce ați făcut voi trei ca să ajungeți aici e în regulă sau că aprob modul în care ați obținut informațiile astea. Sunt sigur că veți suporta niște consecințe acasă și nu prea pot face mare lucru în privința asta. Dar înțeleg *de ce* ați făcut ce ați făcut. Acum însă trebuie să ne lăsați pe noi să ne ocupăm. Bine? Fără alte furturi, fără jocul vostru de-a detectivii sau fugit de acasă.

Max zâmbește cu gura până la urechi și știu că e din cauză

că polițistul a numit tot ce am făcut „jocul de-a detectivii".

Autumn ridică din umeri.

— Suntem aici doar pentru că nimeni altcineva nu făcea nimic. Dacă preluați voi de aici, n-avem niciun motiv să continuăm.

Eu nu zic nimic, pentru că n-o să mă opresc până când Lola nu ajunge acasă. Ofițerul McCurry se uită fix la mine, de parcă mi-ar citi gândurile, dar înainte să apuce să scoată o aprobare din partea mea, ușile secției se deschid din nou.

Intră un alt ofițer, mult mai tânăr decât Roșcovanul. De fapt, abia dacă pare ceva mai în vârstă decât noi. Poate din cauza ochilor lui uriași, albaștri.

Părul castaniu e ușor ciufulit, iar uniforma e cam boțită. Parcă ar fi dormit în ea.

— Hei, McCurry! Am rămas fără fluturași. Mai avem vreun teanc pregătit?

Ofițerul McCurry sare în picioare și îi face semn să se apropie.

— Bowman, am nevoie de tine o secundă.

Tânărul vine lângă birou.

— Care-i treaba?

— Ei sunt Drew, Autumn și Max. Își caută prietena dispărută. Au motive să creadă că e în Alton, așa că le-am luat eu declarația. Mi-a amintit de tura ta ciudată de noapte. N-ai luat cu mașina o adolescentă acum câteva zile?

Autumn mă privește cu ochii cât cepele și sunt sigur că și ai mei arată la fel. Au găsit o adolescentă? E aici? Știu deja unde se află?

Polițistul tânăr ia poza Lolei și se încruntă.

— Da, dar nu era o persoană dispărută. A fost implicată într-un accident de mașină. Tatăl ei a venit și a luat-o acasă. Tocmai m-am întors de la ei.

Își înclină capul, tot ultându-se la poză.

— Înțeleg confuzia totuși. Au aceeași vârstă. Aceeași geacă. Dar nu e fata pe care am luat-o cu mașina zilele trecute.

Nu... nu pot procesa asta.

Autumn reacționează fulgerător.

— Dar dacă avea aceeași geacă, poate că era ea. E unică. Eu am făcut-o.

— Ești sigur, Bowman? întreabă McCurry, întinzându-i pozele din restaurant și restul notițelor.

Bowman se uită din nou. Răsfoiește toate pozele, se uită îndelung la fluturașul cu Lola, apoi dă din cap.

— Uite, copii, zice, ca și cum n-ar fi cu doar un minut mai în vârstă decât noi, îmi pare rău c-aţi trecut prin ce aţi trecut, dar cred că în local aţi identificat greșit persoana și asta v-a adus până aici, din păcate. Am verificat personal identitatea fetei, am văzut toate actele, am verificat totul, inclusiv anunțul nașterii ei din ziarul din McMinnville. Mi-aș dori să am vești mai bune, dar îmi pare rău. Nu e ea.

Autumn eliberează un sunet care e pe jumătate suspin, pe jumătate hohot de plâns. Max își pune o mână pe umărul ei, iar ea n-o dă la o parte.

Dar eu? Eu îmi pierd complet controlul.

— Dar... dar aţi zis că seamănă. Care-i probabilitatea ca două fete identice, cu aceeași geacă, să ajungă în același oraș și să nu fie aceeași persoană?

Aud cum vocea îmi urcă o octavă direct înspre panică, dar nu pot să mă opresc.

Bowman pune foile jos, cu o expresie tristă.

— Am zis că seamănă *un pic*. Vorbim despre două persoane diferite. Îmi pare rău, dar e cu totul altă persoană.

CAPITOLUL 25

MARY

ZIUA A CINCEA

Simt că mă mișc, dar când clipesc, nu văd nimic.

Clipesc a doua oară și văd spatele cuiva și pământul sub niște bocanci grei, de șantier.

Clipesc a treia oară și totul dispare din nou.

Încă mă mișc și nu înţeleg de ce.

Ce se întâmplă? Mă duce cineva pe sus?

Pământul de sub mine revine în câmpul vizual. Mă concentrez pe bocancii aceia, cum calcă peste crengi uscate și iarbă moartă, iar creierul meu unește detaliile ca piesele unui puzzle. Sunt pe umărul cuiva. Atârn ca un sac de cartofi. Îmi întind degetele, caut ceva de apucat – trebuie să scap! Văd o porțiune din alee. Ridic capul și un cot mă izbește direct în față. Știu că doare, dar nu simt nimic.

Apoi iar nu mai văd.

Nu mai pot clipi. Pleoapele nu mă mai ascultă, dar simt ceva rece lipit pe o latură a feței. Cred că a trecut ceva timp. Totul e înghețat acum. Simt ceva ud pe nas, care se prelinge pe obraz.

Și-mi amintesc.

Ca o viitură. Ca un baraj care explodează. Izbitura lui a pus toate piesele la loc.

Îmi amintesc de casa mea. Îmi amintesc de familia mea. Îmi amintesc cum am fugit prin pădure, după ce am scăpat din dubă, alergând disperată să ajung înapoi la mama. La prietenii mei.

La viața pe care a încercat să mi-o fure.

Îmi amintesc cum m-a ajuns din urmă. Cum m-a prins de păr și m-a izbit cu fața de un copac, durerea ricoșând prin creier în timp ce sângele îmi țâșnea din nas. Îmi amintesc cum l-am lovit cu toată forța în vintre. Mi-a dat drumul. Îmi amintesc crengile care mă zgâriau cât alergam orbește prin pădure, până când pământul s-a sfârșit sub picioarele mele și am căzut.

Jos.

Jos.

Tot mai jos.

Pe o pantă abruptă, lovindu-mă de copaci, pietre, crengi.

N-am idee cum am ajuns în șanț sau cât timp a trecut între aceste amintiri. Poate că nu m-a mai găsit după ce și-a adunat ouăle de pe jos. Sau n-a avut curajul să sară după mine. Probabil că m-am târât din pădure, căutând drumul, căutând ajutor. Încercând să scap de Wayne.

De un bărbat care, cu siguranță, nu e tatăl meu.

E străinul care m-a luat de lângă familia mea.

Wayne Boone este cel care m-a răpit.

Un scârțâit prelung sfâșie întunericul și reușesc să deschid o pleoapă suficient cât să văd un bec singuratic atârnând dintr-un suport. Stau întinsă pe ceva care abia îmi susține greutatea, iar ceva rece mi se înfășoară în jurul gleznei și-mi sfâșie pielea, în beznă.

Panică. Panică densă, apăsătoare, care se strecoară prin întuneric și mă acoperă ca o pătură croită din bolovani.

Nu pot fi aici!

Trebuie să fug!

Trebuie să scap de Wayne! Cei ca el nu lasă martori în viață. Dar nu știu cum să-mi fac trupul să se miște. Fiecare membru pare prea greu, prea inutil. Iar umezeala rece care mi se prelinge pe obraz e, fără îndoială, sânge.

Nu-mi pot convinge corpul să mă asculte și nu aud decât vocea *lui*.

Nu-ți amintești de mine?

Mary?

Ne vedem imediat.

Mary.

Când ajungem acasă, n-o să mai fie nevoie să plecăm multă vreme.

Mary.

Să te odihnești bine, Mary a mea!

Mary. Mary. Mary.

Strici

mereu

totul.

Întunericul se furișează prin lumina rozalie de sub pleoape, dar nu pot face nimic ca să-l opresc, oricât mă zbat să mă trag înapoi. Nu pot. N-am energie să mai lupt.

Mă gândesc la familia mea de acasă, cât de tare și-ar dori să mă vadă din nou. Îi aud strigându-mi numele, căutându-mă, iar ultima piesă se așază la locul ei.

Știu care e numele meu.

CAPITOLUL 26

DREW

Îmi pare rău, dar e cu totul altă persoană.

Cuvintele ricoșează fără rost prin creierul meu. Nu înțeleg. Cum ar putea o fată care arată exact ca Lola – care are aceeași vârstă, același păr, aceeași culoare a ochilor, aceeași jachetă, din întâmplare unică – să nu fie *ea*? Are cumva o sosie care bântuie prin lume?

Care sunt șansele ca măcar trei dintre aceste coincidențe să se întâmple deodată?

Se pare că și ofițerul McCurry simte la fel, pentru că nu trec nici două secunde înainte să se ridice în picioare.

— Rămâneți aici, spune. Mă duc să vorbesc cu el.

Se duce după ofițerul Bowman într-o încăpere din spate. Îi urmăresc cu privirea prin geamul mare dintre birouri. Cei doi stau lângă aparat, vorbind în șoaptă. Toți trei ne aplecăm instinctiv, disperați să prindem măcar un cuvânt, dar tot ce obținem sunt multe gesturi agitate – din partea lui McCurry – și priviri resemnate – de la celălalt.

De fiecare dată când McCurry deschide gura, Bowman dă din cap a negare.

— Nu pare că Roșcovanul are câștig de cauză, mormăie Max.

Mă ridic și mă uit prin secție, dar niciun alt ofițer nu s-a întors încă. Trebuie să mă apropii, altfel n-o să aflu niciodată ce se discută. Așa că o iau de-a lungul peretelui din spate, ferindu-mă de geam, și mă strecor până ajung chiar lângă ușa camerei xerox, lipindu-mă de perete.

— Ceva nu se leagă, spune ofițerul McCurry. Care sunt șansele să fi dat peste o fată care arată exact așa, în urmă cu cinci nopți? Dacă fata pe care ai găsit-o e de fapt Lola Scott?

Întregul meu corp înțepenește.

Aud foșnetul unor hârtii, iar ofițerul Bowman oftează în timp ce apasă pe butoanele imprimantei.

— Fata pe care am găsit-o este Mary Boone. Are șaptesprezece ani, e din McMinnville, iar tatăl ei a adus cel puțin șase acte de identitate. Fără nicio ezitare. El e oarecum localnic, are una dintre cabanele de pescuit. Am verificat personal.

— Cât de sigur ești? întreabă McCurry. Destul de sigur cât să respingi ce spun copiii ăștia?

Doamne, ce bine e să aud pe cineva cu un dram de autoritate spunând tot ce mi-aș dori să pot spune și eu!

— Bineînțeles că nu, oftează din nou Bowman. Dar crezi că aș fi lăsat o adolescentă să plece de aici dacă aș fi avut vreo îndoială în custodia cui o lăsam? A suferit un traumatism cranian după accident. Ar fi trebuit s-o vezi. Nici măcar nu-și mai amintea cum o cheamă. Crezi că aș da pe mâna oricui o fată atât de vulnerabilă, doar pentru că persoana respectivă pretinde a fi membru de familie? Crezi că aș fi atât de neglijent?

Ofițerul McCurry tace câteva clipe.

— Nu, normal că nu. N-am vrut să insinuez asta... doar că... Copiii ăștia, știi? Au o poveste al naibii de solidă și prea multe lucruri se potrivesc. Sunt prea multe asemănări și martori oculari. Nu pot trece cu vederea totul doar pentru că tu nu ești de acord.

— Nici nu-ți cer asta. Verifică tu însuți. Te duc chiar eu. Oricum am promis să trec pe la soția lui Ben Hooper și s-o țin la curent, iar familia Boone locuiește chiar alături. Poți veni cu mine și trecem să-i vedem pe Mary și pe tatăl ei.

— Da... OK. Sună rezonabil.

— Îmi pare rău că n-am vești mai bune pentru tine. Și pentru ei. Lola Scott și Mary Boone *nu* sunt una și aceeași persoană.

Tonul lui categoric face ca toate dovezile să pară precare, mai puțin substanțiale. *Lola Scott și Mary Boone nu sunt una și aceeași persoană*. Spune asta ca pe un fapt. Ca și cum nu există altă variantă și e o corvoadă să-l aducă și pe ofițerul McCurry la aceeași concluzie.

— Între timp, continuă ofițerul Bowman, răsfoind din nou hârtiile, copiii ăștia trebuie să se întoarcă acasă. Mi-aș dori să putem face mai mult, dar nu-și vor ajuta prietena dacă ne stau în cale. Ia-le numerele de telefon și poți să-i ții la curent după ce verifici totul, dar nu e nevoie să fie aici.

Fir-ar! Îmi duc ambele mâini la cap, dar nu pot opri gândurile care îmi roiesc în minte, în buclă.

Lola Scott și Mary Boone nu sunt una și aceeași persoană.

E o fată de șaptesprezece ani din McMinnville.

A suferit un traumatism cranian.

Nici măcar nu-și mai amintea cum o cheamă.

Au o fată care arată exact ca Lola, cu lucrurile ei, care nu-și mai amintește cine e – și totuși e o fundătură? Cum e posibil? După tot ce am făcut, se termină totul aici?

O mână îmi atinge umărul și tresar. Autumn e lângă mine, cu lacrimi care-i curg pe ambii obraji. Le șterge repede, dar altele le iau locul.

— Chiar să nu fie ea? șoptește.

Brusc, nu mai pot rămâne aici. Deznădejdea de pe fața ei îmi oglindește perfect disperarea. Și nu pot să suport starea asta. Mă desprind de perete și ies pe ușa din față. Mă sprijin de zidul rece de cărămidă.

E prea mult. Totul.

Nu reușesc să găsesc niciun scenariu care să explice cum o străină identică, cu aceeași jachetă, poate fi altcineva decât Lola. Și totuși a fost recunoscută greșit de trei oameni care au crescut cu ea, de martora de la restaurant și de bătrâna din magazinul second-hand.

Dar ofițerul e categoric. Nu-i ea cea de pe munte. Ci Mary Boone, fir-ar al dracului!

Și dacă se înșală?

N-am nicio cale să aflu. N-o să-mi arate o poză cu Mary Boone doar așa, de amuzament. E minoră, nu? La fel ca noi. Dacă nu stau la pândă, sus pe munte, ca să dau de duba sinistră a tatălui ei, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu mai am opțiuni.

Trebuie să mă întorc acasă. Nu mai pot face nimic pentru Lola aici.

Și asta mă face să vreau să-mi vărs mațele pe prima mașină de poliție care-mi iese în cale. În schimb, fac o criză de nervi în fața secției care trebuia să ne ajute.

Nu știu cât timp am stat acolo, dar a trecut ceva. Destul cât frigul să-mi pătrundă prin hanorac până-n oase și cât să simt că-mi ard ochii de la atâtea lacrimi.

Ușa se deschide și iese Autumn. Ochii îi sunt roșii, umflați. Se oprește lângă mine, cu umărul rezemat de zid. Nu mă întreabă dacă sunt bine, lucru pentru care îi sunt recunoscător. În schimb, scoate din buzunar o bucată de hârtie împăturită și mi-o întinde.

Pare a fi unul dintre fluturașii cu Ben Hooper. Îl întorc și

găsesc scrisul ei rotunjit, cu marker negru, pe verso.

93 Ridge Road. Alton, Oregon.

— Ce-i asta?

Ea ridică din umeri.

— Te cunosc. Știu că n-o să te lași dacă nu faci o nefăcută absolută. Trebuie s-o vezi pe Mary asta cu ochii tăi. Asta e adresa lui Ben Hooper.

— Stai, *cum*?

— Omul a zis că erau vecini, nu? Mary și Ben? Așa că du-te și vezi cu ochii tăi!

— Dar cum ai...?

Autumn face un semn spre ușa de la intrarea în secție.

— Când roșcovanul s-a dus să se certe cu celălalt polițai, nu și-a blocat calculatorul. Dosarul lui Ben Hooper rămăsese deschis pe ecran. Am copiat adresa înainte să se întoarcă.

Chiar e adresa lui Ben Hooper. Familia Boone locuiește chiar alături. Mary Boone – poate Lola – este la o casă distanță de adresa din mâna mea.

— Du-te, Drew! Fă-o pentru noi toți. Du-te și vezi dacă e ea sau nu.

— Nu veniți? o întreb, făcând deja un pas spre Liberty.

Ea scutură din cap.

— Tata o să ajungă cam în zece minute. Ține de tine acum. Max a răsturnat cafetiera undeva în spate, ca să-ți dea câteva minute să scapi neobservat.

Evident c-a făcut-o, zăpăcitul.

O îmbrățișez, iar ea râde.

— Grăbește-te să ajungi înainte să apară în parcare mașina tatei!

— Mersi mult, Autumn. Mersi!

— Găsește-o!

O iau la fugă spre Liberty și ies în trombă din parcare, băgând adresa în GPS-ul din telefon abia când ajung la un semafor. Întregul meu corp vibrează în anticiparea misiunii.

Am un plan. Și peste – mă uit la ora estimată de sosire de pe GPS – unsprezece minute, o să fiu față în față cu fata asta și o să am răspunsul.

Sosie sau Lola.

Dar ea e. Trebuie să fie. Nimic altceva nu are sens.

La marginea orașului, fac dreapta pe un drum care urcă printre copaci. Chiar când cotesc, o mașină de poliție trece în goană în direcția opusă, pe drumul principal. Cu girofarurile aprinse. Și logoul Washington City pe portieră.

— Cât pe ce! bombăn.

Iar dacă Roane a dat vreun telefon înainte să plece, probabil că tații mei și mătușa mea sunt chiar în spatele lui. Am ieșit de-acolo exact la timp.

Drumul se încolăcește tot mai sus pe munte, ramificându-se la fiecare câteva minute în alte cărări înguste sau alei private. În cele din urmă, drumul de pământ se îndreaptă, mărginit de brazi de o parte și de alta, iar GPS-ul începe să o ia razna. Dar sunt deja pe Ridge Road și trec încet pe lângă numerele 85 și 88.

Copacii se răresc în partea dreaptă, așa că încetinesc ca să găsesc următoarea adresă. O cutie poștală ruginită din față are un 91 pictat pe ea. Cabana din lemn din spate stă în tăcere.

Atunci mă lovește ideea că nu știu ce vecin caut, de fapt. De care parte? Reduc viteza până la mersul melcului și privesc cabana preț de o secundă lungă, apoi apăs din nou accelerația. Casa pare pustie. Nu cred că e nimeni acasă.

La vreo jumătate de kilometru mai încolo văd casa familiei Hooper. E o căsuță joasă, mai mult o fermă, cu numele lor pictat cu galben-aprins pe o tăbliță de lângă verandă.

Drumul drept se termină, iar eu revin printre serpentine, căutând următorul vecin apropiat. Se dovedește a fi la doi kilometri distanță, de cealaltă parte a drumului. Două doamne în vârstă stau în curte și greblează frunze. Cutia lor poștală, vopsită în culorile curcubeului, arată că locuiesc pe Ridge Road, la numărul 128. Pe ea scrie Brown, nu Boone.

Rahat! Trebuie să fie cabana din lemn. Am trecut de ea.

Întorc la capătul aleii lor, cu pulsul bubuind în urechi. Apoi o iau din nou pe serpentine, țintind cabana.

Nu știu cum să procedez. Să opresc pe aleea goală și să aștept pe treptele din față să se întoarcă cineva? Să bat tare și să sper că e cineva acasă? Dacă răspunde chiar *ea* și nu e

acea ea? Dacă ofițerul Bowman are dreptate?

Poate că n-ar trebui să bat deloc. Faptul că sunt aici e de ajuns. Aș putea să parchez de cealaltă parte a drumului și să mă prefac că am probleme cu mașina. Să ridic capota? Să mă prefac că scotocesc printre cabluri și borne ca și cum m-aș pricepe cât de cât la motoare, până când o zăresc?

Cabana apare dintre copaci și trag pe dreapta, cu vreo cincisprezece metri înainte de alee. Opresc motorul. Palmele-mi sunt ude.

Doamne, dacă nu e Lola?

Dacă e?

Mi se face greață.

Mă hotărăsc să joc cartea cu „mașina stricată", când o zăresc. O dubă e parcată în pantă, în lateralul casei, lângă o ușă de la subsol. Ascunsă între casă și copaci. O dubă gri, cu vopseaua scorojită.

Surprind cu coada ochiului o mișcare – o creangă legănată – și încremenesc.

Un bărbat năvălește din pădure și traversează curtea, la vreo cincizeci de metri de mine, cu spatele întors. Se îndreaptă spre ușa subsolului.

Cară ceva pe umăr.

Întregul meu corp se răcește brusc, din cap până-n picioare, în timp ce privesc silueta inertă care atârnă cu fața în jos peste umărul lui. O fată. Cu păr șaten, tuns scurt. Care poartă o jachetă de blugi, cu mâneci pastel înflorate.

Lola.

CAPITOLUL 27

MARY

ZIUA A CINCEA

Cred că de fapt am murit.

Din nou.

Mă învăluie același întuneric de nepătruns și nu-mi rămâne decât să aștept. Să aștept un nou val de durere sau... altceva. Poate ceva mai permanent. Dar purgatoriul ăsta se prelungește. Bezna se închide mereu în jurul meu, țintuindu-mă în loc.

O pulsație în obraz îmi atrage atenția. Îmi duc mâna la nas și o retrag umedă. Realizez mai multe lucruri deodată. Unu: în purgatoriu nu există sânge sau nasuri zvâcnind de durere. Doi: nu sunt moartă. Nici măcar leșinată. Stau întinsă într-un loc extrem de întunecat. Trei: cred că de data asta nasul mi-e complet rupt.

Și patru: îngheț de mă iau toți dracii.

Îmi arunc brațele în lateral, încercând să-mi dau seama unde sunt, și lovesc ceva lângă obraz. Îmi întind degetele pe suprafața pe care am nimerit-o și simt răcoarea poroasă a unui perete de beton. Respirația mi-e sacadată, dureroasă, ca și cum mi-ar smulge mușchii din jurul plămânilor, și totul se învârte în capul meu. S-ar putea să leșin din nou.

Dar nu pot să las asta să se întâmple. Trebuie să fug de...

Wayne.

Un fior de groază îmi alunecă pe șira spinării, mai rece decât aerul din jur, și încerc să mă rostogolesc. Nu sunt întinsă pe podea. Întind mâna și simt ceva ca o pânză sub mine. O urmăresc cu degetele până dau de ceva tubular. Un cadru metalic. Sunt pe unul dintre acele paturi de camping. Dintre cele pe care le folosești ca să nu dormi direct pe pământ, într-un cort.

Unde naiba mă aflu?

Mă ridic puțin și niște dungi de lumină îmi atrag atenția, pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Raze subțiri de lumină naturală formează un dreptunghi.

E o ușă. Încastrată în peretele din dreapta. Ploaia bate dinspre partea aceea a casei. Mă întorc spre cealaltă parte a camerei și disting conturul unei scări care urcă în întuneric și-atunci înțeleg exact unde sunt.

Nu mai sunt *în* cabană.

Sunt sub ea. M-a dus în beci.

Respirația mi se întețește, din ce în ce mai sacadată. Trebuie să ies de aici înainte să se întoarcă și să termine ce a

început. Îmi duc mâna la nas, iar durerea îmi străpunge fața ca niște pumnale. Gâtul îmi zvâcnește, acolo unde a încercat să mă sugrume până am leșinat.

Nu pot să-l las să pună iar mâinile pe mine!

Încerc să-mi dau jos picioarele de pe pat, gândindu-mă febril în ce direcție se află pădurea, pe unde aș putea fugi fără să mă vadă – și în ce direcție va anticipa el că mă îndrept –, când ceva mi se înfige în pielea gleznei. Se aude un clinchet de metal când mă mișc. Mă aplec înainte și, în lumina slabă care pătrunde pe sub ușă, văd un lanț gros, argintiu, încolăcit pe podea. Un capăt dispare în întuneric, iar celălalt e legat de o pereche de cătușe. Una dintre ele e înfiptă în glezna mea.

Groaza mi se adună în stomac. Mă năpădește greața. Trag disperată de lanț, dar capătul lui e fixat undeva mai departe, în adâncul încăperii. Oricât mă chinui, nu se mișcă. Sunt prinsă alci.

Lacrimi fierbinți mi se scurg pe obraji. Dau drumul lanțului și îl împing cu piciorul jos de pe pat. Vreau să urlu. Vreau să dărâm pereții ăștia cu mâinile goale. Vreau să-i izbesc patul ăsta de căpătână, să-l fac bucăți.

O lumină se aprinde brusc deasupra mea și tresar violent, lovindu-mă cu spatele de peretele de beton. Un bec singuratic atârnă dintr-un fir ieșit din tavan chiar deasupra capului meu, dezvăluind restul beciului. Pereți crăpați din beton. Podea de pământ. O masă lungă de lucru, goală în afară de câteva cutii puse unele peste altele, chiar în fața mea. Lanțul de la glezna șerpuiește peste podeaua denivelată și se încolăcește strâns în jurul unui stâlp metalic de susținere, lângă scară. Toate speranțele mi se năruie. N-am nicio șansă să-l rup.

Treptele scârțâie și privesc într-acolo. Wayne stă jos, la capătul lor. Văd întrerupătorul chiar lângă fața lui. Nu l-am auzit coborând. Asta înseamnă că a fost aici tot timpul.

M-a privit.

Oftează și-și îngroapă fața în palme. De parcă nici lui nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

— Sunt atât de dezamăgit de tine, spune după un minut lung de tăcere. Credeam că progresăm. Că, în sfârșit, te-am adus pe drumul cel bun și mă *ascultai*. Lucrurile începeau să revină la normal, ca pe vremuri, când erai mică. Dar, nu, a trebuit să

faci tu iar rahatul praf, ca de obicei. Ce e în neregulă cu tine?

Nu zic nimic, pentru că gândurile îmi vâjâie prin minte. Când eram mică? Îmi amintesc tot ce a fost înainte de asta, iar *el* nu a făcut parte din trecutul meu. Înainte să mă răpească, nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu știu ce să mă mai fac cu tine, continuă. Cum să am încredere în tine, când ești atât de hotărâtă să te arunci iar cu capul înainte în greșelile tale?

Mă fixează cu o privire grea, ca și cum așteaptă un răspuns, așa că zic primul lucru care-mi vine în minte:

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la prietenele tale curve, la petrecerile lor desfrânate, la comportamentul lor depravat. Mă refer la muzica aia scârboasă pe care o asculți și la hainele de prostituată, la cum te furișezi din casă. La alcool. La băieți. La păcat. De ce nu renunți la toate astea? De ce trebuie să recurg la asemenea măsuri disperate ca să te salvez?

Muzică și băutură și furișat de acasă?

Despre ce mama dracului vorbește ăsta?

— Nu mă ignora, Mary!

— Nu sunt Mary! îi zic, crispată.

Nu voiam să o zic. Cuvintele mi-au scăpat fără voie.

A fost o greșeală.

Wayne se aruncă de pe trepte, urlând.

— Ba da, ești! M-am săturat de jocul ăsta, fir-ar al dracului să fie! De fiecare dată când te găsesc, e la fel! Trebuie să încetezi înainte să întinzi iar coarda prea mult. Știu foarte bine cine ești! Tu. Ești. Mary. Boone.

De fiecare dată când te găsesc...

Oh, Doamne! Ce vrea să însemne *asta*?

— Spune-o! Spune că ești Mary!

Am gura așa de uscată, că nu iese decât un croncănit răgușit.

— Sunt Mary.

Se lasă pe ultima treaptă de jos și-și pune iar capul în mâini. Oftează o dată din toți rărunchii.

Când în sfârșit înțeleg, o resimt ca pe un pumn în stomac.

Chiar crede ca sunt Mary Boone. Are *nevoie* ca eu să fiu Mary Boone.

Insistența lui de a mă transforma în copila aia tăcută și cuminte, care stă acasă și-l iubește pe tăticu', o fetiță care nu urmărește, nu citește și nu ascultă nimic nepotrivit n-a fost altceva decât o încercare disperată de a mă modela după imaginea ei.

Ceea ce face totul de o mie de ori mai înfricoșător. Cum evadezi din mâinile unui individ destul de dezechilibrat încât să creadă că ești fiica lui? Când, de fapt, *el* este cel care te-a răpit. Nu e doar periculos – e complet rupt de realitate.

Și... ce s-a întâmplat cu adevărata Mary Boone?

— Nu știu ce să fac cu tine, Mary, mormăie el. De ce insiști mereu să iei parte la jocurile astea prostești? Să te tot prefaci că nu ești fata mea ca să te las să pleci pentru totdeauna? Îmi tot forțezi mâna, iar și iar, până nu mai am încotro decât să te rănesc. Nu înțelegi? Te iubesc mult prea mult ca să te las să te autodistrugi.

Și iar nu zic nimic. Furia mă sufocă. Până nu are încotro decât să mă rănească? De parcă toate astea ar fi din vina mea?

— Ah, OK, acum primesc tratamentul tăcerii, foarte matur! mormăie.

Îmi șterg lacrimile și sângele de pe față.

— Nu mă prefac. Vreau doar să merg acasă.

— Ești deja acasă! urlă el. De ce continui să-mi faci asta?

Mă dau înapoi atât de brusc, încât mă izbesc cu capul de perete.

— *Eu* n-am făcut nimic!

Se ridică în picioare dintr-o săritură. Într-o clipă, din trei pași lungi, traversează camera și-mi trage una peste față cu dosul palmei, atât de tare încât cad de pe patul pliant pe podea. Îmi dau părul la o parte din ochi și-mi apăs cu mâna obrazul care arde.

— Să nu ridici tonul la mine, curvă mică ce ești! Nu accept să nu fiu tratat cu respect, zice și se sprijină de masa de lucru. Credeam c-am trecut peste etapa asta. Dar, evident, ești incapabilă să rămâi pe calea cea dreaptă. Poate că toate eforturile mele au fost în zadar. Poate că nu mai e nimic de salvat la tine.

Mi-e prea teamă să mai scot vreun sunet. Nu știu ce altceva

l-ar putea face să explodeze. Dar și tăcerea îl înfurie...

— Nu mă ignora! țipă.

Tresar și lacrimile încep iar să-mi curgă pe obraji.

— Îmi... pare rău! Îmi pare atât de rău...

Își încleștează mâinile pe marginea mesei, apoi se apropie din nou.

Îmi ia brațul, cu o atingere atât de blândă încât abia dacă-i simt degetele. Mă ajută să mă ridic de pe jos și să mă așez iar pe patul pliant.

Când se uită la mine, fața lui e complet ștearsă de expresie – rece și goală și mă înfricoșează cum nu m-a înfricoșat vreodată ceva.

— Știu cât de rău îți pare. Poate că-i vina mea. N-ar fi trebuit să fiu atât de îngăduitor. Ar fi trebuit să rezolv problema de la început, în loc să te caut iar și iar, încercând să scot răul din tine cu bătaia. Dar am să te țin pură și bună, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, Mary. Jur! O să o facem împreună, de data asta.

Se ridică și urcă treptele cu pași grei. Îmi țin respirația până când călcâiul bocancului dispare, ușa se închide și în beci se așterne din nou liniștea.

Cuvintele lui sunt letale, așa le simt. Panica îmi cuprinde tot corpul, ca o paralizie, dar n-am timp de ea. Mă ridic de pe pat și apuc lanțul, încercând să-l smulg din bara de susținere despre care știu bine că n-o să cedeze. Trag până când verigile îmi taie pielea, până îmi sângerează palmele, trag mai departe, până când rămân fără suflu și mă dor toate încheieturile.

Îmi trebuie ceva cu care să sparg cătușele. Mă întind spre masa de lucru, dar degetele mi se opresc la câțiva centimetri de cutii. La naiba, nu ajung! Mă întorc spre pat. Poate că picioarele sunt detașabile sau pot să rup unul. Măcar aș avea cu ce să mă apăr când se întoarce, chiar dacă nu mă va ajuta să scap.

Îl trag de lângă perete și un zgomot metalic răsună pe podea. Un șurub zace în pământul afânat, cu capul aproape complet măcinat, iar în clipa în care îl văd, încremenesc ca un cadavru.

Sunt nume scrijelite direct în beton.

ALISON
KRISSY
COURTNEY
ARELY
BEKAH
CARLY
SHEENA
ASHLEY

Fiecare nume scris de altcineva. Unele sunt mai întunecate decât altele, care sunt estompate de trecerea timpului, decolorate de umezeala infiltrată prin perete. Dar unele sunt atât de proaspete, că ar fi putut fi scrijelite azi.

Mă uit în jos la șurubul ăla. Mâna îmi tremură atât de tare, că aproape îl scap de două ori până îmi încleștez pumnul. Respirația îmi zdruncină plămânii.

Nu sunt prima.

A luat și alte fete.

La dracu'!

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Sunt toate... moarte? Sunt cadavre în curtea din spate? Câte „Mary" false au fost încătușate de patul ăsta? Și-au scrijelit toate numele în perete, sperând că o să știe cineva că au fost aici? Înainte ca el...

Oh, futu-i! O să intru-n hiperventilație.

Privirea mi se oprește pe cel mai recent nume. Încă mai e praf de ciment în litere.

Ușa dinspre curte se deschide în spatele meu și tresar atât de tare, că aproape mă răstorn cu pat cu tot. Mă răsucesc, gata să-i scot ochii lui Wayne cu șurubul ăsta minuscul.

Dar nu e Wayne.

În prag stă un băiat cam de vârsta mea.

Pieptul i se ridică și îi coboară în ritmul respirațiilor sacadate. Are ochii mari, sălbatici.

Un băiat într-un hanorac cu Beastie Boys.

CAPITOLUL 28

DREW

Mă holbez la ea. Ea se holbează la mine. Niciunul dintre noi nu clipește.

Vreme de cinci secunde întregi.

Mintea mea refuză să înțeleagă ce văd în acest beci mic și umed. Nu poate procesa imaginea fetei care stă acolo, uitându-se la mine ca și cum aș fi o amenințare. Ochii ei verzi sunt umbriți de vânătăi. Păr scurt, șaten. Geacă cu flori. Pistrui. Nas însângerat. Obraz crăpat.

Nu e... ea nu e...

Totul în mine se destramă, ca o avalanșă de emoții pe care n-am mai putut să o țin în frâu, pentru că am ajuns în cele din urmă la capătul rezistenței. Durerea mă strivește și cad în genunchi.

— Nu ești Lola, șoptesc.

Străina din fața mea se uită în jos, spre perete. Îi urmez privirea până la o serie de nume scrijelite în beton. Cel mai recent are impactul unei lovituri în piept.

Lola

Fata clatină din cap, iar teama din ochii ei se transformă în tristețe.

— Nu... nu sunt.

CAPITOLUL 29

MADISON

ZIUA A CINCEA

Băiatul se uită la mine de parcă se destramă pe dinăuntru. Îl năpădesc lacrimile și le șterge cu dosul palmei. Înainte

să pot întreba cine e, se ridică din nou în picioare.

— Trebuie să te scot de aici, zice. Repede. Înainte să se întoarcă.

Străinul începe să scotocească prin cutiile de pe bancul de lucru. Rămân cu gura căscată, încercând să țin pasul. Trebuie să fi venit să o caute pe Lola, dar m-a găsit pe mine în schimb.

A venit prea târziu, pentru fata răpită înaintea mea.

Scoate dintr-o cutie un clește lung de tăiat crengi.

— Chestia asta n-o să poată tăia lanțul gros, dar poate-l rupem pe cel mic, de la cătușe, spune cu voce răgușită.

Aș vrea să-i mulțumesc. Să-i spun că-mi pare rău că nu sunt Lola. Să-i spun cât de al naibii de recunoscătoare sunt că-și riscă viața ca să salveze o străină. Dar nu găsesc cuvintele, așa că dau doar din cap.

— O să fii OK, spune el, înfigând o parte a cleștelui în pământ și băgând lanțul cătușei între lame. O să te scot de aici. Am încercat să sun la 911 când l-am văzut că te cără afară, dar nu-i semnal pe muntele ăsta, așa că am fugit la vecina și i-am spus să cheme poliția – are un telefon din ăla vechi, fix. Ajutoarele sunt pe drum.

— Doamna Hooper? șoptesc.

Se uită la mine cu ochii mari.

— O cunoști?

— Nu. Dar individul de sus i-a omorât soțul.

Băiatul se albește la față și începe să se miște mai repede, izbind cleștele cu toată puterea. Lamele sapă dungi în metal, dar nu-l rup. Continuă, metalul cedând puțin câte puțin cu fiecare strângere.

— Mai sunt și alte fete aici? întreabă, dar tonul lui trădează că știe deja răspunsul.

— Nu. Sunt doar eu.

Dă din cap și apasă din nou.

— Poate că Lola a scăpat, adaug, încercând să-i ofer o fărâmă de speranță. Poate e...

— Jacheta aia are inițialele „L.E.S." cusute pe etichetă, jos, lângă tiv? mă întreabă.

Ridic tivul și caut. O etichetă mică iese la iveală. Inițialele L.E.S. sunt cusute cu fir auriu-roz.

— E a ei, spune el. Lola Elizabeth Scott. Dacă ar fi scăpat, s-

ar fi întors deja acasă. Și dacă ar fi fost acasă, eu n-aș fi fost aici. Așa că, dacă nu e aici și nu e acasă... atunci n-a mai plecat niciodată de aici.

Pielea începe să se strângă pe mine sub materialul jachetei. Wayne mi-a dat haina unei fete moarte?

Știam că numele de pe perete erau, cel mai probabil, ale altor victime, dar realitatea Lolei le face pe toate celelalte mai reale. Mai tragice. Mai cumplite. E dovada a ceea ce s-a întâmplat aici. Iar expresia de pe fața băiatului, în timp ce ajunge la aceeași concluzie, e ceva ce n-o să uit cât voi trăi.

— Arăți ca ea, zice el.

— Ce vrei să spui?

— Arăți ca ea. Același păr. Aceiași ochi. Aceeași înălțime. Aceiași pistrui. Fața e diferită totuși, zice el, cu vocea frântă la final.

Îmi duc mâinile la față.

Toate am arătat la fel? Adică Wayne a vânat aceeași fată iar și iar?

Arăt ca Mary Boone?

— Când am văzut că te căra înăuntru, purtând jacheta aia..., spune el, încleștând din nou cleștele, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Ai crezut că ai găsit-o pe ea.

O altă lacrimă îi cade pe obraz și o șterge cu mâneca hanoracului. Apasă cleștele și mai tare. Cătușa îmi intră în pielea de pe gleznă, dar nu scot niciun sunet.

Deasupra noastră răsună tropotul unor bocanci – și încremenim.

— Pleacă! îi spun, întinzând mâna după clește. Pleacă de aici! Termin eu.

Se uită la mine ca și cum aș fi nebună.

— Nu înțelegi. Dacă te găsește aici, ești mort. Nu trebuie să mori încercând să salvezi o necunoscută. Du-te la poliție și zi-le tot! Cineva trebuie să știe ce s-a întâmplat! Îl implor, disperată să-l văd plecând înainte să ajungă și el îngropat în spatele cabanei. Spune-le că numele meu e Madison Perkins. Spune-i mamei mele...

Nu pot termina fraza, pentru că am senzația că mă strânge cineva de gât.

Băiatul mai taie o dată în lanț. Metalul e aproape secționat.

— Eu sunt Drew, spune.

— Ce?

— Mă cheamă Drew. Pe tine te cheamă Madison. Acum nu mai suntem străini. Plec când pleci și tu. Nu-l mai lăsăm să facă asta nimănui, niciodată. Ai înțeles?

Mă privește cu ochii lui albaștri plini de furie, iar orice argument îmi moare pe buze.

— Bine.

Metalul scârțâie. Lasă cleștele jos și se sprijină de peretele de beton pentru echilibru. Trage înapoi de lanțul cătușelor. Cu toată forța. Trebuie să-mi mut greutatea pe celălalt picior ca să nu fiu trasă după el, dar metalul se curbează tot mai mult, până pare că e pe punctul de a ceda.

Chiar o să reușească. O să mă scoată de aici.

O umbră cade asupra noastră. Silueta lui Wayne întunecă ușa dinspre curte. Deschid gura să țip, dar Wayne e deja înăuntru. Drew se întoarce ca să-i pareze atacul, dar e prea târziu.

Wayne se aruncă asupra lui cu un strigăt și se prăbușesc amândoi la pământ, într-un ghem de pumni și picioare.

Se rostogolesc, se învârt, se lovesc. Se opresc în bucata de pământ de la baza scărilor. Wayne ridică pumnul și îl lovește pe Drew în tâmplă. Capul i se smucește într-o parte, dar Drew se răsucește și îl dă jos de pe el. Cu mișcări rapide, prinde avantajul. Îl încalecă pe Wayne și îi trage un pumn zdravăn în rana de pe scalp. Wayne urlă.

Drew mai lovește o dată, drept în osul obrazului, iar Wayne scuipă sânge pe podea. Băiatul lovește *cu putere*, dar nici cel mai bun pumn nu poate egala forța unui criminal.

Trebuie să-l ajut.

Îmi sprijin picioarele de peretele de beton, ca Drew, și trag de cătușe, încercând să termin ce a început el. Cu coada ochiului, îl văd pe Wayne aruncând un cot, blocând următoarea lovitură cu antebrațul, apoi izbindu-l pe Drew direct în față. Se aude un pocnet, ca de pietre izbindu-se una de alta, iar băiatul se dă pe spate, ducându-și mâna la nas, din care țâșnește sânge. Wayne se rostogolește spre dreapta, îl azvârle pe Drew de pe el, iar acesta aterizează pe spate, lângă

bancul de lucru.

Wayne se aruncă pe pieptul lui Drew și își înfășoară degetele în jurul gâtului său, iar eu țip atât de tare încât simt că o să-mi sfâșii gâtul pe dinăuntru. Nu pot să-l văd pe bălatul ăsta murind. Nu după ce a intrat în bârlogul unui criminal în serie ca să mă salveze.

Sar în picioare, ridic patul metalic deasupra capului și-l izbesc de spatele lui Wayne, care geme de durere.

— Termină cu căcatul ăsta!

Lovesc din nou. Și din nou. Ia o mână de pe gâtul lui Drew și apucă marginea cadrului de pat, smulgându-mi-l din mâini când vede că lanțul mă împiedică să mă apropii mai mult. Îl aruncă spre scări, departe de mine.

Drew se luptă cu încleștarea lui Wayne, cu fața tot mai roșie. Wayne își mută greutatea și-și înfige genunchiul în pieptul lui Drew, apăsând până când coastele nu i se mai pot extinde.

Vrea să-l omoare mai repede.

Nu, nu, nu...

Privirea lui Drew o caută disperată pe a mea. Mă uit frenetic după orice ar putea să-l ajute, dar Wayne a așezat cu atenție patul și a măsurat lungimea lanțului. Nu e nimic în colțul ăsta al camerei.

Cu excepția cleștelui.

Îl văd pe jos, pe jumătate sub pat, și-l apuc. Drew scoate un gâlgâit din gât. Se zvârcolește, iar eu lovesc cu cleștele ceafa lui Wayne, care urlă de durere. Drew nu se lasă nici el. Își strânge pumnul și lovește direct sub coastele răpitorului meu.

Respirația lui Wayne se transformă într-un șuierat. Loviturile îl dezechilibrează, iar Drew reușește să tragă aer în piept. Își implântă picioarele în pieptul bărbatului și îl împinge cu toată forța.

Wayne cade ca *un bolovan*. Se izbește cu spatele de colțul bancului de lucru, iar una dintre cutiile de carton zboară prin aer și aterizează între mine și ușă. Se răstoarnă peste mine și peste el. Își întinde mâna spre glezna mea și eu mă retrag.

— Mary! mârâie el.

Țip și apuc primul obiect greu pe care-l găsesc. Îl arunc cu toată puterea și ceva pătrățos, negru, îl lovește drept în

tâmplă, apoi se rostogolește spre bancul de lucru.

Wayne Boone rămâne nemișcat.

Drew se rostogolește pe o parte și încearcă să se ridice, gâfâind. Își întinde mâna și i-o apuc. Ne tragem unul pe altul în picioare și ne îndepărtăm de Wayne până când lanțul se întinde. Mă arunc spre clește, îl înfig în metal și răsucesc, trăgând de cătușă cu toată forța piciorului până când... *poc*.

Lanțul mai mic cedează și glezna mi se eliberează brusc.

Wayne tot nu se mișcă. Mă uit dincolo de el și văd ce am aruncat.

— Aia e... o baterie de mașină? șoptește Drew cu vocea aspră, distrusă de presiunea aplicată mai devreme asupra gâtului său.

— Da, îi zic și-l împing spre baza scării. Sus. Pe trepte.

Arată spre ușa care duce afară.

— Vezi să nu! Doar nu crezi c-o să trec peste el. Tu vrei așa ceva?

— Că bine zici.

Îi apuc brațul și ne cățărăm peste pat, urcând în grabă treptele. Sunt abia la jumătatea scării când simt cum brațul lui Drew îmi alunecă din mână.

Wayne – cu fața roșie, pătată de sânge și întunecată de furie pură – îl trage pe Drew înapoi de hanorac. Îl văd căzând cu încetinitorul. Umerii i se izbesc de cadru, care se prăbușește sub greutatea lui, iar ceafa i se lovește de pământul tare.

Privirea i se încețoșează.

Wayne îl calcă cu călcâiul bocancului.

— Nu!

Drew nu se mișcă.

Wayne își ridică privirea spre mine, ca un animal sălbatic. Bateria a mărit o dată și jumătate rana de pe fața lui, iar sângele îl curge în șiroaie pe bărbie și pe gât. Pieptul i se umflă de la gâfâituri, iar pumnii i se încleștează pe lângă corp. Pumni cu care, probabil, are de gând să mă omoare.

Mă uit în ochii lui – și o rup la fugă.

— Târfă nenorocită! urlă el, năpustindu-se după mine.

Mai am trei trepte până sus, când glezna îmi e smulsă de sub mine. Cad, iar bărbia mi se izbește de colțul unei trepte.

Simt cum sângele mi se strânge între dinți, iar un gust metalic îmi inundă gura. Totul se învârte în jurul meu și încerc să mă redresez.

Wayne mă răstoarnă pe spate. Își înfășoară mâinile în jurul gâtului meu, dar nu mă mai joc.

Adun sângele din gură și i-l scuip în fața lui.

Se trage înapoi, iar eu urmez exemplul lui Drew: ridic genunchiul și-mi înfig talpa în pieptul lui. Împing cu toată forța, iar el încearcă să se prindă de ceva cu mâinile, dar nu găsește nimic.

Nu mai aștept să văd cum cade. În clipa în care greutatea lui dispare de pe mine, mă rostogolesc și mă ridic. Îl aud prăbușindu-se cu un trosnet pe care-l simt până-n oase, în timp ce eu mă arunc în bucătărie.

Mirosul de ouă stricate îmi inundă nasul.

Toate cele patru butoane ale aragazului sunt întoarse la maximum, dar flacăra nu e aprinsă. Gazul umple toată casa.

Și șemineul e aprins.

Am să te țin pură și bună, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac.

O să o facem împreună, de data asta.

Fir-ar al dracului să fie! Vrea să arunce casa în aer cu tot cu noi în ea. *Futu-i, futu-i, futu-i!* Ocolesc insula din bucătărie și opresc fiecare arzător, dar aerul e înțesat de gaz și nu mă pot opri din tușit. Trebuie să ies de aici. Trebuie să-l scot și pe *Drew*.

Îmi țin respirația și fug spre ușa de la intrare. Mă lupt cu zăvorul. Îl răsucesc, dar ușa nu se deschide. Panica mă sugrumă. Nu pot să respir. Încep să lovesc ușa cu pumnii și atunci îmi dau seama că am uitat să descui clanța.

Întorc cheia și ușa se deschide. Trag cu lăcomie aer curat în piept – și o mână mi se înfige în părul de la ceafă.

— Nu!

Strânsoarea lui Wayne devine o menghină și mă trage înapoi. Durerea îmi mistuie scalpul, simt cum mi se smulg smocuri întregi de păr. Mă trântește cu spatele de perete, între dormitorul lui și al meu, cu trupul lui masiv deasupra mea.

Și în ce hal arată! Fața îi e plină de sânge. L-am lovit bine.

— Nu te mai împotrivi, Mary! urlă el, scuipându-mi în față. Tu

ai nevoie exact de asta!

— Du-te dracului! îi zic și ridic genunchiul, țintind direct între picioare.

Se ferește și ratez. Mă apucă de geacă și mă aruncă peste spătarul canapelei. Mă izbesc de măsuța de cafea, care se face bucăți sub mine.

Totul mă doare.

Mă rostogolesc, obrazul mi se lipește de podeaua din lemn și îmi trag răsuflarea printre smocuri de praf și duhoarea de sulf.

— Curvă nerecunoscătoare ce ești! zice el din spatele canapelei. După tot ce am făcut pentru tine, așa mă răsplătești? Fac asta pentru tine! Pentru amândoi!

Îmi zgârii brațul în așchiile din podea, încercând să-l trag sub mine.

— Și-ar trebui să-ți mulțumesc c-ai încercat să mă omori sau ce? îi zic, răgușită. Haios de tot!

— Încerc să te *salvez*! urlă el.

Îmi adun genunchii sub mine. Ridică un picior, pregătit să-mi zdrobească coastele. Mă arunc înainte și mă întorc cu spatele lipit de perete, lângă soba de lemne. Ratează, se poticnește, încearcă din nou.

Apuc lopățica de metal de la șemineu și i-o înfig direct în picior. Urletul de durere îl face să se retragă clătinându-se. Sângele i se prelinge pe fața pantalonilor, iar lopata mi se smulge din mână când face un pas înapoi, rămânându-i înfiptă *în carne*. Forța loviturii i-o fi înfipt-o până în os.

Se apleacă să o scoată, dar deja am vătraiul de fier în mână. Mă apuc de pervaz și mă ridic. O durere cumplită îmi coboară prin picioare, dar o ignor. N-am timp de ea acum.

Țin vătraiul în mână ca pe o bâtă, exact cum am învățat să fac în ultimii șase ani, fir-ar al dracului, și-l ridic deasupra umărului. Lovesc cu toată puterea și îl nimeresc în antebraț. Din cauza impactului scapă lopata. Lovesc din nou.

Îl prind direct în față. Metalul vibrează în mâinile mele când nimerește osul. Îl forțez să dea înapoi prin cameră. Se împiedică de brațul canapelei, apoi o ocolește. Eu nu mă opresc. Îl împing spre ușa beciului.

Brațele-mi sunt moi ca spaghetele, dar nu pot ceda. Dacă

prinde avantajul, sunt moartă. Nu mai târziu. Nu în cele din urmă. Acum.

Ori el, ori eu.

Fac un pas pe lângă canapea și mai dau o dată. Îmi prinde capătul vătraiului în palmă. Are privirea tulbure, dezorientată. Clipește de câteva ori rapid, ca și cum încearcă să vadă clar.

— Mary..., bolmojește, scuipând sânge în jos pe bărbie.

Tot ce-am strâns în mine în zilele astea de coșmar – furia, ura, frica – erupe ca un val de lavă.

— Acesta nu e numele meu, ticălosule! urlu și-i trag un șut cât pot de tare și-l împing pe scări.

Îl privesc cum cade în gol pe trepte și se prăbușește grămadă la baza lor. Chiar acolo unde fusese Drew.

Dar Drew nu mai e acolo.

Rămân o clipă pe loc, în capul scării, asigurându-mă că Wayne nu se ridică. Un fir de sânge îi curge din ureche și i se prelinge peste gâtul răsucit într-un unghi nefiresc. Nu se mișcă. Pieptul nu i se mai ridică.

Și zâmbesc.

Ușa de la intrare se izbește de perete și mă întorc panicată, dar e Drew, gâfâind, cu ochii mari.

— E mort?

Dau din cap.

Zâmbește și el, dar zâmbetul i se stinge când îmi vede fața. Tot nu sunt Lola.

Mi se frânge inima pentru el și pentru toate fetele care n-au reușit să scape.

Sirenele se aud în depărtare. Îmi întinde mâna.

— Hai. Repede!

Mă duc până la el șchiopătând și-l prind de mână. Ieșim din casă, iar el se sprijină de mine, așa că îl țin strâns. Și el mă ține pe mine. Ne târâm împreună pe trepte, departe de cabana asta de coșmar. Ne prăbușim la marginea aleii și mă întorc să privesc casa. Numele scrijelite în beci îmi ard în minte.

Alison.

Krissy.

Courtney.

Arely.

Bekah.

Carly.

Sheena.

Ashley.

Lola.

Îl privesc pe Drew când mașinile de poliție urcă în viteză pe drum. Se uită fix la ușa beciului. Tremur. Din tot corpul. Și el la fel. Cineva mă strigă pe nume, dar îmi spune Mary și tresar, chiar dacă știu că nu e el. Nu e Wayne.

Wayne Boone e mort.

Ofițerul Bowman aleargă spre mine în fugă – nici măcar nu mai închide portiera mașinii. Cinci polițiști îl urmează.

— Sunteți bine? întreabă, prăbușindu-se lângă mine.

— Nu. Dar suntem în viață.

12 IANUARIE

THE WILLAMETTE TIMES

E oficial. CrimeFlx va produce unul dintre cele mai așteptate seriale-documentar ale deceniului – povestea celui mai infam nou criminal în serie din Oregon: Wayne Boone.

CrimeFlx, o nouă platformă de streaming dedicată crimelor reale, a obținut un acord pentru producerea unui miniserial în cinci părți, cu interviuri exclusive din partea membrilor familiilor victimelor lui Boone și a ofițerilor de poliție care, în cele din urmă, l-au găsit și au pus capăt domniei terorii.

Boone, un „meșter autodidact" din McMinnville, a fost găsit mort toamna trecută în cabana lui de pescuit din Alton, Oregon, după ce a căzut pe scări și și-a rupt gâtul. În timpul investigației asupra morții sale, rămășițele pământești ale unui vecin în vârstă și a nouă adolescente au fost descoperite pe și în jurul proprietății. La început, s-a crezut că Boone avea un „tipar", întrucât aproape toate victimele lui aveau păr scurt, șaten, ochi verzi și pistrui, dar o cercetare mai amănunțită a trecutului său a scos la iveală o legătură și mai întunecată. O percheziție extinsă a locuinței din McMinnville a dus la descoperirea altor rămășițe, îngropate sub o placă de beton din curtea din spate: fiica lui, Mary Boone – o adolescentă cu păr scurt, șaten, ochi verzi și pistrui.

Cei care cunoșteau familia au descris-o ca fiind dificilă,

condusă cu mână de fier de Wayne Boone. Un prieten al familiei le-a declarat anchetatorilor că soția lui Boone a murit într-un accident de mașină când Mary avea nouă ani, iar după moartea acesteia Boone a devenit tot mai protector și mai obsedat de control asupra fiicei lui. A retras-o de la școala publică după un incident din primul an de liceu, legat de programa de educație sexuală, când Boone l-a agresat verbal pe directorul instituției, declarând că educația publică este coruptă.

Boone a impus reguli noi: doar televiziune „curată". Fără cărți „murdare". Fără prieteni „corupți". Fără alcool. Fără condus mașina. Fără stat târziu seara. Și, în cele din urmă, fără să mai iasă deloc din casă. Aceste reguli i-au îngrijorat tot mai mult pe cei apropiați. Când Wayne și fiica lui au dispărut, au lăsat în urmă doar întrebări – până când moartea sa din Alton a redeschis investigația.

Medicul legist din McMinnville a stabilit drept cauză a morții lui Mary Boone fractura coloanei în zona gâtului. Avea cincisprezece ani. Autoritățile cred că Wayne Boone și-a ucis fiica într-un acces de furie, după ce ea a fugit de acasă pentru a participa la o petrecere de Halloween – ultima dată când a fost văzută în viață. Incapabil să accepte ce a făcut, Boone a pornit într-o „misiune" de a o găsi și a o aduce acasă. Răpirile au început la mai puțin de o lună după moartea fiicei lui.

Boone a folosit rețelele de socializare în căutările sale. Datele de pe computerul lui arată că petrecea sute de ore pe săptămână analizând profiluri publice, în căutarea unei „Mary". Își urmărea victimele, uneori săptămâni întregi, până când se ivea ocazia să le ducă în cabana lui – un loc mai izolat decât casa din McMinnville –, unde se înfuria pe incapacitatea fetelor de a deveni fiica pe care o pierduse. Ducea lucrurile prea departe. Și ciclul se repeta. Boone ajusta chiar și vârsta victimelor în funcție de câți ani ar fi avut Mary dacă ar fi trăit, iar răpirile ar fi continuat neobservate dacă nu ar fi comis o greșeală crucială cu Mary numărul nouă.

Boone trecea granițele statelor pentru a-și găsi victimele, selectându-le din cinci state diferite, ceea ce l-a ajutat să evite suspiciunile. Lola Scott locuia însă prea aproape de casă. A

fost văzută ultima oară ieșind dintr-un magazin din orașul ei natal, Washington City, chiar înainte de miezul nopții, pe 29 septembrie. Washington City se află la doar o oră de condus de cabana din Alton.

Inițial, iubitul Lolei a fost suspectat de crimă și a căutat-o cu disperare câteva săptămâni, urmărind fiecare indiciu până a ajuns la cabana lui Boone. Deși a sosit prea târziu ca să o salveze pe Lola, a reușit să o elibereze pe cea care ar fi fost următoarea „Mary": Madison Perkins, din Bellevue, statul Washington. Împreună, cei doi adolescenți au făcut ceea ce nicio altă victimă nu reușise – au scăpat din mâinile lui Wayne Boone, Tăticul Criminal, și au pus capăt terorii.

Serialul-documentar în cinci părți urmărește cutremurătoarea lor poveste de supraviețuire și se așteaptă să doboare recorduri de audiență odată cu lansarea din această vară. Publicul poate aștepta imagini niciodată difuzate până acum cu celebra cabană și interviuri cu Mark Roane, fostul șerif din Washington City – omul considerat responsabil pentru rezolvarea cazului. Roane a declarat: „Am știut de la început că e ceva grav. O fată ca ea nu dispare pur și simplu. Am știut imediat că e genul de nebunie à la Ted Bundy."

Multiplele chipuri ale lui Mary Boone va fi disponibil din această vară pe CrimeFlx. Abonamentele încep de la 11,99$.

EPILOG

DREW

PATRU LUNI MAI TÂRZIU

Soarele iese în sfârșit de ziua Lolei.

A plouat aproape în fiecare zi luna asta, așa că lumina de februarie care pătrunde după-amiaza prin nori pare un gest de împăcare din partea universului. Poate chiar Mama Natură înțelege că ziua de azi e destul de grea și fără o altă rafală de

ploaie.

Trooper-ul toarce pe loc în parcarea de lângă debarcader – nu în locul nostru obișnuit totuși. Nu pot să parchez acolo. Nu mai pot. În schimb, m-am oprit unde fusese altădată altarul Lolei. A fost strâns de mult.

Nu mai vin niciodată aici. Locul ăsta e bântuit. Poate nu în sensul clasic, dar aici a început totul. Primele secunde dintr-un film de groază care a devenit prea real. Poate că Lola n-a murit chiar aici, dar ăsta a fost începutul sfârșitului pentru ea. Întreaga parcare și râul de dincolo îmi dau un fior de groază pe șira spinării.

Așa că, bineînțeles, stau aici de ore întregi, sperând că întunericul mă va lua și pe mine.

Râul vuiește dincolo de parbriz. Creste spumoase se răsfrâng peste mareea întunecată. Îmi țin privirea ațintită asupra apelor furioase, nu asupra brioșei de pe bord.

Strâng volanul cu ambele mâini până când mușchii din antebrațe încep să mă doară.

Mi-era groază de ziua asta de câteva luni. Știam că va fi un coșmar pe care va trebui să-l trăiesc pas cu pas, dar tot m-am trezit îmbrăcat, conducând spre oraș încă de la prima oră, de îndată ce s-a deschis cofetăria.

Pentru că asta fac de ziua Lolei. Merg la cofetărie. Îi cumpăr o brioșă red velvet, cu glazură de cremă de brânză și bombonele aurii. Îi înfigem o lumânare roz, iar ea își pune o dorință exagerată.

Pace mondială.

Să dispară toate bolile.

Să nu mai sufere nimeni din dragoste.

O viață perfectă.

Apoi râdem, iar ea mănâncă brioșa – întâi glazura. După aceea apare și Autumn – oriunde ne-am afla – și îi aduce și ea o brioșă. Iar Lola se preface că e surprinsă că amândoi i-am luat câte una, deși facem asta în fiecare an.

N-am putut... să nu vin. N-aș fi putut să mă trezesc de ziua ei și să nu-i cumpăr brioșa. Ar fi fost ca și cum aș ignora-o. Iar de la a o ignora până la a o uita complet nu e decât un pas.

Și e un pas pe care nu-l voi face niciodată.

Așa că stau în mașina mea idioată, uitându-mă la apa asta

nenorocită și mă prefac că nu sunt doborât de un bulgăre de zahăr. Că nu mă sfâșie pe dinăuntru să-l văd stând pe bord, cu lumânarea aia singuratică, știind că ea nu-și va mai pune niciodată o dorință de ziua ei.

Nu-mi mai simt degetele.

Nu-și va mai pune *niciodată* o dorință de ziua ei.

Nu va împlini niciodată optsprezece ani.

Nu va mai deschide niciodată un cadou.

Nu va avea niciodată o mașină a ei, nu va mai stinge lumina în camera ei, nu va pleca în nicio excursie, nu va merge la facultate, nu va călători, nu va *trăi*.

Nu va simți ce înseamnă viața cu adevărat, niciodată.

Și e doar vina mea.

Lacrimile nevărsate îmi ard ochii și pleoapele pe dinăuntru, dar nu vor să curgă. Îmi desprind mâinile de pe volan și-mi apăs degetele pe pleoape. Interiorul mașinii pare că se micșorează cu fiecare clipă.

Ziua asta trebuia să fie despre ea.

Amintirea acelui subsol întunecat și infect mi se strecoară în minte.

Nu ești Lola.

Nu... nu sunt.

Plămânii mi se strâng și, dintr-odată, mă trezesc că încerc disperat să trag aer în piept. Opresc motorul, las cheile atârnând în contact și mă arunc afară, în frigul înțepător de februarie. Trântesc portiera și fug prin parcarea de la debarcader, înnebunit după puțin spațiu, liniște, orice... orice care să mă scoată din starea asta. Mă opresc cu câțiva pași înainte ca apa să-mi atingă pantofii și-mi sprijin mâinile pe genunchi, forțând aerul rece să-mi pătrundă în piept.

Nu sunt bine. Asta e clar.

Au trecut patru luni și tot nu reușesc să-mi țin capul la suprafață.

Sunt ca un zombi. Cea mai apropiată stare de echilibru care-mi reușește e să am câteva zile de amorțeală, până când o altă amintire iese din neant și mă dă cu capul de pământ. Ziua de azi n-a avut milă, tocmai de-asta am venit *aici* și nu m-am dus la cimitir, împreună cu ceilalți.

Prefer să mă prăbușesc fără spectatori.

Părinții mei mă roagă de luni întregi să vorbesc cu cineva, dar nu pot. Nu merit să mă simt mai bine, când eu reprezint motivul atâtor suferințe.

Poate că Wayne a ucis-o, dar eu sunt cel care a lăsat-o vulnerabilă, tocmai în noaptea în care el vâna următoarea „Mary". Eu sunt motivul pentru care părinții ei au văzut poza aia din cafenea, s-au dus disperați în Alton și au dat peste Madison – exact cum am făcut și eu. Totul e din vina mea. Eu le-am făcut asta.

Nu merit să mă simt mai bine.

Telefonul îmi sună în buzunarul jachetei, dar îl opresc fără să mă uit cine e. Mă întind pe beton ca un înger de zăpadă. Părinții mei nu mă vor suna azi. Max și Autumn ar apărea direct aici dacă ar avea nevoie de ceva. Și cu altcineva nu vreau să vorbesc.

În niciun caz cu reporterl.

De când s-a aflat despre serialul-documentar, sună de vreo cincizeci de ori pe zi cerând o declarație. N-am nimic să le spun, așa cum n-am avut nimic de comunicat nici echipei de producție. Și, se pare, nici Washington City nu are.

Când s-a răspândit vestea despre serialul-documentar, orașul a luat-o razna. Aproape că m-ar fi făcut să râd în alte circumstanțe, pentru că toată furia s-a îndreptat direct spre Roane, *fostul* șerif din Washington City. Clipurile promoționale îl arată lăudându-se cu abilitățile lui de anchetator, cum a știut el din prima clipă că e vorba de un criminal în serie.

Carele de știri au fost alungate din oraș de localnici cu urlete. Și toți s-au întrecut în a mă opri pe stradă ca să-și verse indignarea.

Roane e un nenorocit egoist!

Cred că e cel mai urât om din toată regiunea.

N-are pic de rușine?

Poți să crezi că a demisionat? Și nu din cauza anchetei! A semnat un contract de consultanță cu studioul de film. Ce jigodie!

Și preferata mea: *Ce tupeu pe omul ăla! Să se prefacă acum că n-a dat totul peste cap de la început și că nu te-a acuzat pe tine de toate. Îmi pare atât de rău că trebuie să retrăiești totul, Drew!*

Ca și cum nu eu eram ținta urii lor acum doar câteva luni. Ca și cum nu m-ar fi alungat și pe mine din oraș, dacă tații mei n-ar fi intervenit cu un avocat ca să-i oprească.

Am trecut de la „nenorocitul care a ucis-o pe Lola" la „eroul care s-a dus în vizuina unui criminal în serie ca să salveze o necunoscută". N-am văzut niciodată ca atâția oameni să schimbe macazul atât de repede. Acum sunt o comoară. Acum le pare rău pentru pierderea mea. Acum mă apără de presă și zic că îmi sunt alături. Acum vor să mă alătur și eu cu furcă și topor contra celui mai urât om din district, ca și cum n-aș ști prea bine cum e să porți acel titlu.

Sprijinul lor e aproape mai rău decât ura. Pentru că nu e făcut din nimic altceva decât sentimentul de vină pe care îl poartă după ei – și mie mi se rupe de vina lor. Am destulă dintr-a mea.

Telefonul sună iar. Îl închid a doua oară.

Inspir adânc și ascult apa. Abia aștept să termin școala. Peste câteva luni pot pleca din Washington City și să nu mă mai uit niciodată înapoi. Nu pot fi aici când apare serialul-documentar. Ar fi suficient ca un pasionat de crime reale să-mi ceară un selfie pentru ca eu să sfârșesc în închisoare.

Sper ca Madison să reușească să plece înainte de premieră. Să-și schimbe numele. Să găsească un oraș nou, unde să nu fie mereu „fata care a scăpat din ghearele lui Wayne Boone".

Chipul ei îmi apare în minte ca un obicei vechi, de care nu reușesc să scap. O văd vânătă și speriată, purtând geaca Lolei, cu piciorul prins cu lanț de un stâlp, spunându-mi ce știam deja. Că nu e Lola. Că Lola nu mai e. Rugându-mă să o las să moară, ca Wayne să nu mă omoare și pe mine.

Nimeni n-ar trebui să-i mai ia nimic. Niciodată. A pierdut destul.

La naiba, cu toții am pierdut! Dar mai ales ea.

Închid ochii și mă gândesc la Madison stând lângă mine, în timp ce priveam cum autoritățile îl scoteau din subsol pe o targă, cu un cearșaf tras peste cadavrul lui. Mă strângea de braț cu ambele mâini, ca și cum se aștepta să se ridice și să o târască înapoi în beci pentru runda a doua. Pentru că așa era răul care trăise în el. De neclintit. Genul care te face să crezi că va câștiga mereu.

N-a câștigat până la urmă.

Bărbatul care a ucis atâtea fete neajutorate a fost doborât de o jucătoare de softball de șaptesprezece ani, sportivă de talie națională, chiar în propria lui casă. Colțul gurii mi se ridică puțin la gândul ăsta. Am auzit un zvon că a fost incinerat și cineva i-a aruncat cenușa la gunoi. Sper din toată inima că e adevărat.

Telefonul sună a treia oară și-l scot cu greu din buzunar, pufnind nervos. Chipul lui Autumn îmi luminează ecranul. Mă ridic și răspund.

— Ce vrei?

— Ce ai, frate, ce-i cu atitudinea asta?

Mda, nu e Autumn.

— Max.

— Mi-a murit telefonu', zice el râzând, așa că l-am împrumutat pe al ei.

Doamne, cât urăsc cuplurile!

— Ce vrei?

— Mai ești la debarcader?

Mă opresc.

— De unde știi ca-s la debarcader?

— Ah... păi, nu știu? Nu-i bai. Nu-ți face probleme.

— Max.

O aud pe Autumn în fundal.

— Nu-i spune!

— Ce să nu-mi spui? îl întreb.

Zic amândoi deodată „rahat", apoi Max închide telefonul. Mă holbez la ecran vreo câteva secunde bune. Nu știu ce se întâmplă, dar orice ar fi, astăzi nu mă interesează.

Mă ridic în picioare. Ar trebui să plec înainte să ajungă ei. Să mă duc într-un loc liniștit, unde să mă pot pedepsi în pace. Dar nu vreau. Oricât de bântuit și oribil e locul ăsta, e al nostru. Nu pot să o las singură aici, de ziua ei.

Încep să urc înapoi rampa spre mașină, când apare cineva în capăt. Îmi feresc ochii de soare ca să disting cine e, iar surpriza mă lovește ca un vătrai încins în stomac la vederea chipului care se uită la mine.

Madison.

Stă în mijlocul parcării de beton, într-un hanorac negru cu

dungi albe late pe mâneci și blugi mulați, rupți. Arată... diferit acum. Are părul mai lung și și-a vopsit partea de dedesubt într-un albastru-aprins. Dar tot seamănă foarte mult cu Lola. Mai ales la ochi.

Clipesc spre ea, în timp ce creierul mi se blochează.

— Bună, Drew! spune ea.

Slavă Domnului că nu are și vocea asemănătoare! Înghit nodul dureros din gât și o salut cu o voce hârâită.

— Max și Autumn mi-au zis unde te pot găsi.

Urc rampa, dar nu pot să o privesc în ochi. N-am mai vorbit de câteva zile. Mi-a găsit contul de Instagram la câteva săptămâni după ce am fost externați din spital și mi-a trimis câteva mesaje, întrebând cum mă simt, mulțumindu-mi. Până la urmă, am încetat să mai răspund.

Pentru că sunt un nemernic.

Am dispărut din viața fetei care mi-a salvat viața doar pentru că seamănă puțin prea mult cu fata pe care am aruncat-o la lupi.

Locul ăsta e ultimul în care m-aș fi așteptat să o văd.

— Ăăă... ce cauți aici? o întreb.

Arunc o privire spre ea, dar din fericire nu se uită la mine. Ochii ei verzi, straniu de familiari, sunt fixați pe râu, așa că mă întorc și eu să-l privesc.

— Am venit să te salut. A trecut ceva timp.

— Arăți diferit.

Obrajii i se înroșesc și-și trece o mână prin păr.

— Trebuia să schimb ceva. De fiecare dată când mă uitam în oglindă, o vedeam pe Mary. Fața ei e peste tot la știri. Aveam nevoie să scap de lista lui scârboasă de trăsături.

— Păr șaten până la bărbie, ochi verzi, pistrui, murmur.

— Exact. Trebuia să arăt ca altcineva. Să pun ceva distanță între mine și ce s-a întâmplat.

— Îți stă bine așa.

Zâmbește.

— Mersi! Tu arăți ca dracu'.

Replica ei mă face să râd.

— Mersi c-ai observat. Dar acum, pe bune, de ce ai venit de fapt până aici? Nu cred c-ai vrut să vorbim doar despre păr.

Se întoarce iar spre apă.

— Am vrut să văd cum ești. Într-unul dintre articole se menționa că e ziua ei azi. I-am cerut mamei să mă aducă. Eu... n-am știut cum altfel să dau de tine.

Cuvintele ei mă cutremură.

— Îmi pare foarte rău! Nu mi-am propus să te ignor, doar că...

— A fost prea mult?

— Mda.

— Nu trebuie să-ți pară rău că ai avut grijă de tine. În plus, dacă aveam ceva cu adevărat important să-ți spun, ți-aș fi transmis prin Autumn.

Șirul nesfârșit de actualizări din anchetă pe care mi le-a tot trimis Autumn în ultimele luni capătă un cu totul alt sens. Am presupus că erau bârfe de la poliția din Washington City, dar acum îmi dau seama că n-avea cum, din moment ce nu mai vorbise cu talcă-său de la Crăciun. El s-a mutat ca să lucreze în calitate de consultant la serialul-documentar. Bunica ei s-a mutat cu ea până la absolvire.

Toate astea trebuie să fi fost de la Madison.

Simt surpriza pe fața mea, așa că schimb subiectul.

— Realizezi cât de absurd e, nu? Faptul că tu te interesezi de mine? Tu ești cea care a fost răpită. Tu ești cea care și-a pierdut memoria și a trebuit să trăiască cu... Eu doar am apărut și...

— Și mi-ai salvat viața.

— N-am salvat pe nimeni. Am găsit o pereche de clești și am căzut pe scări.

Se întoarce spre mine și își încrucișează brațele.

— Asta e o prostie, Drew. Și o știi și tu. Dacă nu veneai s-o cauți pe Lola, eu n-aș mai fi în viață acum. Sunt în viață doar datorită ție și Lolei.

Acum știu sigur că vorbește numai baliverne. Wayne nu căuta alte victime cât timp avea una în casă. Își găsea „fiica", o aducea acasă și, când nu ieșea cum voia el, o omora și apoi căuta alta. Lola n-ar fi putut avea vreo contribuție la supraviețuirea lui Madison, fiindcă era deja moartă cu mult înainte ca Wayne să o fi găsit pe Madison pe rețelele de socializare.

— Vorbele frumoase și goale nu mă ajută nici pe mine, nici

pe altcineva.

Madison își dă o șuviță de păr după ureche și trage adânc aer în piept.

— Nu e o vorbă goală. E adevărul. Am trălt pentru că ai iubit-o pe Lola suficient încât s-o cauți. Fără Lola, nimeni nu venea în pivnița aia. Fără tine, aș fi murit acolo jos. N-ai să mă convingi niciodată de altceva.

Mă întorc cu spatele la ea. Îmi strâng pumnii pe lângă corp.

— Ești furios.

Dau din cap.

— Dar nu pe tine.

— Pe Lola?

— Nu. Pe tot restul. Mă bucur că ești bine, dar nu vreau să aud că iubirea mea pentru Lola te-a salvat, pentru că *pe ea* n-a salvat-o. Ea a fost motivul pentru care m-am urcat în mașină și am făcut ce am făcut, dar totul a fost degeaba, pentru că era deja moartă înainte să plec din orașul ăsta. Și poate că, dacă aș fi plecat mai devreme s-o caut, aș fi salvat-o *și* te-aș fi scutit *pe tine* de tot ce ai trăit.

Usturimea din ochii mei se transformă, pentru prima oară în săptămâni, în lacrimi adevărate. Îmi șterg fața cu mânecile hanoracului și dau drumul unui oftat.

— Nu mai funcționez, Madison. Nu pot să merg la școală. Nu pot să dorm. Abia mănânc. Peste tot unde mă uit, sunt doar amintiri cu ea, mementouri că am eșuat.

Durerea îmi sfâșie pieptul și nu știu ce să fac cu ea. Lovesc cu piciorul într-o piatră și o urmăresc cum se rostogolește pe rampă și cade în apă cu un *pleosc*.

— Îmi pare rău! spune ea. N-am vrut să te supăr sau să fac ziua asta și mai grea. Dacă vrei să fii singur, înțeleg și chiar o s-o rog pe Autumn să te lase și ea în pace o vreme. Nu știu cât de mult ajută, dar o să-i spun oricum.

Dau ochii peste cap.

— Și, dacă vrei, mă duc înapoi la mașina mamei mele și n-o să mai auzi niciodată de mine – dar ai reușit exact ce ți-ai propus. Ai adus-o acasă. Ai plecat s-o cauți și te-ai întors cu răspunsuri. Ai ajutat familia Lolei să încheie un capitol dureros din viață. Și nu e puțin lucru. Dacă ai nevoie să-ți trăiești durerea, fă-o cum ai nevoie, dar fuga ta spre Alton n-a fost în

zadar. M-ai salvat pe mine, ai salvat nenumărate alte fete care arătau ca mine și ca Lola – și ai salvat nouă familii de o viață întreagă de întrebări fără răspunsuri.

— Nu vreau să aud asta. Nu pot să aud asta! Eu am vrut să o salvez *pe ea*.

Madison îmi apucă mâinile și mă forțează să o privesc.

— Știi că poliția a găsit două laptopuri ascunse într-un rucsac din duba lui? Le-au verificat pe toate și i-au spus mamei mele că Wayne a început să mă caute a doua zi după ce a dispărut Lola. A doua zi, Drew. Asta înseamnă că Lola era moartă aproape înainte ca cineva să-și dea seama că lipsește.

Mă simt de parcă m-ar fi pălmuit. Îmi smulg mâinile din strânsoarea ei.

— Nimeni n-ar fi putut s-o salveze. Nimeni! Și nu e vina ta, e vina lui Wayne, și acum e mort și el, iar lumea e un loc mai luminos, mai bun din pricina asta. N-ai dezamăgit-o pe Lola.

Clatin din cap, pentru că tot ce pot să văd e cum trântește nervoasă ușa Trooper-ului și pleacă supărată în întuneric. În brațele întinse ale lui Wayne.

— N-ar fi fost luată niciodată dacă eu n-aș fi făcut ce am făcut, șoptesc.

— Asta e o prostie! Wayne ne-a urmărit zile, săptămâni întregi înainte să ne ia. Asta era metoda lui, pentru că era un nenorocit care făcea lucruri oribile. Există imagini cu el pe mai multe camere de supraveghere, urmărindu-mă cu cel puțin două săptămâni înainte să mă ia de lângă cutia poștală de lângă apartamentul meu. Dacă n-ar fi luat-o în noaptea aia, ar fi fost în următoarea. Sau săptămâna următoare.

Dacă n-ar fi luat-o în noaptea aia, ar fi fost în următoarea.

Brusc, nu mă mai pot opri din plâns. Madison mă cuprinde într-o îmbrățișare și mă ține strâns, mult timp. Și o las.

Ideea că Lola ar fi fost sortită pieirii oricum e oribilă și îngrozitoare – și totuși cumva mângâietoare într-un fel la care nu m-aș fi așteptat. Am fost atât de obsedat de cât de diferite ar fi fost vieților noastre dacă nu m-aș fi despărțit de Lola. Dacă aș fi condus-o până la ea acasă și m-aș fi convins că se află în siguranță. De parcă doar faptele mele au împins-o către un mormânt în pădure. Dar nu m-am gândit niciodată că Wayne ar fi putut să o ia din fața școlii, a doua zi. Sau în timp

ce grebla frunzele din curte. Madison a smuls vina din pieptul meu și a pus-o înapoi, acolo unde îi e locul – la Wayne.

— Madison?

Mă eliberează, iar eu arunc o privire spre sedanul argintiu parcat lângă Trooper. Doamna Perkins, vizibil neliniștită, stă lângă portiera șoferului – și, sincer, n-o pot învinovăți. Sunt surprins că a lăsat-o pe Madison să vină măcar la optzeci de kilometri de locul ăsta bântuit.

Madison îi face semn mamei sale, cu degetul mare ridicat, că totul e în regulă.

— Încă e superprotectoare.

Doamna Perkins zâmbește atât de larg, încât parcă-mi înfige un cuțit în piept. O aud din nou, în spital, în ziua în care am fost salvați, cum a izbucnit în lacrimi când și-a regăsit fiica. Câteva ore mai târziu s-a întors în camera în care eram, i-a împins pe tații mei din drum și m-a îmbrățișat strâns, plângând „mulțumesc" după „mulțumesc" în halatul meu de spital.

Trebuie să mă uit în altă parte ca să nu mă prăbușesc din nou. Îmi dreg glasul și mă uit în schimb în ochii lui Madison. E din ce în ce mai ușor să mă uit la ea.

— Bun. Fă-mi o favoare și nu mai merge niciodată să-ți iei corespondența.

O pufnește râsul.

— Niciodată. Niciodată în viața asta.

Și râsul ei e diferit.

Nu ești Lola.

Nu... nu sunt.

— Vrei să mă ajuți cu ceva? o întreb.

Cuvintele prind glas în timp ce se conturează ideea.

— Sigur. Orice.

Ridic un deget, semn să aștepte, și mă duc la Trooper. Iau brioșa și o brichetă și mă întorc la rampa de lansare.

— A stat pe bordul mașinii ore întregi și n-am reușit s-o aprind. Am vrut să fac ceva pentru ea. Să însemne ceva. Dar n-am știut cum.

Chipul lui Madison se luminează.

— Pot să te ajut eu.

Se duce la mama ei. Nu aud ce-i spune, dar o văd cum

caută ceva pe bancheta din spate. Îi întinde ceva lui Madison, iar mie îmi fug picioarele de sub mine când văd ce e.

Madison se întoarce în fugă și mă trage până la apă. Întinde geaca Lolei pe beton – o ține cu grijă departe de valuri. Se așază de o parte, eu, de cealaltă, și pun cu grijă brioșa în mijlocul materialului. Întind mâna și aprind lumânarea. Curentul de pe râu încearcă să o stingă, dar îmi pun palmele în jurul ei.

— La mulți ani, Lola! șoptește Madison.

Iar mă năpădesc lacrimile.

Privesc flacăra, știind exact ce dorință și-ar fi pus, dacă ar fi fost aici. Ar fi fost o dorință măreață, care i-ar fi cuprins pe toți cei pe care i-a iubit. Pe vecie. Așa că o pun eu în locul ei.

O dorință ca toți cei pe care i-a iubit vreodată să fie bine.

Vântul stinge flacăra mică și pretind că a fost ea.

Nu sunt bine încă, dar o să supraviețuiesc zilei de azi. O să supraviețuiesc și celor care vin. Cumva.

Dispariția Lolei m-a lăsat pe marginea unei prăpăstii întunecate și înspăimântătoare. Moartea ei m-a aruncat în hău. Dar nu știu ce să fac cu partea asta care urmează. Cumva trebuie să trăiesc o viață după Lola. Nu am de ales.

Eu sunt încă aici. Și ea ar fi vrut să profit la maximum de asta.

Mama lui Madison o strigă din nou, iar ea oftează.

— Îmi pare rău! Trebuie să ne întoarcem. Am preselecția pentru tabăra de softball mâine dimineață și trebuie să oprim la magazinul de echipamente înainte să se închidă, altfel aș mai fi stat...

Îi fac un gest cu mâna că nu e nevoie să se justifice.

— Ai făcut mai mult decât suficient. Mai mult decât știi.

Zâmbește și o conduc înapoi prin parcare. Mă strânge de braț, așa cum a făcut și afară, lângă cabană.

— Ai grijă de tine, da? Chiar am nevoie să fii bine..., îi spun și o fac din tot sufletul.

Zâmbetul ei e încărcat de emoție.

— Și eu am nevoie să fii bine.

— O să fac tot ce pot.

Încuviințează din cap și se urcă în mașină cu mama ei. Le fac cu mâna în timp ce doamna Perkins dă cu spatele.

Nu mă mir deloc când îi văd pe Autumn și pe Max în Liberty; mașina e parcată la câteva locuri distanță. Au fețe vinovate, dar le fac semn să vină. Ne așezăm toți trei unul lângă altul, privind apa, cu geaca Lolei întinsă peste genunchii lui Autumn, și ne spunem povești despre ea până când soarele apune după copaci. O sărbătorim pe fata care ne va lipsi mereu. E întuneric când ne îndreptăm spre mașini. Max și Autumn râd și se țin de mână pe drumul spre Liberty. Eu rămân puțin în urmă, sus, la capătul rampei, și îi privesc cum se îndepărtează împreună, imaginându-mi ce ar fi spus Lola acum. Probabil ceva despre cât de adorabili sunt. Cât de fericiți. Cât de minunate vor fi viețile noastre.

Privesc pentru ultima oară apa. Brioșa Lolei stă pe rampă, în lumina lunii. Povara de pe umeri mi se mai ridică puțin. Doar cât să pot, în sfârșit, să respir.

— La mulți ani, Lola! șoptesc.

MULȚUMIRI

Când scriu aceste rânduri mai sunt puțin peste opt luni până la debut, dar tot nu-mi vine să cred că asta e viața mea. Scriu de foarte mult timp, de aproape un deceniu, și au fost multe zile în care m-am întrebat dacă visul acesta se va împlini vreodată – iar acum nu doar că s-a împlinit, dar îl ții chiar tu în mâini. Așa că prima persoană căreia vreau să-i mulțumesc ești tu. Mulțumesc că ai citit. Mulțumesc că ai dat o șansă cărții mele ciudate și înfricoșătoare și mulțumesc că faci parte din visul meu! Înseamnă absolut totul pentru mine.

Un mulțumesc imens pentru agenta mea, Mandy Hubbard. Paragraful acesta din mulțumiri a fost mult așteptat. Ai fost alături de mine în tot acest timp și n-ai renunțat nici măcar când voiam eu s-o fac. Fiecare moment de panică, fiecare e-mail, fiecare mesaj, fiecare apel m-au făcut să simt că am un adevărat partener în tot ceea ce fac și n-aș fi putut realiza nimic din toate acestea fără tine. Când spun că ești o supereroină, o spun din tot sufletul. Mulțumesc pentru absolut tot!

Editoarei mele, Annette Pollert-Morgan, îți mulțumesc din suflet că ai văzut potențialul acestei povești. Din prima zi ai pătruns direct în sufletul pătat de sânge al acestei cărți înfricoșătoare. Ai înțeles toate lucrurile care erau cele mai importante pentru mine și m-ai ajutat să o transform în cea mai bună versiune a ei. Să lucrez cu cineva care mă înțelege atât de bine ca scriitor a fost un vis devenit realitate. N-aș fi reușit fără tine și sunt atât de entuziasmată pentru ce va urma!

Încă un mare mulțumesc pentru Dominique Raccah și Todd Stocke. Fără entuziasmul vostru, această carte n-ar fi ajuns niciodată în lume. Erin Fitzsimmons, Kelly Lawler, Liz Dresner și Laura Boren, ați făcut cartea mea să strălucească într-un mod incredibil. Iar lui Karen Masnica, Rebecca Atkinson, Michelle Lecumberry, Beth Oleniczak, Jenny Lopez, Thea Voutiritsas, Jessica Thelander, April Willis și întregii echipe de la Sourcebooks, toată munca din culise mă uimește. Mulțumesc pentru tot ce faceți.

Courtney Gould – ești o barcă de salvare într-o mare de anxietate. Faptul că te-am întâlnit în perioada dintre contractul de publicare și anunțul oficial a fost o adevărată binecuvântare. Mă bucur atât de mult că te-am „forțat" să fim prietene. Ești o comoară de persoană, un partener de nădejde în tot ce ține de nebunii, un mic tiran când nu scriu și o prietenă incredibilă. Mă bucur enorm că te cunosc. Să avem multe cărți alături pe rafturi și fie ca anii tăi în Cultul lui Megan să fie plăcuți și sclipitori.

Rachel Lynn Solomon – sprijinul și sfaturile tale m-au ajutat să mă târăsc mai departe de multă, multă vreme. Haha. Mulțumesc că ai fost mereu acolo. Pentru cearșafurile de mătase TBT pictate în stil fanfiction (pe care încă le am). Pentru că m-ai convins să trimit scrisori agenților cu ani în urmă. Ești așa o lumină, iar disponibilitatea ta de a-i ajuta pe alții să treacă prin toate greutățile e un lucru absolut minunat. Te apreciez atât de mult pentru tot ce ai făcut și continui să faci, dragă prietenă.

Sheena Boekweg – nu știu cum să-ți mulțumesc sau dacă există suficiente cuvinte în lume să-ți spun cât de mult te iubesc și te apreciez pentru tot. Ai fost mereu acolo,

constantă, de atâția ani, mereu cu un mesaj încurajator sau o mână întinsă celor care se împiedică. (Și, fiind atât de stângace cum sunt, mă împiedic des.) Ești una dintre cele mai bune și mai blânde persoane din lume și mă consider norocoasă că te cunosc și că îți pot spune prietenă.

Jessie Weaver – iubirea mea obsedată de thrillere!! Ești incredibilă. Mulțumesc mult pentru tot sprijinul și pentru cuvintele fantastice de pe copertă pe care le-ai scris pentru ANENM. Publicarea e uneori ciudată, dar e un pic mai ușor de suportat când ai oameni amuzanți cu care să faci schimb de mesaje despre toate lucrurile care apar pe drum.

Celor din grupul meu de CP******** de la ANENM – Kate, am știut din momentul în care ne-am rătăcit prin pădurile din Texas și am râs isteric despre criminali cu toporul că o să ne cunoaștem tot restul vieții. Ai citit mai multe dintre cuvintele mele decât oricine altcineva pe planeta asta și al crezut în fiecare dintre ele. Am spus mereu că partenerii de scris sunt neprețuiți, dar adevărata comoară e când devin mai mult decât atât. Ceva mult mai apropiat de familie. Ceva ca tine. Isabel, mulțumesc că ai tratat această carte ca pe ceva important și demn, chiar și când era doar o idee firavă, aruncată în mesaje. Feedbackul tău timpuriu a transformat o idee fugară într-o realitate, și n-aș fi reușit fără tine. Dawn, să facem schimb de pagini și să avem acel angajament reciproc m-a ajutat să termin o carte pentru prima dată în cinci ani. Nu știu dacă aș fi dus-o la capăt fără tine. Mulțumesc din suflet. Ash, n-o să încetez niciodată să-ți fiu recunoscătoare pentru orele întregi de mesaje în *caps lock* despre cartea asta. Toată încurajarea ta, brainstormingul și orele petrecute plângând împreună pentru intrigi au făcut toată diferența. D&H pentru totdeauna. (IYKYK.) Hartlee, entuziasmul tău constant pentru această carte m-a ajutat să scot cuvintele din mine – chiar și când nu volam cu adevărat. Mulțumesc. N-o să uit niciodată.

Colegilor debutanți din 2024 – vă sunt recunoscătoare până peste cap. M-aș fi pierdut fără sprijinul vostru, iar grupul nostru de Slack a fost o sursă constantă de „NU SUNT SINGURĂ" în momentele în care mă simțeam exact așa. Mulțumesc pentru toate frustrările împărtășite și toate sărbătorile – sunteți fantastici și vă apreciez enorm!

Un ocean de dragoste și recunoștință pentru Alison, Bekah, Carly, Arely, Jena, Ashley, Holly, Ryan, Krissy, Karen, Matt, Kelly, Katie B, Katie D, Brittney, Jade, Kate C, Rachael, Kylee, Terri, mama, și oricine altcineva care m-a ascultat lamentându-mă despre timpii de așteptare în publishing, vorbind fără oprire despre idei de cărți noi sau visând cu voce tare despre crime în ultimul deceniu. Mulțumesc. Mulțumesc. Asta m-a adus aici.

Bekah, sunt convinsă că ești singura persoană din lume care poate face poze cu mine în care chiar îmi place cum arăt. Fără tine, fotografia mea de autor ar fi fost probabil o floare sau un perete de cărămidă sau ceva. Ești un talent incredibil și o prietenă incredibilă. Mulțumesc pentru fiecare părticică de spațiu pe care o ocupi în viața mea. Te iubesc până la stele.

Pentru copiii mei, L și P. Scriu de când v-ați născut și faptul că ați crescut văzându-mă luptând pentru acest vis înseamnă totul. Sper să luptați mereu pentru ceea ce vă doriți cel mai mult. Sper să primiți la fel de mult sprijin cât mi-ați oferit voi mie. Sunteți cei mai buni copii, iar bucuria voastră e bucuria mea. Vă iubesc. Sunteți primul și cel mai drag vis al meu.

Pentru tata – mi-ai spus mereu că pot face orice, chiar și când eram mică și anunțam o nouă carieră în fiecare săptămână. N-ai clipit când am zis că vreau să fiu cercetătoare în domeniul apelor și am stat două zile uitându-mă la borcane cu apă de la robinet. Sau când, o săptămână mai târziu, am renunțat la asta pentru compoziție muzicală. Sau când, inspirată de J.Lo, am decis că organizarea de nunți era visul meu. Ai știut mereu că o să fac ceva mare în viață și asta m-a făcut să mă simt mai confortabil să fiu diferită într-un oraș care nu permitea diferența. Mi-e dor de tine în fiecare zi. Mereu o să-mi fie.

Și, în final, pentru Brady. Mă încurajezi să îmi dedic timp lucrului care-mi place, fără scuze. Mă susții în toate modurile posibile, fie că e vorba de ascultat plângerile mele, de sărbătorit alături de mine sau de visat aceleași visuri. Mă ajuți să-mi fac loc în viața noastră aglomerată pentru ceea ce iubesc să fac și ești un maestru în a ține casa în ordine când sunt în criză de timp, în vreme ce mă ajuți să-mi păstrez sănătatea mintală. N-aș putea face asta fără tine. Îmi faci

victoriile să se simtă și ale tale și n-o să-ți pot mulțumi niciodată suficient pentru asta. Te iubesc din tot sufletul. Mulțumesc că m-ai luat de soție. De două ori. XOXO.

* Desert popular de la Dairy Queen, cu bază de înghețată și un mix de alte ingrediente, cum ar fi biscuiți, bomboane sau negrese (n.r.).

**

Colecție de cărți motivaționale (n.t.).

*** Don't Worry, Be Happy, expresie popularizată de melodia lui Bobby McFerrin din 1988 (n.t.).

**** EpiPen este o soluție sterilă în stilou preumplut pentru injectarea de urgență în mușchi (intramuscular) (n.r.).

***** Forks, statul Washington, este localitatea pe care Stephenie Meyer o alesese pentru seria Amurg (n.t.).

****** „Fiule", în limba spaniolă (n.r.).

******* „Fără somn până în Brooklyn", melodie celebră a trupei Beastie Boys (n.t.).

******** Un grup de CP (critique partner) este un grup format din scriitori care fac schimb de manuscrise și-și critică reciproc operele pentru a-și îmbunătăți abilitățile de scriere (n.r.).